

Forró Vágyak

2026

Forró Vágyak

2026.

Művész. ma

Tartalomjegyzék

Előszó	11
Lájer Ramóna: Forró vágy.....	12
Kollár Nélia: Szerelmesek	13
Kollár Nélia: Izzó lángok.....	14
Kollár Nélia: Bárcsak	15
Kollár Nélia: Jégvirág	16
Kollár Nélia: Igaz szerelem	17
Kollár Nélia: Vallomás a szerelemhez.....	18
Garami Zsolt: Eszmélet.....	20
Garami Zsolt: Órület.....	21
Garami Zsolt: mint senki sem.	22
Garami Zsolt: patt.....	23
Garami Zsolt: Zúgó őszben	24
Garami Zsolt: A partra vetett tenger.....	25
Garami Zsolt: egyéjszakás reggel.....	26
Garami Zsolt: képzelgés	27
Garami Zsolt: Utolsó nyári éjen	28
Garami Zsolt: Búcsúcsók.....	29
Balogh Erika: Szerelem Rómában	30
Hacsavecz Róbert: A pára mögött.....	33
Hacsavecz Róbert: Ha kérnéd	34
Gál Péter: Az éj	35
Cserna Szilveszter: Hattyúdál	36
Adorjányi Erzsébet: Szerelenvágy.....	37
Horváth Edina Anna: A masni	38
Szűcs-Szatmári Tekla: Szikra	40
Szűcs-Szatmári Tekla: Lángoló csend.....	42

Kocsán László: Lány csillog a parkban.....	43
.Kocsán László: Rajongás hozzád.....	43
Kocsán László: Éjjel a lelkem.....	45
.Kocsán László: Szeretkező asszony.....	45
Kocsán László: Szeretkezzünk.....	47
Kocsán László: Hozzád szelídülve.....	48
Kocsán László: Estbűvölet.....	49
Erdődi Mihály: Ő.....	50
Erdődi Mihály: Szerelem.....	51
Erdődi Mihály: Gyémánt.....	53
Erdődi Mihály: A nyugalom szigete.....	54
Erdődi Mihály: Mágnes.....	56
Erdődi Mihály: Tűz.....	57
Felső Tamás: A láthatatlan tűz.....	58
Felső Tamás: Belém költöztél.....	60
Kobella Inez: „A nő aki merte újra a kezébe venni az életét, hogy megismerhesse a valós szerelem fogalmát”.....	61
Galacsné Uresch Renáta: Vágyálmok.....	64
Galacsné Uresch Renáta: Az én keresztem.....	65
Balogh Anita: Láttam... ..	66
Jousse Erzsébet: Apró kérés.....	67
Jousse Erzsébet: Szavakból.....	68
Jousse Erzsébet: Szférák visszhangja.....	69
*Jousse Erzsébet: Ne mozdulj!.....	69
Jousse Erzsébet: Szeress széppé!.....	71
Tóth Attila: Az én Tangóm.....	72
Tóth Attila: A nő.....	74
Tóth Attila: Szívemben (2025.11.08-09.).....	75
Tóth Attila: A titok.....	76

Tóth Attila: Szeretlek nagyon.....	77
Tóth Attila: I. Szonett	78
Tóth Attila: Szavak helyett.....	79
Tóth Attila: Szívemet szívedért	80
Tóth Attila: Örökre	81
Tóth Attila: Tűnődés	82
Szatmári Andrea: Ismeretlen szerelem	83
Szatmári Andrea: Mélységek környékeznek... ..	84
Szatmári Andrea: Gondolatok, Rólad	85
Szatmári Andrea: Szerelmi Rege.....	87
Faragó Maia: Üzenetrögzítő.....	88
Faragó Maia: Veled akarom	90
Faragó Maia: Álomban visszajársz.....	92
Hórász Emma: Este-magammal.....	94
Hórász Emma: Vágy-ott.....	95
Tóth Péter Lászlóné: Őrizlek téged	96
Tóth Péter Lászlóné: Villanások /pillanatok.....	97
Tóth Péter Lászlóné: Lassan	98
Finta-Szeredi Petra: Felebarátod házastársát... ..	99
Eba Angel Nicola: Szeretlek	100
Eba Angel Niccola: EGY KÖNNYCSEPP A SZEMEMBEN!	101
Eba Angel Niccola: ÉGEN FÉNYLŐ CSILLAGOK!.....	102
Eba Angel Niccola: KELL EGY ÉRINTÉS!	103
Bonnie Marcelé: Titkos érintés	104
Bonnie Marcelé: Több vagy.....	105
Bonnie Marcelé: Álomtündér	106
Bonnie Marcelé: Hazaérkezésed.....	107
Nagypál - Buduczki Rebeka: A vágyakozás.....	108

Nagypál-Buduczki Rebeka: A szerelem hullámai.....	110
Nagypál - Buduczki Rebeka: Az erő.....	111
.Nagypál - Buduczki Rebeka: Gyönyör	112
Nagypál - Buduczki Rebeka: Az első	114
Nagypál - Buduczki Rebeka: Ébredő vágy.....	115
Cserna Szilveszter: Hattyúdál	116
Csapó Dóra: Fehér fátyol.....	117
Molnár – Tanka Vivien: Terápia vagy kihallgatás?!.....	119
Papp-Erdei Barbara: Hullócsillag	123
Papp-Erdei Barbara: Vörösbor és csokoládé.....	124
Sebes Lisa: Légyott a férfiak szállásán	125
Sebes Lisa: Szex autóban	127
Christine D. Ward: Lüktető csend	129
.Erdélyi Zoltán: Valéria álma	130
Bognár Barnabás: VÉGSŐ VALLOMÁS.....	133
Bognár Barnabás: CSAK VELED	134
Bognár Barnabás: SZERETNÉM	135
Bognár Barnabás: ARANYMORAJ.....	137
Bognár Barnabás: HÚSZ ÉVE	138
Bognár Barnabás: VICE VERSA	140
Szóke Georgina: Basszus.....	141
Harkály Renáta: Szerelem...	144
Joy Levy: Üveggömb-keringő.....	145
Joy Levy: Csók.....	146
Werner Éva: Ármány.....	147
Werner Éva: Szenvedély	148
Werner Éva: Erotika	149
Werner Éva: Toll.....	150

Werner Éva: Gyűlölet.....	151
Werner Éva: Ki vagy?	152
Werner Éva: Lemondani?	153
Werner Éva: Felejtés	154
Werner Éva: Szavak.....	155
Werner Éva: Végző.....	156
L. Takács Gergely: Örökkön.....	157
L. Takács Gergely: Áldott erények.....	158
Nagy Imre: Édes gyötrő!.....	160
Nagy Imre: Első randevú előtt.....	161
Nagy Imre: Esti merengés.....	162
Nagy Imre: Hallgatag szerelem.....	163
Nagy Imre: Belvárosi séta.....	165
Réger Anita: Szeretnék... ..	167
Réger Anita: Mi vagy nekem?	168
Megyes Ildikó: Mi vagy nekem?	169
Megyes Ildikó: Távolból szeretlek.....	171
Megyes Ildikó: Enyém és Tiéd.....	172
Zsitnyányi-Kövesligeti Kinga: A vágy hídja	173
Tajti Odett: Önkívület	174
Schilli Tímea: Szertelen meztelen	175
Duhonyi Boglárka: Felfedezni téged.....	176
Rácz Boglárka: Szavak.....	177
Rácz Boglárka: Valószínűtlen.....	179
Rácz Boglárka: Herceg.....	180
Rácz Boglárka: Égszínkék.....	181
Rácz Boglárka: Quadrantidák.....	182
Rácz Boglárka: Könnyű eső.....	183

RÁCZ BOGLÁRKA: Kezdőbetűk.....	184
RÁCZ BOGLÁRKA: LEPEDŐBE CSAVART	185
RÁCZ BOGLÁRKA: nem játék.....	186
VÁMOS GABRIELLA: Szeretném, ha szeretnének.....	187
VÁMOS GABRIELLA: Onenight stand	188
VÁMOS GABRIELLA: Titkos randevú	189
VÁMOS GABRIELLA: Vörös húsába harap.....	190
VÁMOS GABRIELLA: Sellő a habokban.....	191
VÁMOS GABRIELLA: Cupidóhoz	192
VÁMOS GABRIELLA: Karib mámor	193
AMANDA J. HARRYS: Éjszakai fürdőzés.....	194
AMANDA J. HARRYS: Kaland a pincében.....	196
AMANDA J. HARRYS: A titkárnő	198
MIHÁLYINÉ JANKÓ ANDREA: Veled Együtt	200
VASASNÉ KOSZLA BEÁTA: Veled	201
VASASNÉ KOSZLA BEÁTA: Igaz szerelem	202
VASASNÉ KOSZLA BEÁTA: Szeress.....	203
VASASNÉ KOSZLA BEÁTA: Csak egy	204
VASASNÉ KOSZLA BEÁTA: Szerelmem	205
VASASNÉ KOSZLA BEÁTA: Engedd meg kérlek	206
VASASNÉ KOSZLA BEÁTA: Szerelem tengerén	207
VASASNÉ KOSZLA BEÁTA: Szívedbe.....	208
VASASNÉ KOSZLA BEÁTA: Csak egy perc.....	209
VASASNÉ KOSZLA BEÁTA: Lennék.....	210
BOKOR JÓZSEFNÉ GULYÁS KLAUDIA: Szellő játszik ajkamon.....	211
BACSA NÓRA: Titok	212
BACSA NÓRA: Neked a szerelem.....	213
BACSA NÓRA: Neked	214

Bacsa Nóra: Gonosz ördög vagy!	215
Bacsa Nóra: N.....	216
Bacsa Nóra: (Nem) tudom	217
Bacsa Nóra: Kellesz.....	218
Bacsa Nóra: Fesztivál után	219
Bacsa Nóra: Sajtós rudak.....	220
Bacsa Nóra: Csiganyugtató.....	221
Melody T. Dare: Milyen hosszú egy perc?	222
Melody T. Dare: Ölelő karjaid közt.....	223
Szabó Tímea: Egy éjszaka veled	224
Ozsváth Mária: Egyszer... (Presser után szabadon).....	225
Ozsváth Mária: A bor.....	226
.Ozsváth Mária: Egy darab a szívedből.....	226
Ozsváth Mária: A búcsúnk.....	228
Ozsváth Mária: Csak Veled	229
Ozsváth Mária: Féltetek.....	230
Ozsváth Mária: Ugye eljössz majd egyszer... ..	231
Ozsváth Mária: Pillantásod fogva tart	233
Ozsváth Mária: Kérlek	234
Ozsváth Mária: Vihar után.....	235
Detki Róbert: SZERELMES LEVÉL.....	236
Bacskó Diána Lívია: Első látásra bolondulás.....	237
Dávid Tibor: Csak egy rossz álm.....	239
Dávid Tibor: Vallomás	240
Kíra Althea írása: Valentinnapi szerelem.....	241
Kíra Althea: Hajnali szerelem	243
Pribék Fanni: Az, aki perzsel.....	244
Orbán Viktória Márta: Te vagy bennem a minden.....	245

Orbán Viktória Márta: Egymásnak kitalálva.....	246
Garajszki Rozika: Legyen ez egy emlékezetes este.....	247
Ivántsy Gábor: a vén kujon dala	248
Ivántsy Gábor: a „grown up woman” lány („egy felnőtt nő” lány)	249
Ivántsy Gábor: a világ közepei	250
Ivántsy Gábor: en. krisz.....	251
Ivántsy Gábor: kérdés... ..	252
Ivántsy Gábor: aspektusok.....	253
Ivántsy Gábor: parafrázis	255
Ivántsy Gábor: viszoly.....	256
Ivántsy Gábor: születésnap ajándék.....	257
Ivántsy Gábor: egy percnyi parázs	258
Talabérné Fésüs Erika: mesélj MAGadról.....	259

Előszó

A szerelem ezer arcát viseli. Lehet halk sóhaj egy lopott pillanatban, lángoló érzelem, amely felperzseli a szívet, vagy csendes, mély kötődés, amely évek múltán is melegen tartja a lelket. A *Forró Vágyak 2026* irodalmi és Valentin-napi pályázat erre a sokszínű érzésvilágra hívta alkotóinkat és a megszületett művek ismét bebizonyították, hogy a szeretet, a vágy és az emberi kapcsolódás örök és kimeríthetetlen ihletforrás.

Az antológia írásai az érzelmek teljes skáláját felölelik. Megjelenik bennük a szenvedély lángolása, a gyengéd érintések csendes varázsa, a hiány fájdalma, valamint az egymásra találás felemelő pillanata! Minden alkotás egy-egy külön világ, amely bepillantást enged a lélek legmélyebb rezdüléseibe, és emlékeztet arra, hogy a szerelem nem csupán érzés, hanem történet, ami személyes, megismételhetetlen és örök.

Külön öröm és megtiszteltetés számunkra, hogy ennyi tehetséges alkotó osztotta meg velünk gondolatait, érzéseit és belső világát! Ez a kötet nemcsak irodalmi gyűjtemény, hanem érzelmi utazás is, amelyben az olvasó talán saját emlékeire, vágyaira és történeteire is ráismer.

Kívánjuk, hogy e sorok között barangolva mindenki megtalálja a számára legkedvesebb érzést, gondolatot vagy pillanatot, és hogy ezek a művek megerősítsék: a szerelem és a vágy az emberi lélek egyik legszebb, legéltetőbb ereje.

Szeretettel ajánljuk ezt az antológiát minden olvasónak.

Szeretettel és tisztelettel,

Rácz-Akácosi Laura és Rácz-Akácosi Attila

Művész Ma Magazin

Lájer Ramóna: Forró vágy....

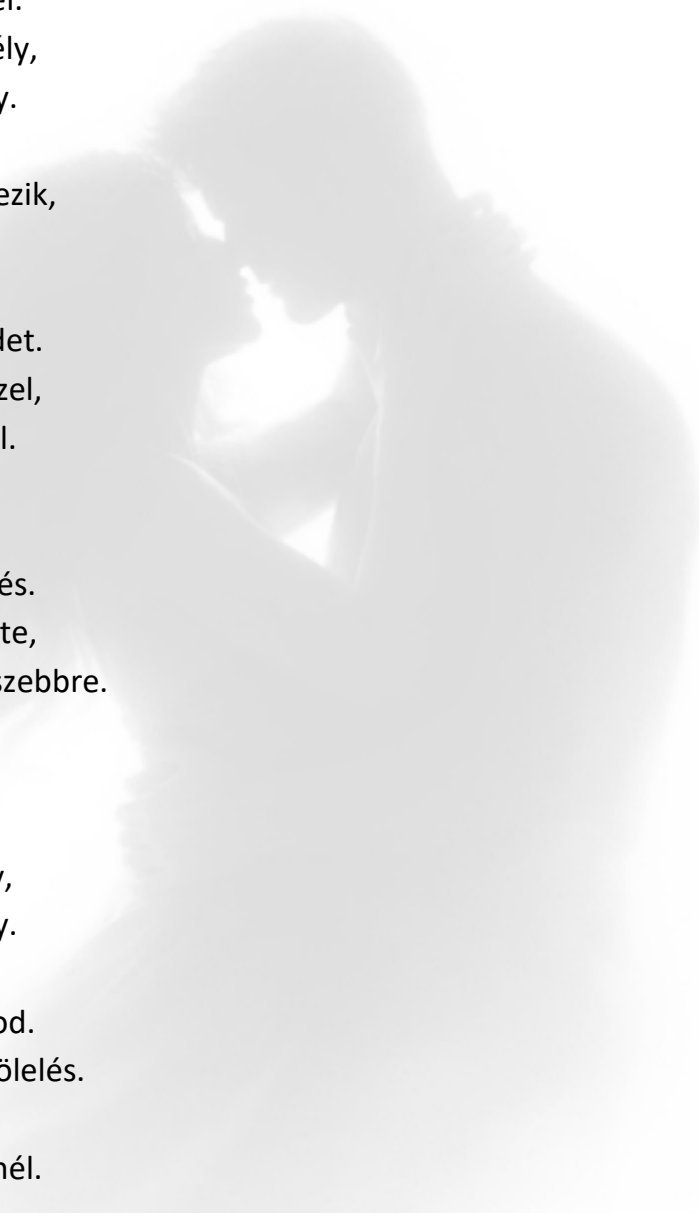
Forró az éj, csendes a vágy,
Melyben az ölelés, néma s lány.
Hívogat a táj, a magány ölel,
Vágyok rád, csak engedj közel.
Éget a vágy, forró a szenvedély,
Érint a test, csendes tekintély.

Éget a csók, mely nyakra érkezik,
Forró az éj, a tájban égetik.
Forró vágy, hideg a tekintet,
Engedd, hogy fogjam a kezedet.
Hívogat a vágy, az érintés közel,
Fáj, éget, csak csendesen ölel.

Éget a vágy, nyugtató ölelés,
Érkező vágy, múltó a szenvedés.
Forró az éj, oly csendes az este,
Égető vágy, egy ölelés, festi szebbre.
Forró vágy, csendes ölelés,
Égető csók, vágyat égetés.

Pezsdít a csók, pezsdít a vágy,
Melyben az este, égető s lány.
Vágyok rád, éget a csókod,
Nyugtató ölelés, néma hangod.
Hív az érintés, a vágy, néma ölelés.
Forró vágy, csókod mesél,
Csendes tekintély ordítva zenél.

Elmúlt az éj, éget az ajkad,
Fogd a kezem, csendet halljad.
Éget a vágy, múltó a szenvedés,
Forró a csókod, éget az érintés.

Kollár Nélia: Szerelmesek

Mi is az a szerelem?
Az a mindent elsöprő érzélem?
Mi embereket egy életre összeláncol,
És onnantól lehetsz bárhol...

Kik igazán szerelmesek,
Nem kellenek oda versek,
Rózsák és csokiszívek ...
Puszta érzelmek, azok kellenek, mik egyé tesznek.

Lehetsz a világ másik felén,
Az ember soha nem feledi másik felét.
Történjen bármi,
Egymásra fogtok mindig várni.

Egymás iránt léteztek izzó vággyal,
Perzselő pusztítással,
Végtelen szeretetáradattal,
Mámoros kábulattal.

Nem is kell erről beszélni,
Ezt úgyis csak ők fogják érezni.
Ha mesélnél róla másnak,
Azon lennének, hogy elrabolják azt.

Kollár Nélia: Izzó lángok

Minden kapcsolat működési feltétele,
Hogy életben tartsuk a tüzet.
Ha a tűz kialszik,
A szerelem haldoklik.

Minden ember egyfajta gyufaszál,
Egy szikra és a tűz lángol már.
Nem elég, hogy fellángoljon,
Az kell, hogy a tűz mindig izzon.

A tűz a kezdetektől az élet feltétele volt,
Élelem, melegség, szerelem, otthon...
De van, hogy a tűz mindent szétrombol,
Főleg, ha rossz helyen tombol.

Olyan szép, mikor két lélek
Találkoznak, és egymás miatt léteznek.
Élesztgetik a tüzet kedvességgel,
Hogy egész életük együtt teljen el.

Ez a tűz nem akkor lobog,
Ha a gondodat a másikra rakod.
Két gyufaszál akkor szép,
Ha együtt, összeborulva ég.

Kollár Nélia: Bárcsak

Bárcsak újra foghatnám kezéd,
Bárcsak újra foghatnád kezem.
Érezhetném, hogy érintéseddel
Minden bánatom elűzted.

Pusztá létezésed hiánya,
Rosszabb, mint bármi a világon.
Mardosó savként terjed,
Szerte a testemben.

Bárcsak újra vállamra tennéd kezéd,
S bátorítanál eme tetteiddel,
Hogy megy tovább az élet,
És nem maradtam egyedül végleg.

Bárcsak újra megölelnél,
Hogy a karjaidban megnyugodnék.
Azt gondolnám nincs semmi gond,
S karjaid ölelése vigaszt hoz.

Bárcsak újra érezhetném illatod,
Mely lelkemben oly mély nyomot hagyott.
Egy kis szelet belőled,
S már nem zakatolna oly hevesen szívem.

Bárcsak, bárcsak, bárcsak...
De a világ megy tovább.
Te nem vagy sehol már,
Egyedül maradtam én és a világ

Kollár Nélia: Jégvirág

Jégbe zárt szív vagyok,
Vajon valaha felolvadok?
Jöjj hát, kedvesem,
Gyújts tüzet szívemben.

Jégbe zárt rózsza a lelkem,
Vajon felmelegíthetem?
Jöjj hát kedvesem,
Segíts a lelkemen.

Hogy kerültem e jégtömbbe?
Tőr került szívembe, lelkembe.
Széttépte testem a fájdalom,
Gyere segíts szabadulnom.

Jégvirág érzéseim,
Tűzzel szabadítsd.
Hiszek benne, hogy a szeretet
Segít melengetni szívemet, lelkemet.

Csak egy ölelés és, elillan a bánat,
Felszabadul szívemnek rablánca.
Csak egy kedves szó lényemhez,
És megtörik a varázslat a lelkemben.

Kollár Nélia: Igaz szerelem

Mikor az igaz szerelem jut eszembe,
Két idős ember ül velem szemben.
Arcuk vonása már megkopott,
De szerelmük még nem poros.

Legszebb élet, mikor évtizedek mögöttük,
Együtt öregszenek, közös az életük,
Szerelmük nem csak rózsaszín köd,
A szürke hétköznapiakon is öröm.

Közös emlékek, fájdalmak, érzelmek,
Minden összefűzi őket.
Az unokák csak megerősítik azt,
Hogy anno jól választottak.

Ülnek egymással szemben,
Kéz a kézben, ölelkeznek.
Mennyire szépek is az érzelmek,
Korral ez is csak nemesebb.

Más a szerelem fiatalon?
Idősebb korban mélyebb én azt gondolom.
Az idősek már bölcsőbbek,
Talán kicsit többször pörzsölődtek meg.

Ez az én vágyam is,
Idősként a társammal, akár betegen is.
Kéz a kézben, békeességben,
Szeretetben, megbecsülésben.

Kollár Nélia: Vallomás a szerelemhez

Édes Drága Szerelem!
Olyan kincs vagy,
Amit az ember igazán csak egyszer kaphat.
Szeretet a kistestvéred,
Szép ő is, de nem úgy, mint Te.

Izzó, érzékeny varázslatos lényed Hatalmasabb, mint bármilyen szeretet.
Őszinte, elsöprő és tüzes,
Ilyet életében egyszer érezhet az ember.

Megvallom neked,
Egész életemben kerestelek.
Mikor azt hittem megleltelek,
Sajnos újra csalódnom kellett.

Azt hittem könnyebben megtalállak,
De nagyon sokat vártalak.
Sokszor fogtam mellé,
Az élet rossz embert rendelt mellém.

Rád vágyom csakis, semmi másra,
Sem hasonlóra, sem utánzatra.
Mindent elsöprő érzelemre,
Olyanra amilyen csak Te lehetsz.

Kérlek mondd hol talállak,
Azt érzem negyven fele, egyre távolabb.
Van esélyem Veled találkozni?
Vagy már egyedül fogok maradni?

Milyen emberben rejtőztél el?
Milyen férfiben keresselek?
Szőkében? Barnában?
Alacsonyban vagy langalétában?

Miért adsz fel rejtvényt?

Nem érdekeltek ki?
Gyere kérlek, ne késlekedj,
Mutasd meg mindent elsöprő erődöt.

Kicsit félek tőled,
Tüzes vagy, olyan, aki szinte éget.
Erőt adsz és felvidítasz,
A gyomromba pillangókat raksz.

Oh szerelem, szerelem...
Ne kerülj tovább engem!
Add meg magad, gyere közel,
Ölelésed világot söpör el.

Várlak Téged várlak nagyon.
Negyven éve csak rád vágyom.
Igaza van nagyapámnak,
Megmondta mikor kislány voltam.

Édes Drága Kislánykám,
Az a Te nagy bánatod:
Szerelmes vagy a szerelemben,
Ezért nem találod a párod!

Garami Zsolt: Esmélet

Óh vörös rózsák szirmai,
hulljatok most nőm lába elé,
szívem bíbor lángcseppjei
lobogjatok édes ajka felé.

Izzó csókra éhes vágyát
emésszétek forrongó tüzembe,
hevülő lelkére vadító lázát
ontsátok féktelen testembe.

Meztelen eszmélet szerelme égessen,
zubogjon lávaként csatakos véremben,
vesszen az éjszaka olvadón vágyunkba,
napfényre hamvadón porladjunk egymásba.

Garami Zsolt: Örület

Mehettél volna messzebb,
még messzebb,
túl a homokviharon
és minden viharon,
túl az Óperencián,
túl a mesék álomhatárán,

s törhetted volna át az összes porfelhőt,
a tengerek felajzott hullámfalát,
mit Isten vert eléd,

és mehettél volna az égit,
a horizont felett vibráló fény fölé,
mehettél volna
a meghajlított időn túl,

hogyan ne lássalak,
ne haljalak.

Még messzebb kellett volna menned,
mert mikor meglátalak
belém hasít az örület:

ne menj.
Én vagyok.
Maradj.
Ölelj.

Egy vagyok a lélegzettel,
a tekintettel,
a véreddel.

Nézz rám,
ahogy már akkor tudtam,
hogyan kellesz,
és én kellek neked.

Szeretlek.

Garami Zsolt: mint senki sem..

lelkünkbe zárt szerelmen
forró pecsét csók legyen
ölelj szoríts kedvesem
marjon vágyunk esztelen ☹☹
ronts rám, bonts rám új csodát
égyess úgy, mint senki sem

*

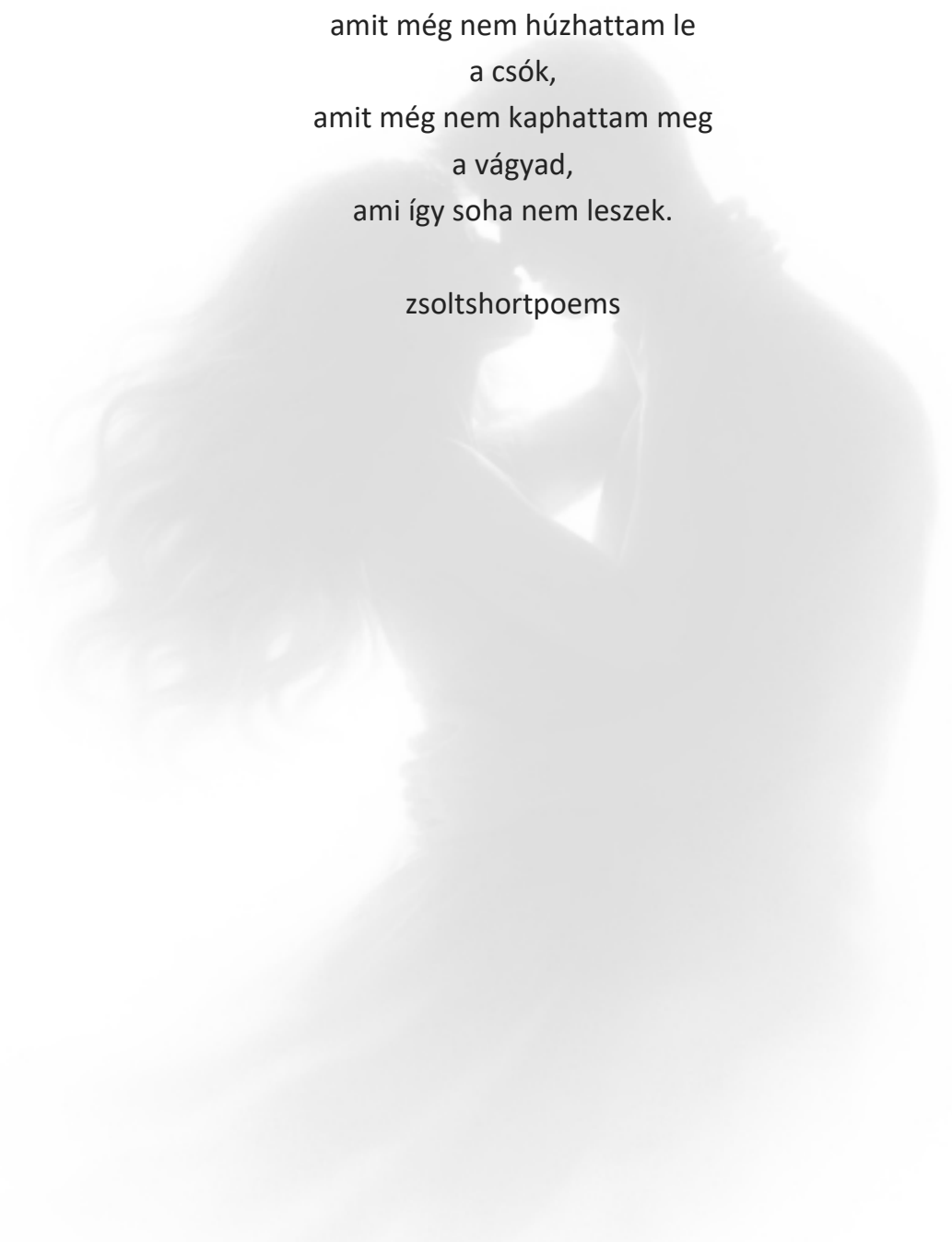
zsoltshortpoems

Garami Zsolt: patt

a gomb,
amit még nem gomboltam be
a zipp,
amit még nem húzhattam le
a csók,
amit még nem kaphattam meg
a vágyad,
ami így soha nem leszek.

zsoltshortpoems

Garami Zsolt: Zúgó őszben

Csak valami zúg, csak valami sodor
árnyaid járnak táncot mellettem,
csillagok szórnak fényt est közelében
vagy amint látlak, a szívem zakatol

virágok illata pára,- arcodról
kihíj, lelkünk sem lesz meleg ma éjjel
nem úgy ölelsz, mint régen édes kéjjel,
szirmaink hullnak elgyűrve egymástól

'tán véget ért a nyár, s az ősz elválaszt,
ahogy faágtól elhámlik a levél?
hogyan tudhatnék a szerelemre választ..?

csak valami zúg, zubog bennem a vér
végtelen áradó örvénnyel áraszt,
mint 'hogyan örökre hajt feléd szenvedély.

Garami Zsolt: A partra vetett tenger

Akkor ott a tengerparton,
forró éjszaka volt,
Én felnyúltam az égre, és
leemeltem neked,
a legfényesebb csillagot.

Összezárt tenyereidben tartottad egy cseppet,
s majd, mint egy marék pillangót
az ég felé visszaengedted.
Vártam a reggelt, és vártam a tengert.

oly hullámokat kívántam,
mi hajadból születik, észrevétlen zökkenéssel,
megdermedt kövekként csapódón a partra, őrizve fürtjeid.
Illatot, mit szél sosem fúj el. Nem voltál itt.
Egykedvűen csobogott a partra vetett tenger.

Garami Zsolt: egyéjszakás reggel

párját leheli lágyan a hajnal,
lustán nyújtózik az álom egyet még,
rúzsoltod a poharad szélén hagytad
szétszórt ruhánk apró szemérmatlenség.

alszol mellettem, mint elfáradt angyal,
a tejfehér reggelek mind őszinték,
piszkálom fürtjeid elfojtott vággyal,
s már tudom szemed csillogó égszínké.

mi lehetnél nekem nem kérem, hogy mondd
ha felém fordulsz úgy is tudod majd,
elárulja egy puha reggeli csók

s füled mögé simított kócos hajad.
az első reggel tán' soha nem gond,
a folytatás 'mi lényegi akarat.

Garami Zsolt: képzelgés

tele a bár, erotika - illat száll
vágyom a füstszagú
életet,
ahogy a tekintet - tömegből
elveszek egy kihívó pillantást,
hol vadító parfüm - felhő kevereg,
s egy felcsúszó miniszoknyán
kúsznak át eszmélet - képzetek
s ahol a nők (el)merengenek
egy meg nem bánt vágy - éjszakán,
s férfiak hajtanak fejet gyönyör - remény előtt
ahol a mindegyből bármi lehet;
feslett - buja kísérlet, pezsgőben feszülő
buboréktöltet, agyba zúduló mámor - örület
vad vágy - pillanat, szerelem- kémia érzet,
vágyom rád te (fel)feslett élet, bárhogy bárhol
s bármeddig élek vágyom a létet
ahol görbe az est
ahol együtt remeg a nő
s a férfi test, ahol a szándék ilyen vagy olyan,
és így - vagy úgy, de valahogyan
egyáltalán nem kérdéses.

Garami Zsolt: Utolsó nyári éjen

Ne kérdezz, csak szoríts,
ölelj!
Vágyaimra csókkal felelj,
bőrömrre marj tüzes
kéjjel,
kaparj belém szenvedéllyel!
Vedd el testem
fejtsd fel lelkem
követelj meg minden
éjjel..

Garami Zsolt: Búcsúcsók

Most felhőket borzol az ébredő szél
sötétlő tó tükrén rebbenő fodrokat,
felettünk grafit a közeli ég,
egy letépett virág a kezemben elhervad.

Könnyedből pereg még angyali fény
szememben szenvedőn örökre megmarad,
szakadó vihar a húsunkba tép
s én veszem hátamra ölelő múltunkat.

Kérem, hogy maradjunk együtt így még,
derékra kulcsolva rám fonva lábadat,
kapaszkodsz nyakamba ahogyan rég,
s langy eső elmossa vérvörös csókunkat.

Balogh Erika: Szerelem Rómában

Könnyű léptekkel jött az este. A Trastevere felett, aransárgán búcsúzott a lemenő nap. Utolsó sugaraival még egy halk búcsút intett, majd eltűnt a háztetők felett. A milliányi csillag megkezdte örömtáncát, a sötét éjszaka vászonján.

Annabell kint állt az erkélyen, és a nyüzsgő várost nézte. A meleg este nem hozott frissítő szellőt, de a lány mégis szinte fázósan ölelte át magát a karjaival. Giulio ma este nem jön, mert dolga van. Odavetett mondat reggel, majd a kis robogójával hamar eltűnt a kanyargós utcákon.

Annabell szívét valami furcsa fájdalom járta át.

„Megcsal!”- sikoltott a lelkében egy hang.”

„ Igen, csak erről lehet szó.”

Mindenki óvta tőle, a város egyik legnagyobb hódítója soha nem fog megállni egyetlen nő mellett sem. Kell neki a mindig új, és mindig friss virág, amit leszakít majd a porba dob. A lány erősen kapaszkodott az erkély korlátjába, mintha ebből akarna erőt meríteni. Egy élettelen vas, aminek nincsenek érzelmei, ugyan mit tudna segíteni!

Visszalépett a szobába. Az asztal megterítve, mintha ez a mágikus hívás vonzaná vissza a férfit.

Az olasz férfi szeret enni, szert élni, a dolcefarniente itt több mint életforma. Igazi, vérbeli római férfi, akinek az ősei is itt éltek, és vallották, hogy az életet élni kell.

Annabell, az utolsó éjszakájuk képét látta maga előtt. A férfi fáradtan érkezett haza, és csak pihenni akart. Őmellette pihenni?!

A gondolat egyszerre volt édes, és fájdalmas. Mert ha valaki mellette akar pihenni, az talán mégsem vágyik másra. Vagy csak ő ringatja mást illúziókba? A nő ősi ösztöne fogta kézen, egy férfi ha otthont akar, már nem vágyik másra. Giulio pedig minden egyes vele töltött percben, ezt az érzést adta át.

A szoba csendje hirtelen túl nagy lett. A kinti zaj is elhalkult, mintha a város is aggódva figyelte volna, vajon mi következik? A falióra kattogása, minden percben a lelkébe mart.

„Mi van, ha tényleg vége? – futott át rajta”

A mellkasában valami összerándult, mintha a város összes köve egyszerre nehezedett volna rá. A gyönyörű Trastevere hirtelen egy szürke, és örömtelen világgá változott.

Ekkor halk zaj hallatszott az ajtó felől. Kulcs csörrent. Annabell megmerevedett. Mit hoz a következő pillanat? Újabb könnyeket, vagy egy mindent átölelő, és mámoros boldogságot?

Aztán belépett Giulio.

Nem úgy, mint aki sietve hazaugrott valami ürüggyel, hanem lassan, óvatosan, mintha attól félne, hogy megzavarja a levegőben lebegő törékeny feszültséget. Az arcán a férfias vonásokat, egy kisfiús és félénk arc váltotta fel. Egy ideges mozdulattal simított ki, egy rakoncátlan fürtöt az arcából.

- Amore....- szólalt meg halkan. – Tudom, hogy haragszol. Tudom, hogy azt hiszed, máshoz mentem. De te ismersz, hogy milyen vagyok valójában. Látszatra én vagyok a római férfi,

aki leszakít minden nyíló virágot. Igen, amíg nem ismertelek, ilyen voltam. De ennek vége. Csak te vagy és én, és még valami.....

Annabell nem válaszolt. Csak állt, karba tett kézzel, mint aki védekezik. Giulio letette a kulcsot, és közelebb lépett. A hangja szinte könyörgött, ahogyan beszélt a lányhoz.

- Dolgom volt, igen – mondta. – De nem úgy ahogy gondolod.

Előhúzott a kabátja zsebéből egy apró, gondosan csomagolt dobozt.

- Anyámnál voltam. Segített....kiválasztani...ezt. Én nem tudom hogy milyet kellett volna, de az anyám – miamádre – azonnal tudta hogy neked melyik tetszene. Ő is szeret téged, és soha nem mehetnék többet hozzá, ha téged elveszítenék - amoremio.

Annabell szíve kihagyott egy ütemet. A doboz olyan kicsi volt, hogy csak egyetlen dolog férhetett bele. Hol volt már, az előző órák csüggedt és didergő félelme! A lány arcát elborította a hirtelen fellobbanó boldogság. Nem, nem csalt meg, hanem visszajött! Giulio kinyitotta. Egy vékony, finom aranygyűrű csillant meg benne, apró római mintával, mintha az idő is rányomta volna a pecsétjét. Egy gyönyörű, és finom vallomás, ami örökre egy csodaszép pillanattá válik az idő szövetén. Soha el nem múló pillanattá.

- Nem vagyok hódító - mondta a férfi halkán. - Vagy ha az is voltam....nálad véget ért.

Megvonta a vállát, kissé esetlenül, ahogy csak az tud, aki tényleg őszinte.

- Nem tudok nélküled enni, aludni, élni. A dolce vita....nélküled....semmi.....amoremio....

Annabell érezte, ahogy a mellkasában a fájdalom lassan feloldódik. Mint amikor a nap zotlsó sugara, még egyszer végigsimítja a várost, mielőtt eltűnik. A Trastevere felett kigyúlt a hold, aminke most ezerszer sugárzóbb fénye borult a világra, és Rómának erre a negyedére.

- Giulio.....suttogta.- Azt hittem....

- Tudom- vágott közbe a férfi. - És ezért jöttem haza most. Mert nem akatom, hogy egyetlen este is úgy teljen el, hogy kételkedsz bennem. Bocsáss meg ha azt hitte drólam, és igazad van, én is erre gondoltam volna...de....amoremio...már csak rám gondolj, és arra ami a kezemben van...per sempre...

A férfi letérdelt. Nem taátrálsan, nem nagy geztussal, hanem csendesen, ahogy a római kövek is letérdelnek az idő előtt. Ő szerelm, és időtlenség! Hát így marad meg örökre a szerelem legendája.

- Maradj velem. Itt Rómában. Ahol minden nap új, de te vagy aaz egyetlen állandó.

Annabell szemébe könny szökött. Nem a félelemtől, hanem attól a felismeréstől, hogy néha a legnagyobb hódítók is csak egyetlen szívre vágnak, ahol megpihenhetnek. Igen, Giulio visszatért és magával hozta a boldogság kék madarát, ami most bolodgan hintette a szerelm mámorító sugarait. Odament hozzá, és a férfi arcához ért.

- Igen - mondta. - Maradok.

Már nem kellett a szavak, hiszen mindent elmondott a két összekulcsolt kéz, és az egymáshoz simuló férfi és nő közötti pillanat. A város odakint tovább zsongott, a Trastevere utcái tele voltak étellel, nevetéssel, zenével. Talán a város ez a hatalmas és lélegző metropolisz megsejtett volna valamit? És úgy döntött hogy csatlakozik, és boldogan ünnepel? Bárhogyan is történt, mostantól ez az este lesz a szerelem és a csoda mindent elsöprő diadala.

Per sempre.

Az erkélyen, a gyertyafényben, a megterített asztal mellett, két ember csendben egymásra talált.

És az este, amely könnyű léptekkel érkezett, most úgy simult köréjük, mint egy ígéret: amore mio...per sempre.....

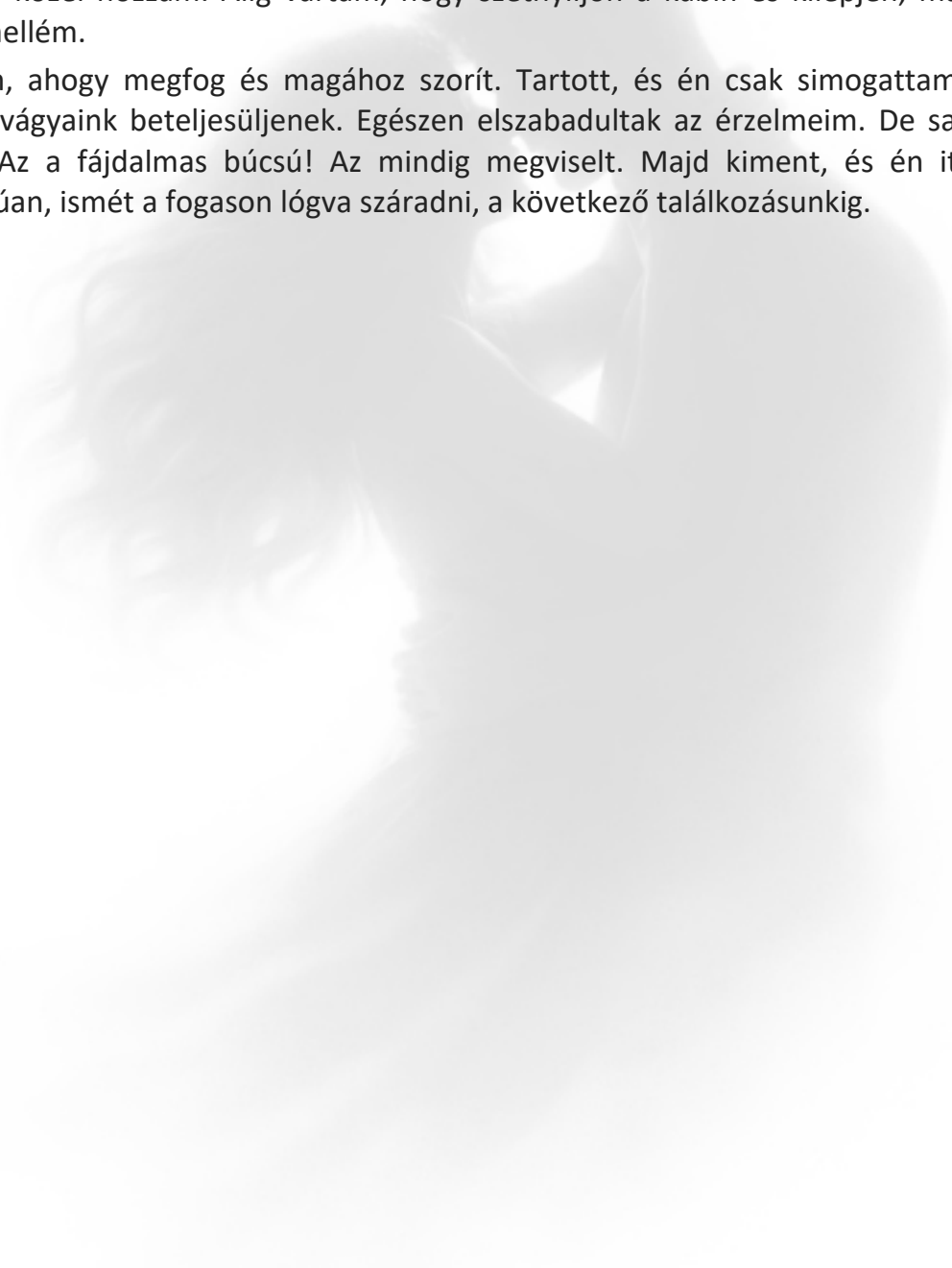

Hacsaveczt Róbert: A pára mögött

Az esti közös zuhany, az a mámorító érzékiség, mindig is a kedvencem volt. Szinte vonzott a hangulata: a fülledtség, a pára és az a homályos látvány. Szenvedéllyel éltem meg minden percét. Úgy vágyakoztam az érintésére, csak hadd érjek hozzá kicsit!

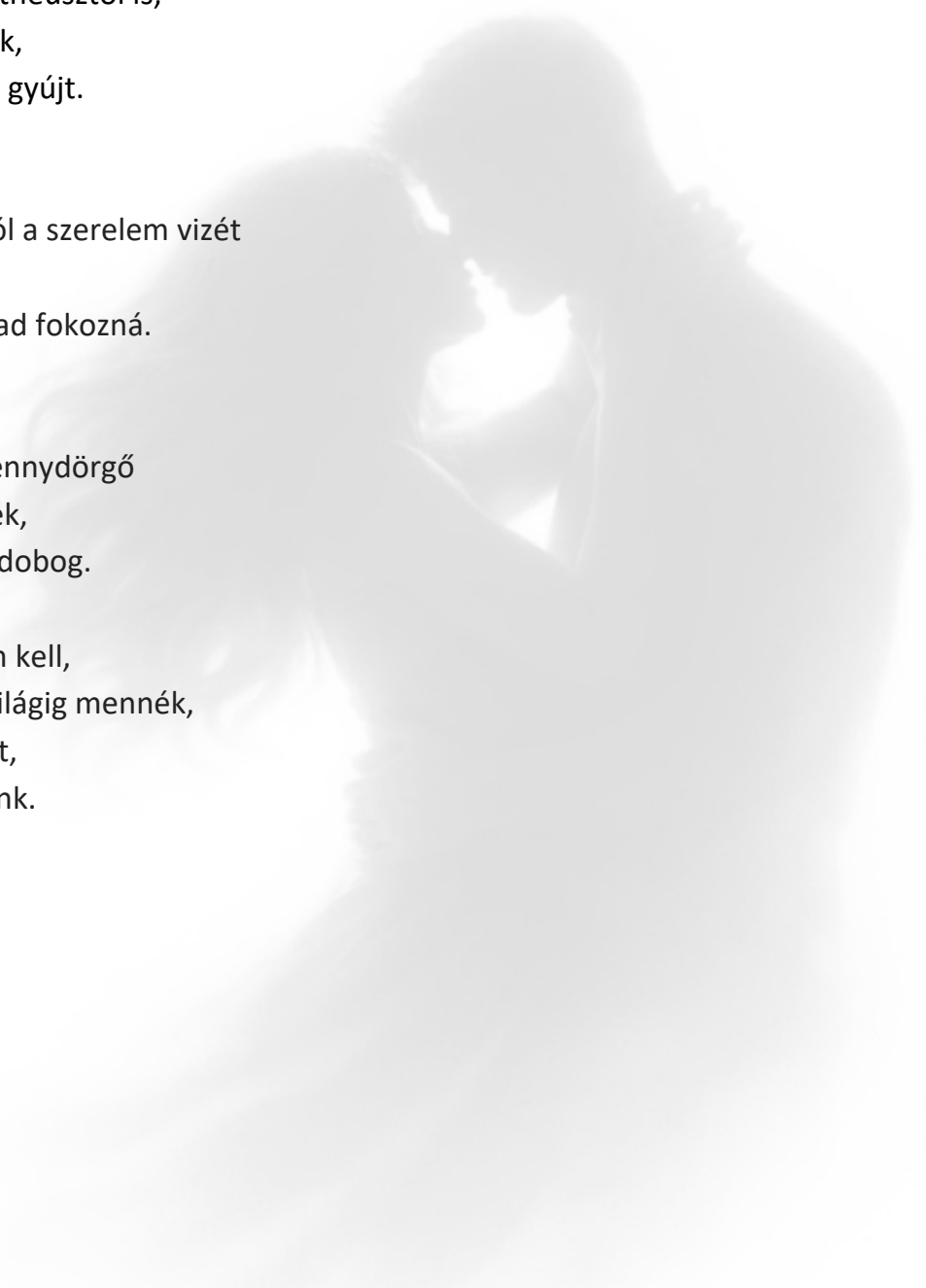
Csábított a kacér nézése, vizes alakja a habok között. Ahogy forgolódott az esőcseppek alatt, mik lágyan gördültek le hamvas bőrén. Magaménak kívántam érezni mindenét. Egészen közel hozzám. Alig vártam, hogy szétnyíljon a kabin és kilépjen, majd odajöjjön végre mellém.

Éreztem, ahogy megfog és magához szorít. Tartott, és én csak simogattam. Engedtem, hogy a vágyaink beteljesüljenek. Egészen elszabadultak az érzelmeim. De sajnos aztán a búcsú. Az a fájdalmas búcsú! Az mindig megviselt. Majd kiment, és én itt maradtam szomorúan, ismét a fogsoron lógva száradni, a következő találkozásunkig.

Hacsavecز Róbert: Ha kérnéd

Ha kérnéd,
Ha kérnéd,
Még Prométheuszról is,
Tűzet lopnék,
Mely lángra gyújt.
Ha kérnéd,
Ha kérnéd,
Poszeidontól a szerelem vizét
Hoznám,
Mely szomjad fokozná.
Ha kérnéd,
Ha kérnéd,
Zeusztól mennydörgő
Szívet kérnék,
Mely érted dobog.
Ha kérnéd,
De már nem kell,
Érted az alvilágig mennék,
Hádész előtt,
Egybekelnénk.

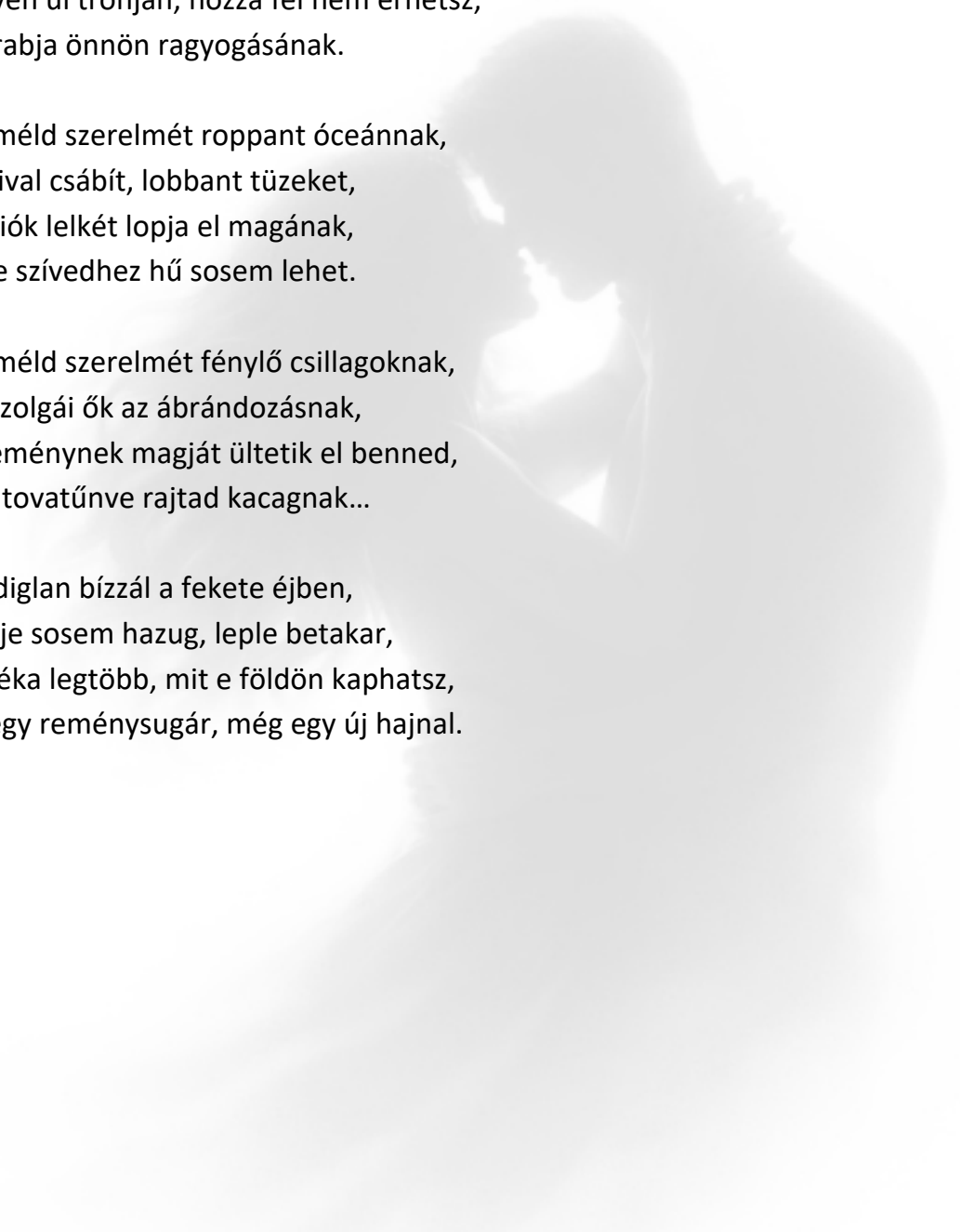
Gál Péter: Az éj

Ne reméld szerelmét a tündöklő napnak,
Szemednek tükrében magát látja csak,
Kevélyen ül trónján, hozzá fel nem érhetsz,
Örök rabja önnön ragyogásának.

Ne reméld szerelmét roppant óceánnak,
Partjaival csábít, lobbant tüzeket,
Ki milliók lelkét lopja el magának,
Az a te szívedhez hű sosem lehet.

Ne reméld szerelmét fénylő csillagoknak,
Csak szolgálók az ábrándozásnak,
Vak reménynek magját ültetik el benned,
Aztán továtúnve rajtad kacagnak...

Holtodiglan bízzál a fekete éjben,
Csendje sosem hazug, leple betakar,
Ajándéka legtöbb, mit e földön kaphatsz,
Még egy reménysugár, még egy új hajnal.

Cserna Szilveszter: Hattyúdal

A szádra festett árnyékok rejtik,
amit a szemed az éjbe kiált:
nem vagy te tavaszi könnyed szellő,
csak egy tükröződés, messze, túlvilág.

Láttam én már az átlátszó bőr alatt,
hol nem ragyog az átlátszó vérfény,
ott, ahol a mosoly fáradt és halott,
és a hűség csak jellegtelen festmény.

Tudod, hogyan kell hangot adni a váagnak,
hogyan zsinórként feszüljön az idegen szó,
s ha a remény megfullad a nyári lázban,
neked még marad egy kártya, egy titkos szó.

A kártya neve: ártatlanság.
Minden gesztusod koreografált tévedés,
egy fehér hattyú a téli tónál,
akinek tollazata bársony ígérés,
de a szíve csak üres, zajtalan homály.

Mert aki szépséggel kereskedik,
az alkonyat fényét árulja el,
és aki a lélek helyett játszik,
annak a kezéből a holnap elkel.

És mi csak állunk, mint régi szobrok,
hallgatjuk a távol zúgó hangokat,
tudjuk, hogy a pillanat nem más, csak hobbi,
és a szerelem nem adhat boldog napokat.

Te vagy a legszebb mérreg, lassú és biztos,
azt mondod, a sors akarata ez.
De tudom jól: a csalás sosem ingyenes,
csak a számlát a másik fél fizeti meg.

Adorjányi Erzsébet: Szerelemvágó

Olyan vagy nekem, mint langyos nyári eső,
Mi gyengéden végigcsordul vágytól hevült testemen,
Mi nem lehűt, csak jobban hevít, léted tűzkaput nyit lelkemen.
Mint a fáradt rózsabokor, mely meghajol a nap alatt,
Épp így vagyok karjaidban, hol elgyengül az akarat.

Hát ne menj még el, maradj! Ilyenkor a búbánat sem fáj.
Tőled nyugszik meg a szívem, veled rózsaszín a táj!
Amit nem mondok ki, te azt is tudod. Szemem szívemből mesél,
Lelkünk egy dallamon játszik, miközben langyos szél zenél.

Szárnyalok, mint kecses tündér, ki a mesevölgyben él,
Ki a legszebb napok után csak még szebbet remél.
Égő vágyad a vadgalambnál is szárnyalóbb legyen,
S mint bukott angyalt a szerelemláz csábossá tegyen.

S ha majd a vágy madara egyszer távolabbra száll,
Emlékedet hűen őrzöm, szívem mindig hazavár!

Horváth Edina Anna: A masni

A nappaliban félhomály volt, csak a kinti utcai lámpa fénye szűrődött be a függöny résein keresztül. Anna a kanapén ültemozdulatlanul, meztelenül, lábait maga alá húzva. Az idő most nem számított. A nyakán egy piros masni feszült, egy vékony szalag gondosan megkötve.

Ő volt az ajándék.

Amikor meghallotta a zár finom kattánását, nem fordult meg. Nem akarta látni azt a pillanatot, amikor Márk még nem tudja, mit talál odabent. Csak ült tovább, egyenes háttal, teljes nyugalomban. Majd amikor férfi odaért, csak ennyit mondott:

– Boldog Valentin-napot.

Márk nem válaszolt azonnal. Levette a kabátját, lassan, szinte szándékosan, mintha időt akarna adni a pillanatnak, hogy kibomoljon. A tekintete Annán időzött, azon a finom remegésen, ami a nő vállán futott végig.

Anna ott ült a kanapén, mintha mindig is oda tartozott volna, mintha a szoba minden bűtora, minden árnyéka csak érte lett volna elrendezve. A piros masni a nyakán olyan volt, mint egy kihívás, amitől egyszerre szorult össze a gyomra és lett nehéz a lélegzete.

Vágy ébredt benne, de nem az a türelmetlen, ösztönös fajta. Ez mélyebb volt, meghitt, majdnem fájdalmas.

A gondolat, hogy Anna így várta őt, hogy eldöntötte: ma este meglepi, hirtelen felelőssé tette a vágyat. Márk nem akart sietni, nem akarta megtörni ezt a pillanatot.

– Te... – kezdte, de a szó elhalt.

Anna tekintete kihívó volt, mégis tele feszültséggel. Nem mosolygott.

Márk közelebb lépett. Minden lépésnél érezte, ahogy a teste reagál: a bőre érzékenyebb lett, a gondolatai eltompultak. Nem gondolkodott, csak megindult nő felé. Amikor megállt előtte, leült mellé, de nem ért hozzá azonnal.

Anna érezte a közelségét. A férfi melege ott volt körülötte, vibrált a levegő. Amikor Márk végül felemelte a kezét, és ujjai a masni szalagját érintették, Anna felsóhajtott.

Ez a hang mindent feloldott.

Márkban előtörtek az érzések: vágy, gyengédség, birtoklási ösztön egyszerre. A gondolat, hogy Anna az övé, de nem a tulajdonaként... szinte megrészegítette. Közelebb hajolt, ajkai a nő nyakához értek. Nem csókolta meg azonnal, előbb csak hozzábújt.

Anna keze ösztönösen a férfi combjára simult. Márk szíve hevesebben kezdett verni. Ritkán érezte magát ennyire kívántnak, ennyire szükségesnek.

Amikor végül megcsókolta Anna nyakát, lassan, lágyan, a masni szalagja elmozdult. Nem oldotta ki, még nem. A pillanat túl törékeny volt ahhoz, hogy elsiesse. Odakint páran ünnepeltek, de bent a nappaliban már nem létezett idő.

Márk ujjai a masni szalagjához értek, és piros szalag hangtalanul hullott Anna vállára, majd a kanapéra csúszott. Abban a pillanatban Anna lélegzete elakadt, érzelmei utat törtek maguknak. Márk ajkai végre rátaláltak az övéire, mélyen, követelően, mégis gyengéden, mintha egyszerre akarná birtokolni és óvni.

A csókban benne volt minden: az elfojtott vágy, a kimondatlan ígéretek, a felismerés, hogy most már nincs visszaút. Anna beleolvadt az érintésbe, kezei a férfi vállára csúsztak, majd a mellkasára, közelebb húzta magához, mintha a teste is tudná, amit a szíve már régóta.

Márk magához vonta, szorosan karjaiba zárta, és felszabadította mindkettőjüket az édes feszültség alól. A világ végleg megszűnt körülöttük.

Később Anna Márk mellett ült, fejét a vállára hajtva, és hallgatta férfi szívdobbanásait. Érezte, hogy a pillanat, amit együtt éltek át, több volt, mint vágy. A piros masni a kanapén hevert, már csak emlék volt, mert minden sóhaj azt erősítette meg bennük, hogy ez a szerelem örökre szól.

Szűcs-Szatmári Tekla: Szikra

A ház tele van zajjal, de engem csak egyetlen csend vonz. A folyosón állok, a falnak dőlve, és tudom, hogy nem kellene itt lennem. Kincső hangja kiszűrődik a hálóból. Megint veszekszik a barátjával, és gyűlölöm, amikor miatta elcsuklik, amikor az a törés megjelenik benne, amit senkinek sem lenne joga előcsalni. Belépek Kincső az ágy szélén ül, a telefon a kezében. Kék szemei vörösek. - *Hallottad, ugye?* - kérdezi halkán. - *Igen.* - Becsukom az ajtót. A zaj tompává válik, mintha a világ kint maradna. - *Csak összevesztünk* – mondja. Leülök mellé. - *Megbeszélitek* - mondom, és rossz barát vagyok mert azt kívánom ne beszéljék meg. - *Szeretitek egymást.* - keserű íze van szavaimnak. - *Ez nem szerelem.* - hangja elhaló. - *Nem az?* – kérdezem halkán, megrázza a fejét. - *Kedvelem ez elég.* - Egy pillanatra rám néz, tekintette mint az óceán. - *Nem hiszek a szerelemben.* - Hallgatom, és közben arra gondolok, bárcsak hinne benne. - *Hogy hogy nem hiszel benne?* - nagyot nyelek ittalomból. - *Szerintem a szerelem csak a mesébe van!* – felnevet és szőke hajába tur. A mellkasom majd szétrobban. – *Én akarlak* – csúszik ki belőlem. Felnevet, és vállamnak dől. – *Ne bolondozz.* – fájnak a szavai. – *Mi lenne, ha mégis egy regényben lennénk?* – kérdezem. Elmosolyodik. – *Akkor a főhős szerelmet vallana.* - Közelebb hajolok. A füle mögé tűröm a haját. – *Azóta szeretlek* – mondom halkán –, *hogy mezítláb sétáltál a tengerparton. Azóta, hogy megláttalak abban a pink cowboykalapban.* – Nevet, és ez a hang a szívemig ér el és megcsavarja. – *És ilyenkor?* – kérdezi. – *Ilyenkor a főhős megcsókolná a lányt.* - kiszárad a torkom. Nem szabadna ezt tennem túl sokat ittam, mégis közelebb hajolok. A leheletünk összeér. Megváltozik a levegő. – *Többet érdemelsz* – suttogom. – *Az egész világot.* – *Az egész világot...* – ismétli. – *Csókolj meg* – mondja, félmosollyal, tudom csak viccel és nem gondolja komolyan, csak játssza a szerepet, nem nekem szánja ezeket a szavakat. Nem kéne meg tennem, nem helyes megtennem, rossz barát vagyok a legrosszabb, de én pedig éhezem az ízére. Megcsókolom. A csók először bizonytalan. Az ajkai csak súrolják az enyémet, mintha még keresné, hol a határ. Nem mozdulok. Hagynom kell, hogy ő döntsön. Aztán felsóhajt, és ez elég. Újra megcsókol, már határozottabban. A szája meleg, és amikor a nyelve óvatosan megérinti az enyémet, belém hasít a felismerés: ezt túl régóta akarom. A kezem a derekára csúszik, nem húzom közelebb, csak tartom mintha attól félnék, hogy ha szorítok, eltörik a pillanat. A csók elmélyül, lassú és tapogatózó. Könyörgöm magamba hagyjam abba, és hogy soha ne érjen véget. Tekintetünk találkozik, meglát valamit zöld szemembe. Nem kapok levegőt az érzelmektől. Mintha mindketten várnánk valamire. Egy jelre, egy hangra, ami majd kimondja helyettünk, hogy ez hiba volt. De nincs ilyen hang. Csak a lélegzete, ami az enyémhez keveredik, és mézédés ajkai. A szívem úgy ver, mintha menekülne. – *Nem szabadna...* – suttogja, de nem húzódik el a lehelte súrolja ajkaimat. Ez fáj jobban mindennél. Hogy tudja. Hogy tudjuk. És mégis itt vagyunk. Harcolok magammal. Ha most elmegyek, soha többé nem leszünk ugyanazok. Ha maradok akkor sem. A homlokomat az övének döntöm. Nincs olyan ígéret, amit felelősen kimondhatnék. Csak ez a pillanat van ez a törékeny, veszélyes közelség, ahol minden túl sok és mégis kevés. Kincső gyengéden arcomra simul, csókja lassú, meleg, és a világ eltűnik körültem. Az ujjai végigcsúsznak a nyakamon, lassan, mintha időt akarna nyerni, mintha érezni akarná minden dobbanásomat. A vállamon időzik, majd a pólóm alá siklik, a tenyere a bőrömhöz ér. Az

érintése olyan, mintha egyetlen mozdulattal söpörné el mindazt, amit eddig józan észnek hívtam. A lélegzetem elakad. Egy mozdulattal lehúzza rólam az anyagot, és ahogy a mellkasomhoz simul, megérezem a testének melegét, a közelségét, azt a feszültséget, ami már régóta ott vibrál köztünk. A szívem zakatol, a világ elhomályosul, csak ez a pillanat él: a lélegzete a bőrömön, az illata, ami feléget belülről.

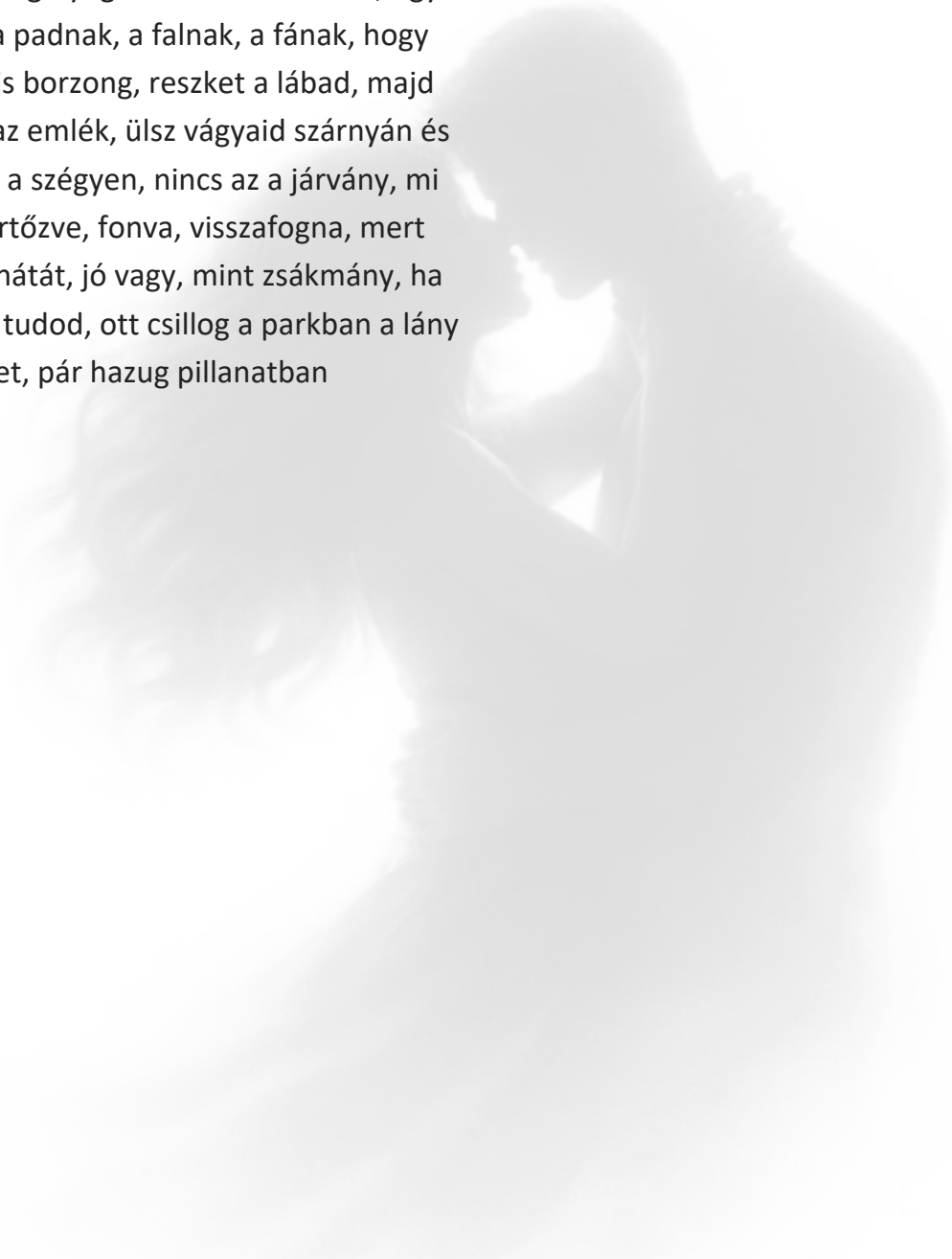
Szűcs-Szatmári Tekla: Lángoló csend

Túl halvány a fény, hogy meglássalak,
mégis iszom, hogy közelebb hívhassalak
Az idő lassan kúszik, a bőröm alatt
törött poharak, üres szavak hevernek a sötét alatt
ördögök alszanak, mi ketten a habok alatt.
Ez nem börtön, mégis így érzem magam,
bele-beleálok minden érintésedbe, bármi áron.
a város alszik, csak a testünk ébred
ujjaim a kilincsen, újra hozzád érek
ez egy vesztett út, amin újra és újra járunk
A tested beszél, a szavak fölöslegesek,
a köntösöd lassan omlik le, és én újra belemerülök minden érintésedbe.
A keleti fény halványan szűrődik a szobába,
te közelebb vagy mindenhez, ami számít, árnyékként bolyongok körülötted.
a csend lángol, ahogy a tested rezdül
minden érintésed titkot súg a bőrömnek
lassan olvadunk össze, és szerelmünk
örök árnyékként marad köztünk

Kocsán László: Lány csillog a parkban

Látod a parkban, a járdán sziluett, ő
alkonyi fényben, éjben született, ki
közel sem halovány puritán úrilány, egy
percig még nyugszol karcsú vonalán, úgy
dőltöd a padnak, a falnak, a fának, hogy
holnap is borzong, reszket a lábad, majd
emésztaz emlék, ülsz vágyaid szárnyán és
nincs az a szégyen, nincs az a járvány, mi
léted fertőzve, fonva, visszafogna, mert
látod a hátát, jó vagy, mint zsákmány, ha
akarod, tudod, ott csillog a parkban a lány
aki szeret, pár hazug pillanatban

•

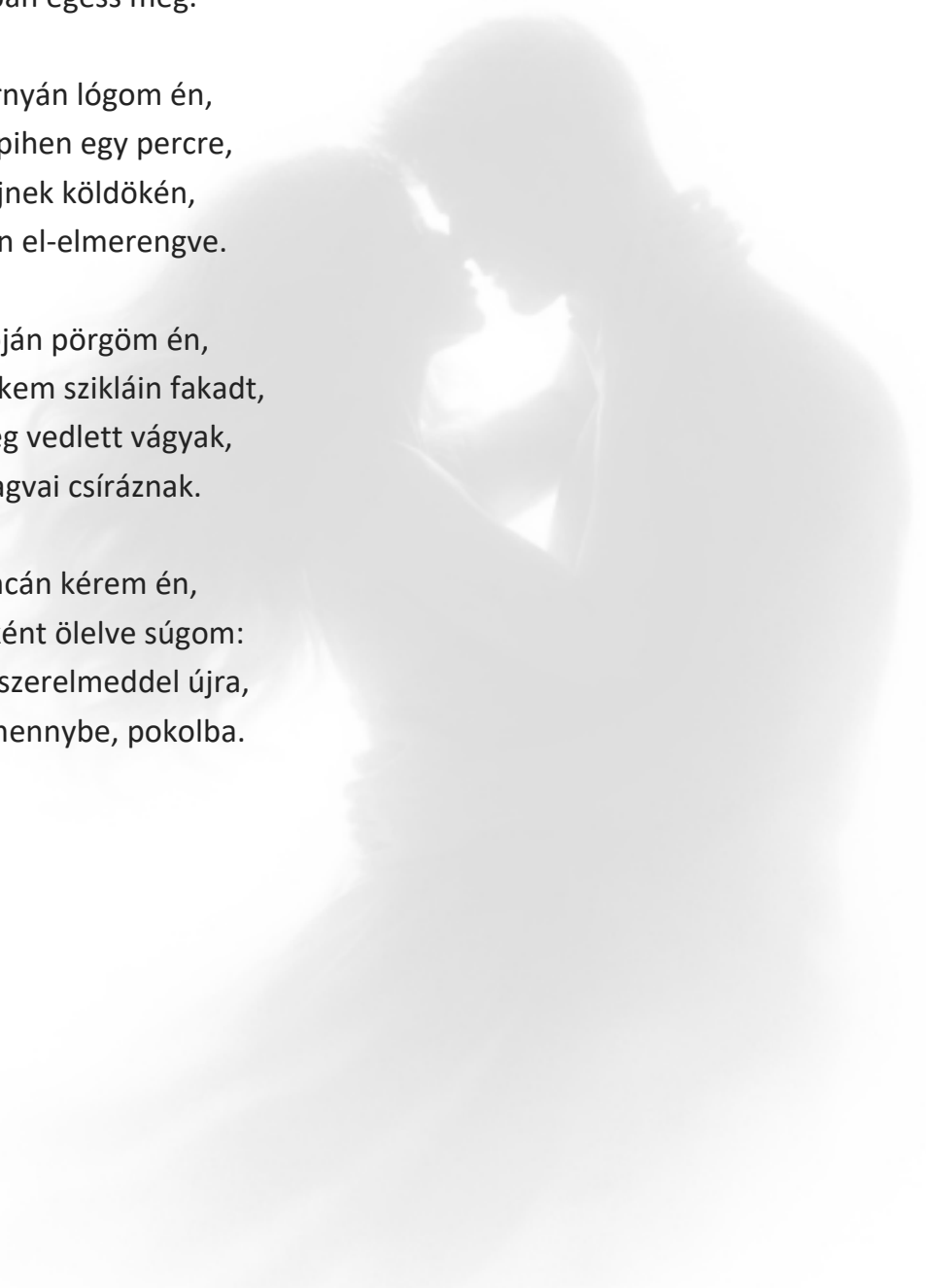
Kocsán László: Rajongás hozzád

A mámor torkán mászom én,
a tikkadt, szomjazó lélegzet,
hogy elérjem csillag ajkad,
és még jobban égess meg.

A lepke szárnyán lógom én,
ki szíveden pihen egy percre,
dús, nyári éjnek köldökén,
dobbanásain el-elmerengve.

A patak habján pörgöm én,
mi deres lelke szikláin fakadt,
sodrában rég vedlett vágyak,
reszkető magvai csíráznak.

A kendő ráncán kérem én,
rab szellődként ölelve súgom:
boríts féltő szerelmeddel újra,
induljunk, mennybe, pokolba.

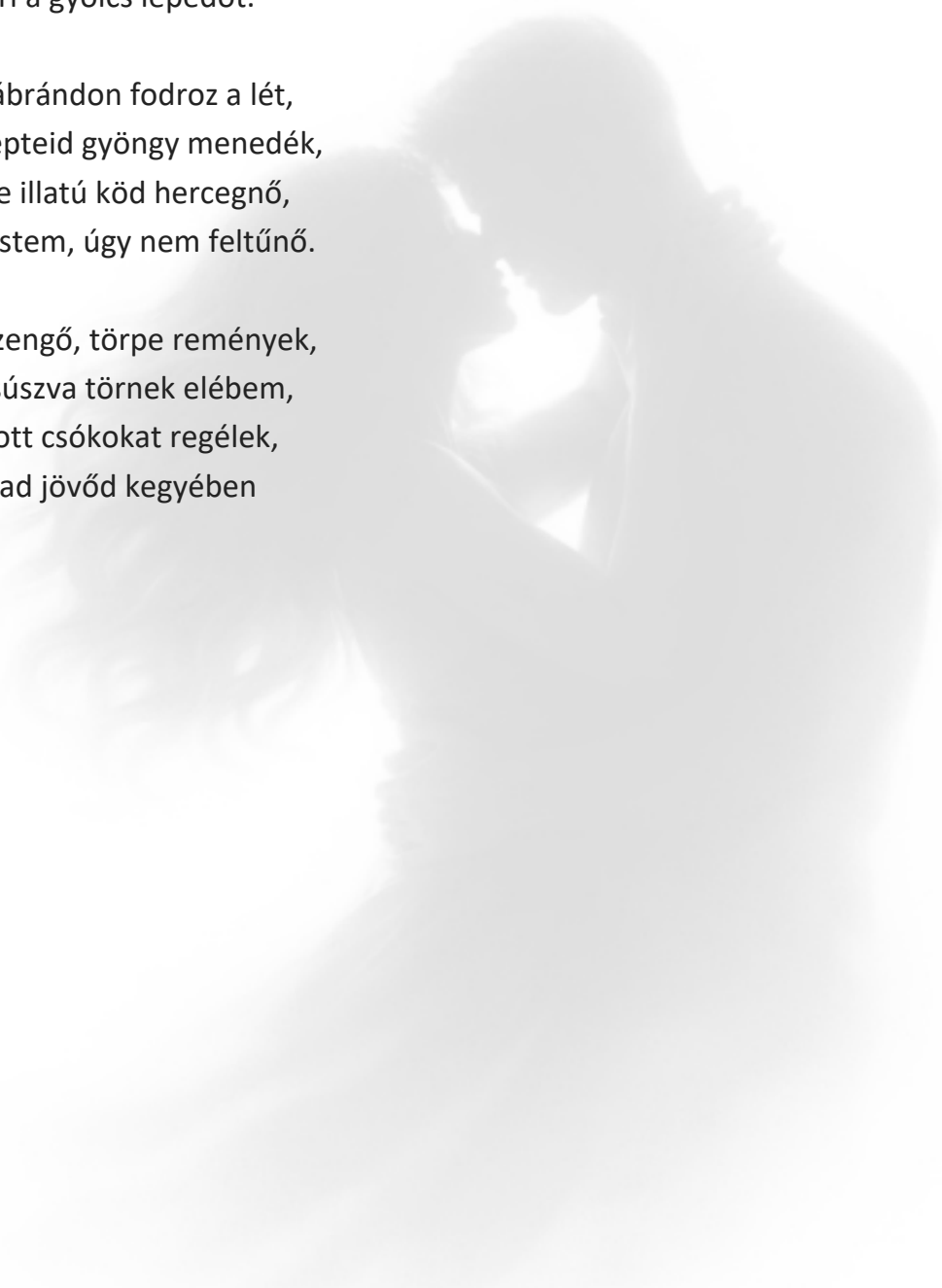
Kocsán László: Éjjel a lelkem

Éjjel a lelkem az egekbe nőtt,
Csillag úzi a szép szeretőt,
De őrt áll az élc rab szívem előtt,
Álom gyúri a gyolcs lepedőt.

Remegő ábrádon fodroz a lét,
Képzelt lépteid gyöngy menedék,
Gesztenye illatú köd hercegnő,
Takard testem, úgy nem feltűnő.

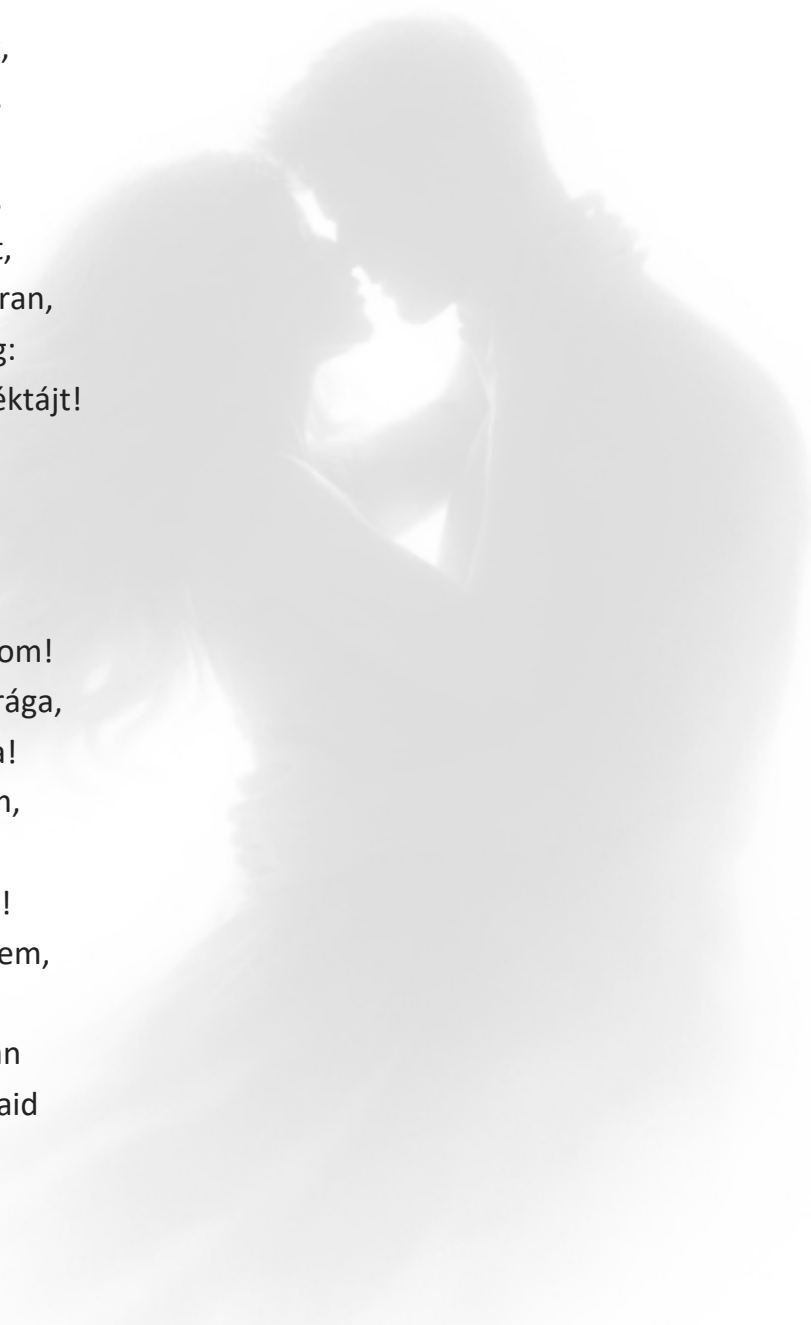
Kócosan zengő, törpe remények,
Térden csúszva törnek elébem,
Édes, lopott csókokat regélek,
Izzik múltad jövőd kegyében

•

Kocsán László: Szeretkező asszony

Szoríts, nem baj, ha fáj,
ha testem görcsben áll!
Rég nem járt ott senki,
szinte feledtem már,
combjaim szűk közét,
hol tenyered markol,
megszűnik e világ!
Nincs elme mi fogna,
szaggatva prűd tudat,
hát nyúlj beljebb bátran,
már lelke könyörög:
feszíts, ott, lent, deréktájt!
Ó igen, már nyögök!
Előre hajolva,
az asztalt markolom,
bízom ujjaidban,
bármit tehetsz, hagyom!
Most minden perc drága,
nem hagyhatod abba!
Saját kezem harapom,
most jó, nagyon,
ó nagyon, de nagyon!
Porhüvelyem, könnyem,
reszket az asztalon,
élvező ajkad boldogan
hallgatom, míg csókjaid
hinted hátamon...

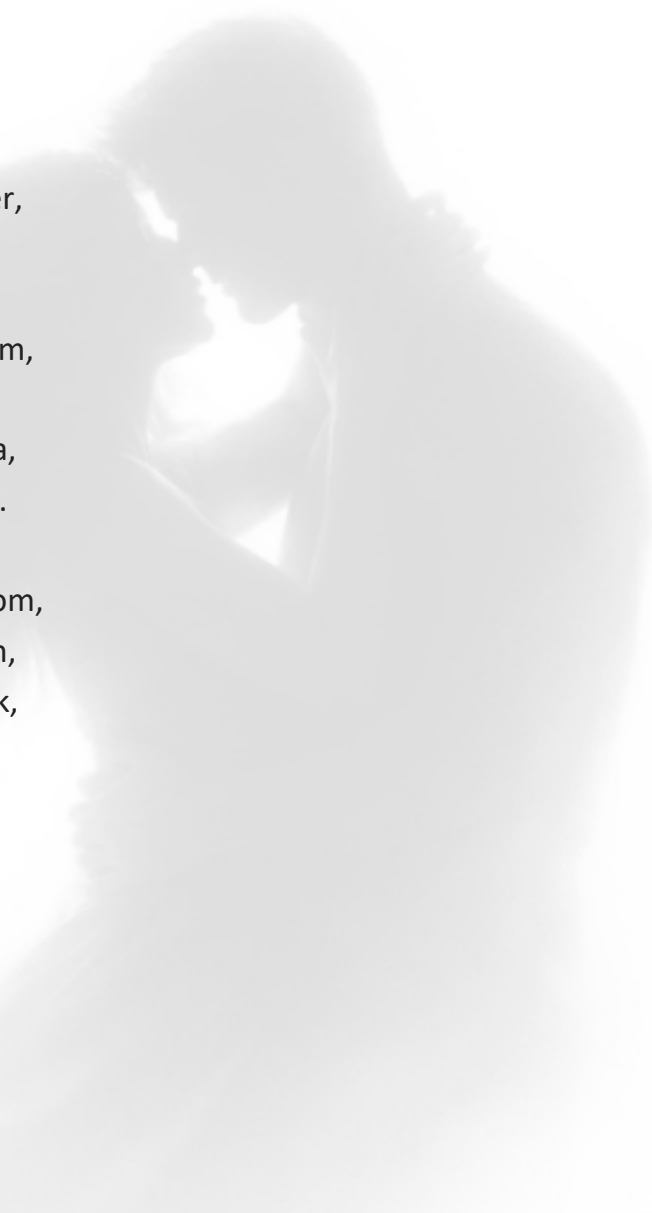
Kocsán László: Szeretkezzünk

Nem kelt madár, nem olt álom,
mint tűz ropog a megszokásom,
nem hajt lidérc, nem súg angyal,
mert szív küzd éhes farkasokkal.

Nem tart bánat, nem fog öröm,
mint éj a fényben szűkölködöm,
nem fojt szégyen, nem zúg babér,
mert hű a hűtlent hazakísér.

Nem rejt mező, nem nyom korom,
mint ág az ágba kapaszkodom,
nem dönt fejsze, nem gyúr szikla,
mert forr kettőnk szent ravatala.

Nem márt dudva, nem mos szírom,
mint jég a párkányt nyikorgatom,
nem hint bűbáj, nem szab létünk,
mert víg a világszeretkezzünk.

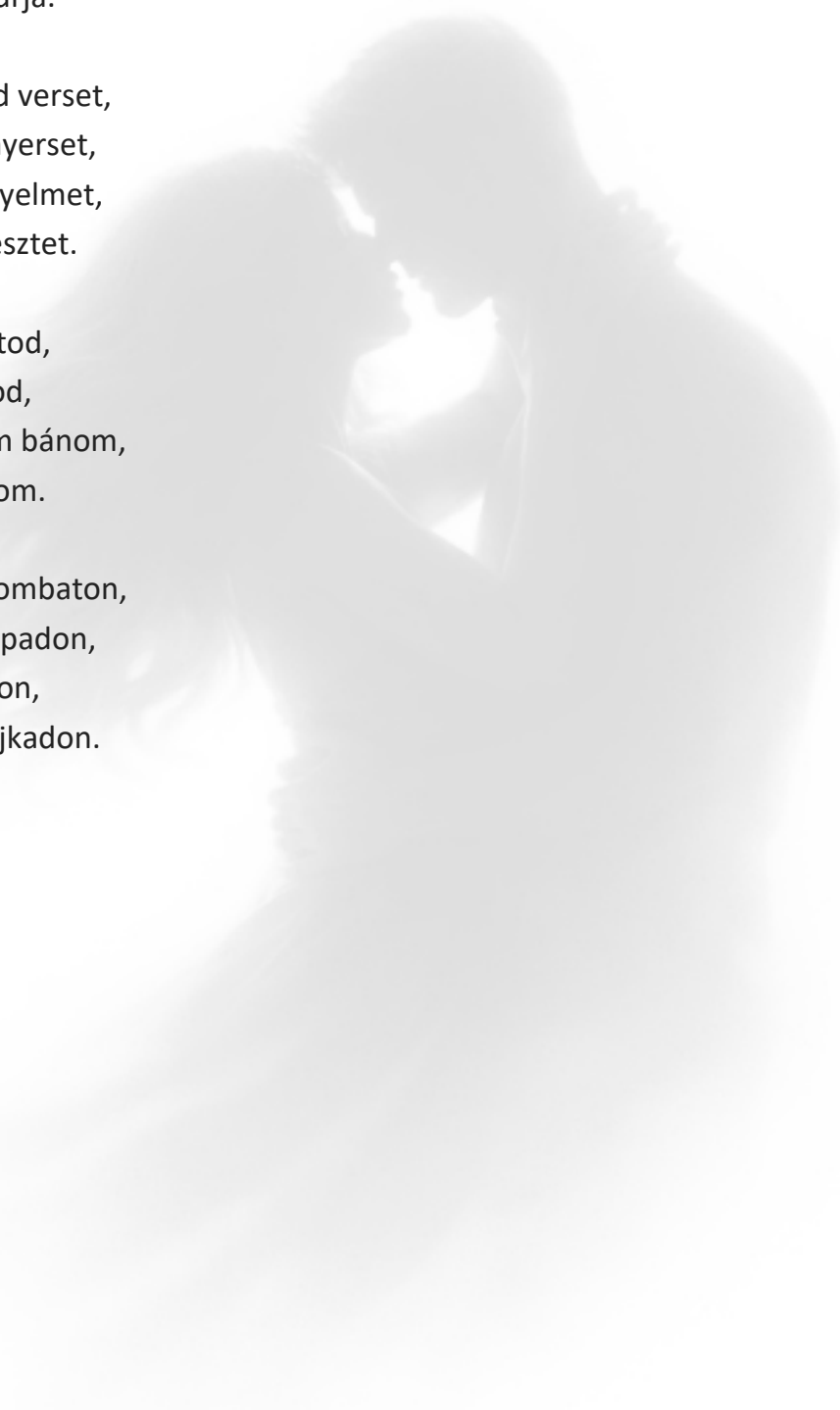
Kocsán László: Hozzád szelídülve

Ha már magadhoz törtél,
árnyammal bölcsen döntsél,
ha nem úgy leszek újra,
pokolnak zengőhúrja.

Súgj számos szelíd verset,
bódultan vadat, nyersét,
dúdolj körém kegyelmet,
verem tövén keresztet.

Lettem vak akaratod,
hős préda diadalod,
semmi percét sem bánom,
puha öled szállásom.

Majd öreg vén szombaton,
kezed fogom egy padon,
révedek alkonyaton,
mint ragyog tűz ajkadon.

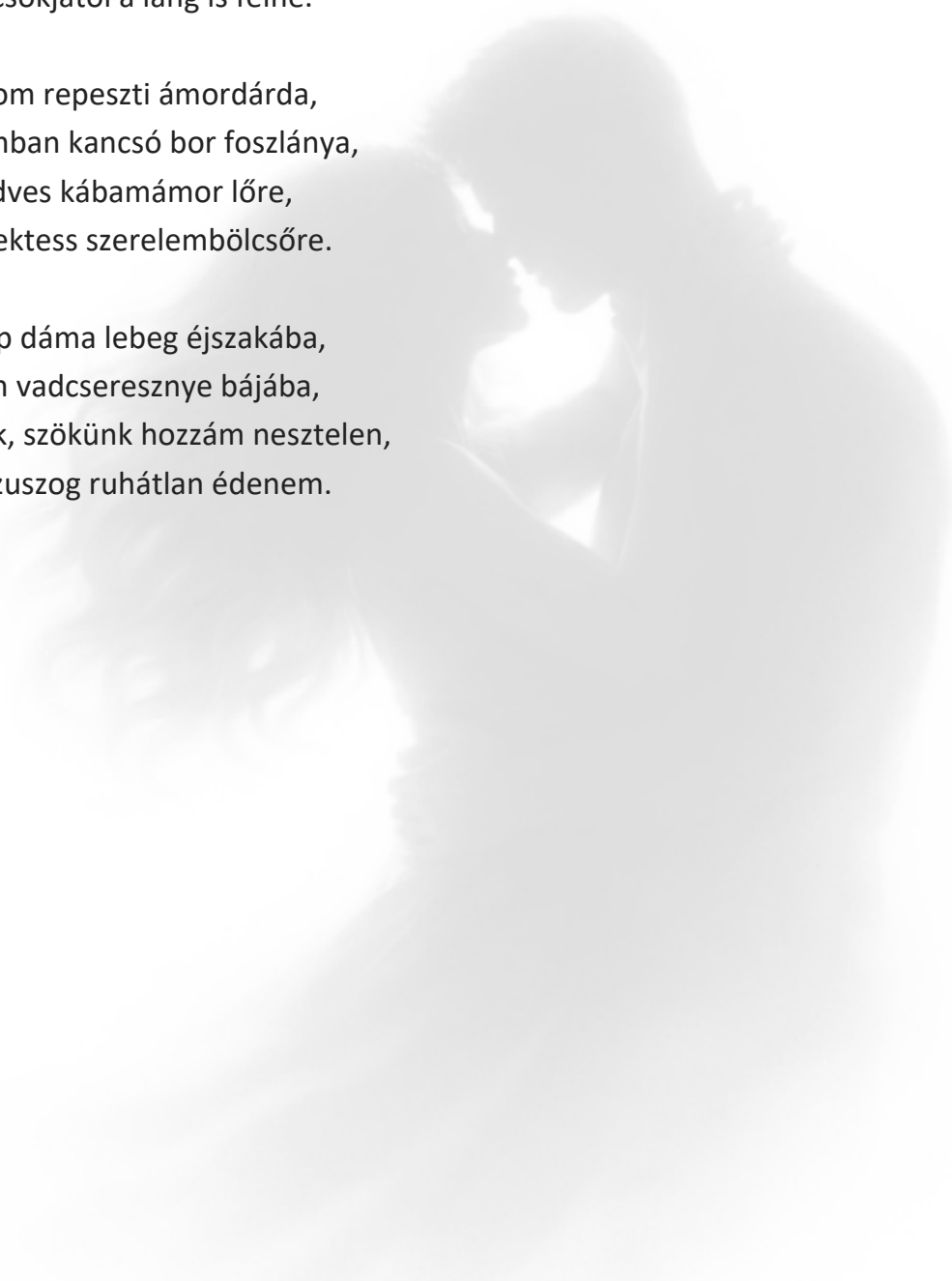

Kocsán László: Estbűvölet

Halkan szikrázó festői dáma,
látványa nektár éjnek nyitánya,
remeg az utcán a lámpák fénye,
mintha csókjától a láng is félne.

Mellkasom repeszi ámordárda,
poharamban kancsó bor foszlánya,
édes kedves kábamámor lőre,
lágyan fektess szerelembölcsőre.

Borcsepp dáma lebeg éjszakába,
oldódom vadcserezsnye bájába,
eltűnünk, szökünk hozzám nesztelen,
ringva szuszog ruhátlan édenem.

Erdődi Mihály: Ő

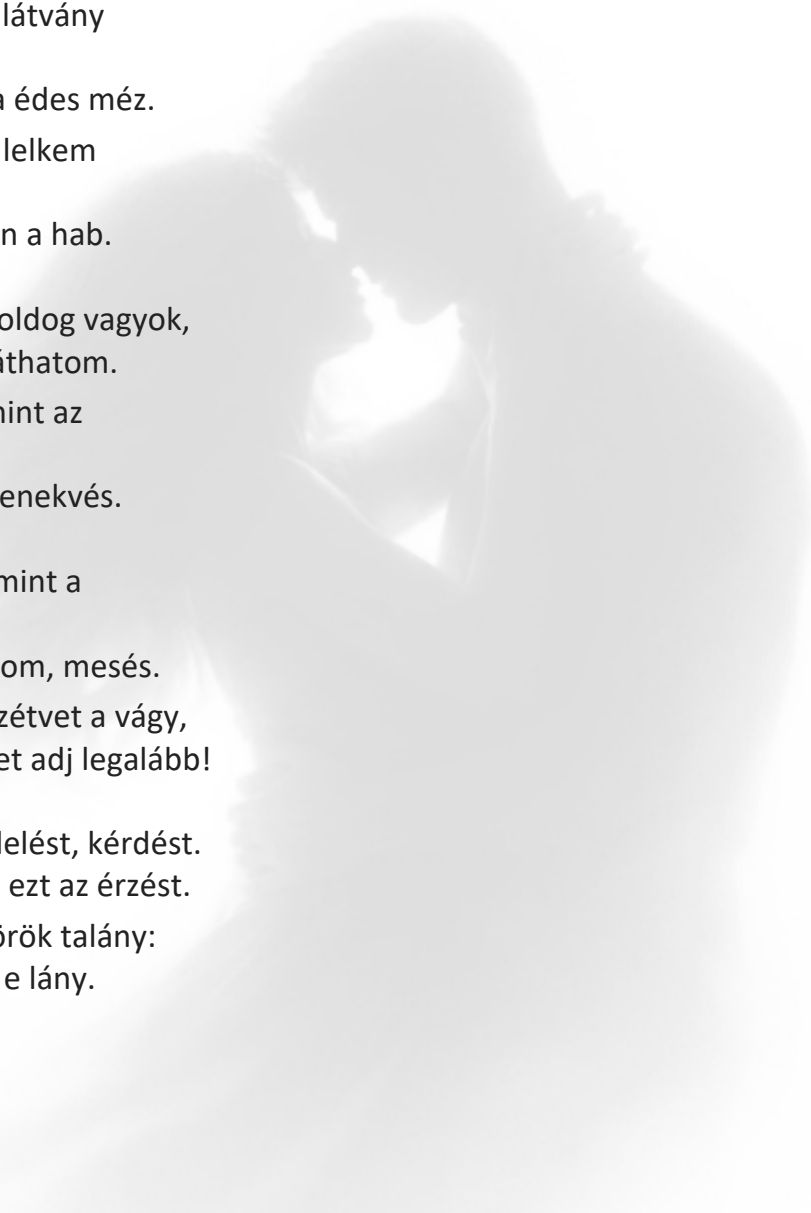
Amikor meglátom, a szívem
szaporább,
Az idő megáll, a világ megy tovább.

Amikor meglátom, a látvány
megigéz,
Ajka cseresznye, haja édes méz.
Amikor velem van, a lelkem
szárnyra kap,
Látványa a desszerten a hab.

Amikor velem van, boldog vagyok,
Mert ha kicsit is de láthatom.
Amikor hozzám ér, mint az
áramútés,
Az érzés elől nincs menekvés.

Amikor meghallom, mint a
csilingelés,
Hangja delejez, imádom, mesés.
Amikor nem látlak, szétvet a vágy,
Csak egy másodpercet adj legalább!

Mindegy mit: szót, ölelést, kérdést.
Nem tudom legyőzni ezt az érzést.
Pedig kellene, mert örök talány:
Valaha enyém lesz-e e lány.

Erdődi Mihály: Szerelem

Nem számít a kor,
Nem számít a nem,
Ha elkapott a kór,
Nincs már türelem.

Akarom azonnal,
Akarom mindig,
Elmegyek érte
Akár a Holdig.

Minden pillantása,
Minden mozdulata
Ünnep számomra,
Csekély alamizsna.

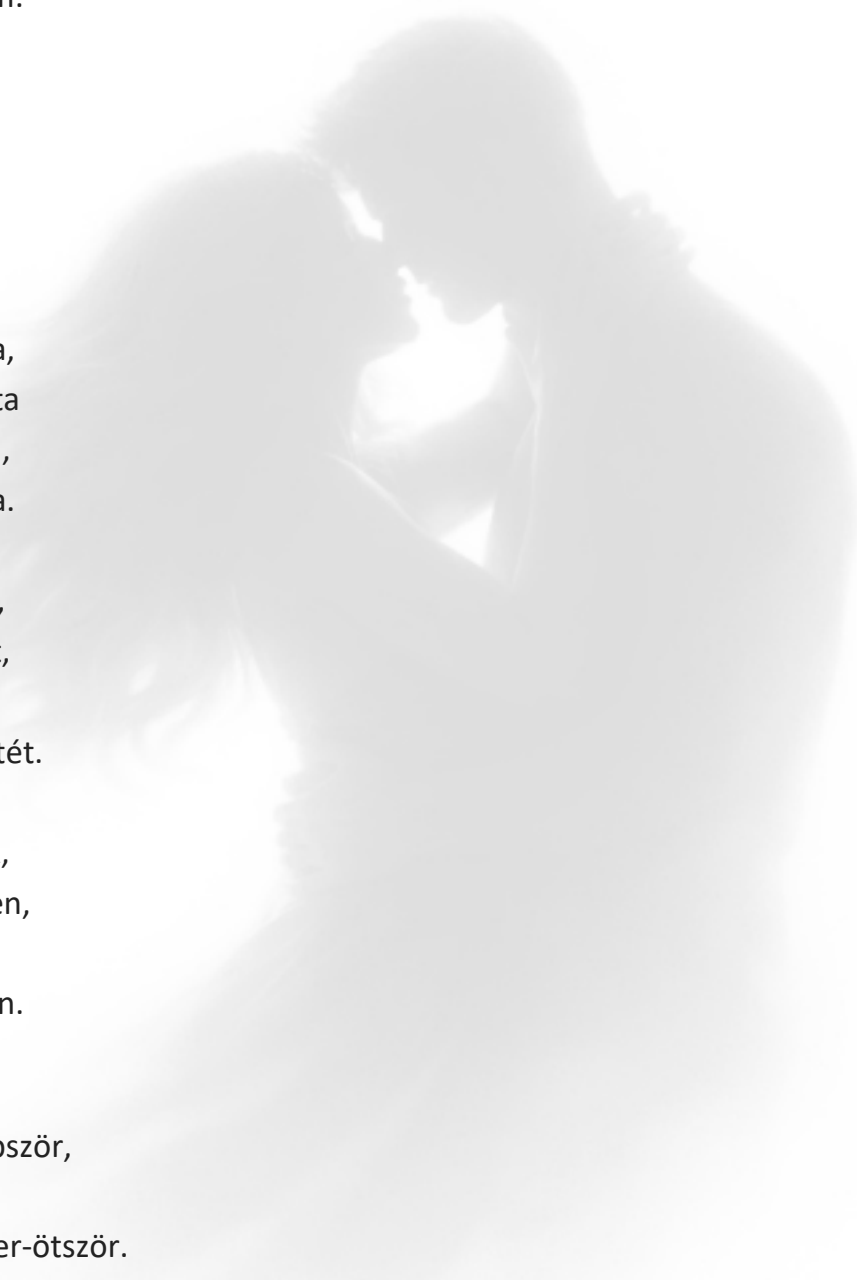
Szeretem a lelkét,
Szeretem a testét,
Vele képzelek el
Minden áldott estét.

Kavarog a lelkünk,
Kavarog a mélyben,
Amíg a testünk
Összeforr a kéjben.

Átélttem teljesen,
Átélttem már többször,
Sokat sérültem is
Nem csak négyszer-ötször.

Felhúztam a falat,
Felhúztam egy mívest,
Kérges lett a szívem,
Nem keresek hitvest.

Olyan lett a lelkem,

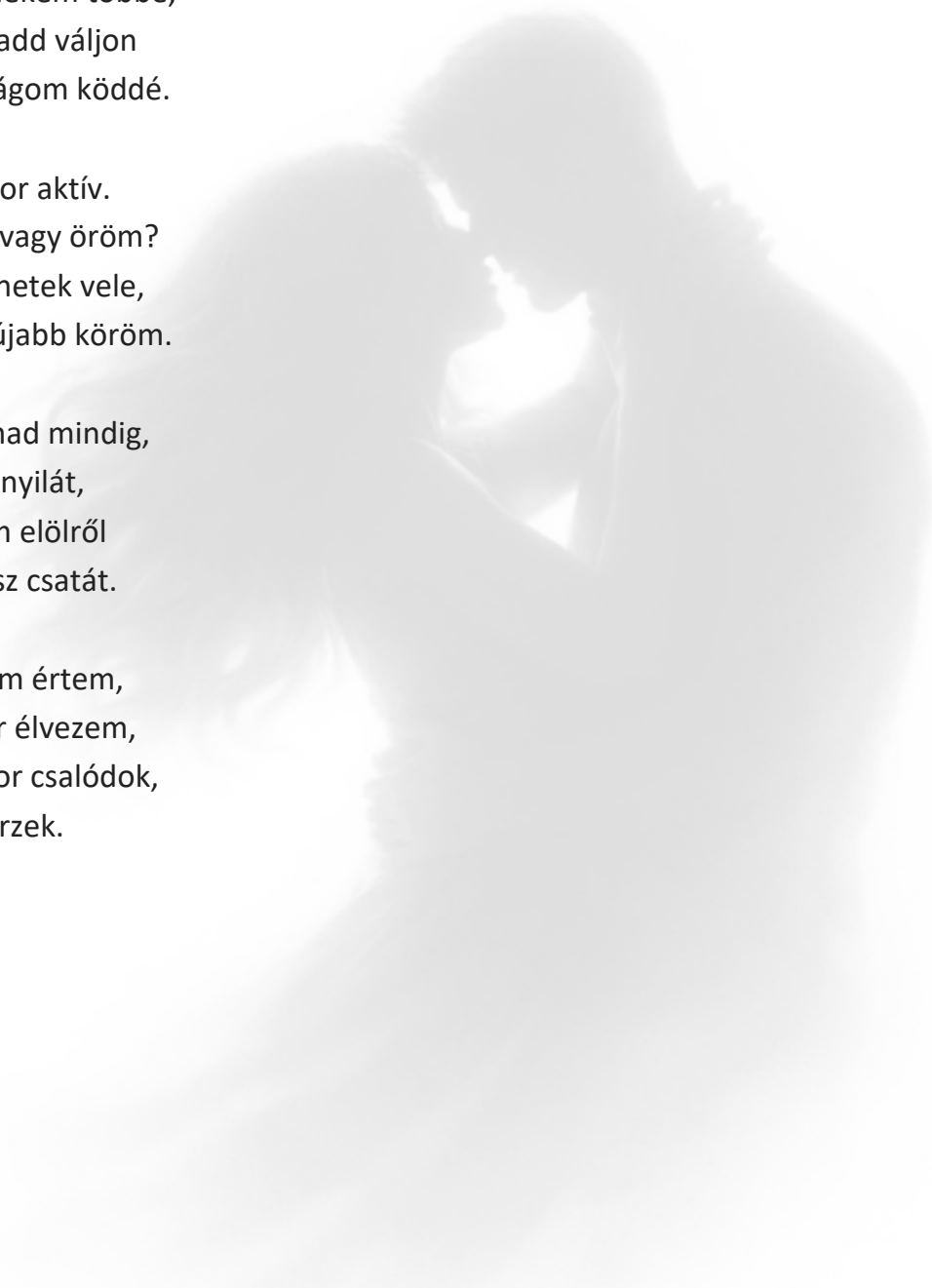
Olyan csatatér lett,
Ahol nem százaké,
Csak az enyém vérzett.

Nem kell nekem ez már,
Nem kell nekem többé,
Hagyom hadd váljon
A boldogságom köddé.

Sajnos Ámor aktív.
Sajnos ez, vagy öröm?
Nem küzdhetek vele,
Lesz még újabb köröm.

Lesből támad mindig,
Lesbőlövi nyilát,
Kezdek elölről
Ezt az egész csatát.

Először nem értem,
Másodszor élvezem,
Harmadszor csalódom,
Végül elvérzek.

Erdődi Mihály: Gyémánt

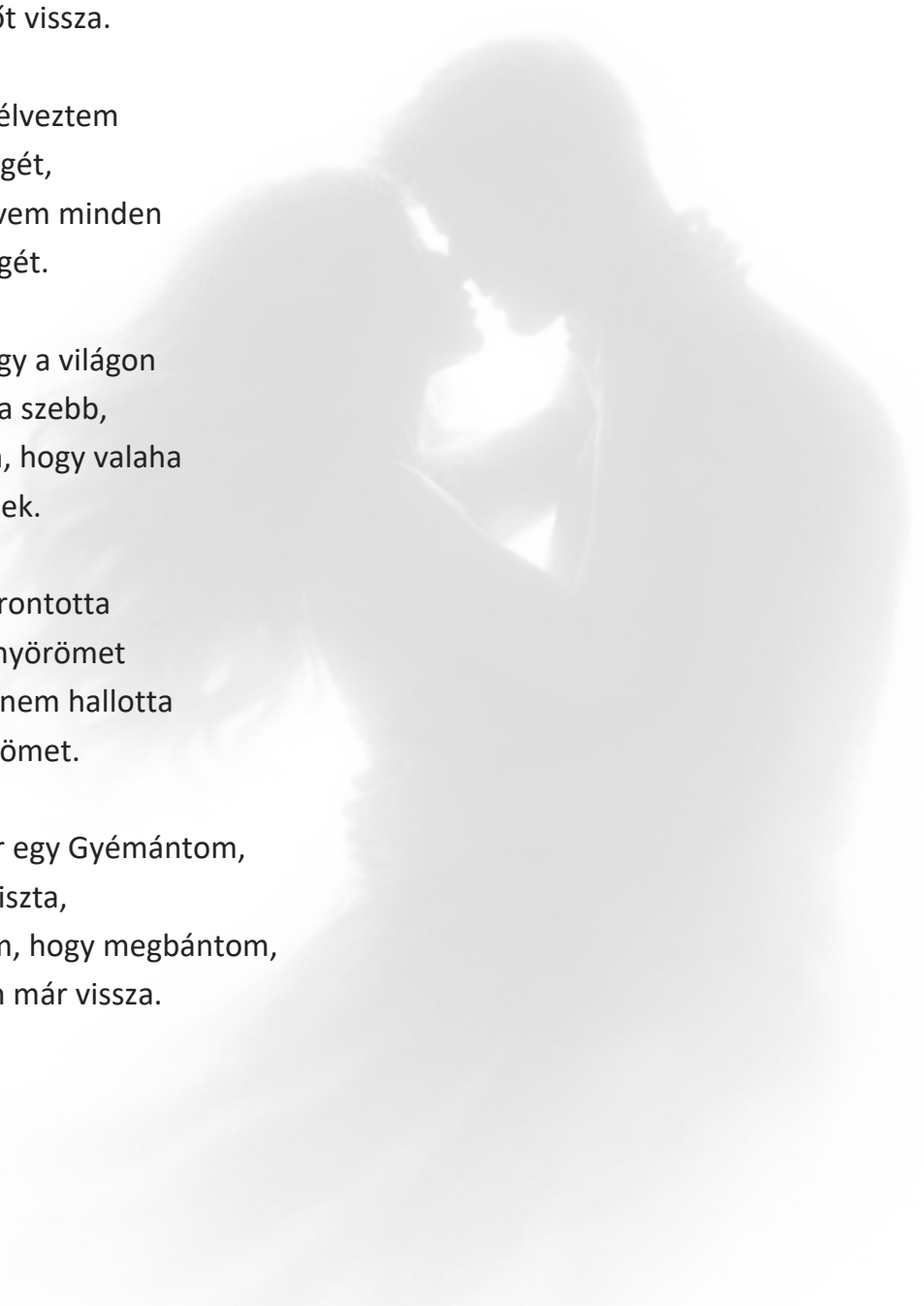
Volt egyszer egy Gyémántom,
Tökéletes, tiszta,
Úgy gondoltam, nem bánatom,
Ne vegyék őt vissza.

Telt az idő, élveztem
Tökéletességét,
Elfújta a szívem minden
Egyes kétségét.

Tudtam, hogy a világon
Nincsen nála szebb,
Nem hittem, hogy valaha
Nélküle leszek.

De az idő elrontotta
Csodás gyönyörömet
Utólag már nem hallotta
Fájó könyörömet.

Volt egyszer egy Gyémántom,
Tökéletes, tiszta,
Nem tudtam, hogy megbántom,
Nem kapom már vissza.

Erdődi Mihály: A nyugalom szigete

Dobál a hullám, csapkod a szél,
Az élet tengere túlzottan él.
Bontom a vitorlát, kurjantok nagyot,
ezen a hajón kapitány vagyok.

Kötöm a csomót, húzom a kötelet,
Szinte véresre vágta a kezemet.
Izmom már sajog, erem kidagad,
Félek, hogy a fáradtság hamar elragad.

Hirtelen meglátok a távolban egy pontot,
Talán kiköthetek, s ihatok egy kortyot.
Jó lenne egy kis pihenő, egy kis csend,
De nem itt a sötét kabinban lent.

Közelebb megyek, küzdök a vízzel,
A szám már tele van a sós ízzel.
Ahogy közelebb érek, valami ismerős,
Ettől leszek újra, hirtelen erős.

Mert téged látlak, te vagy a fény,
Te vagy az egyetlen emberi lény,
Aki azzal, hogy ölel és meghallgat,
Meghozza számomra a várt nyugalmat.

Átölellek végre, öledbe hajtom fejem,
Érzem, ahogy finoman cirógatja kezéd.
Jól esik a csönd, a meleg, a semmi,
Nincs kedvem a tengerre visszamenni.

De tudom, hogy kell, mert ilyen az élet,
A vihar a tengeren újra feléled.
Nem bánom már, mert annak van ideje,
Te vagy nekem a nyugalom szigete.

Refr:

Húzod az igát, húzod a kötelet,
Van, aki átver, van, aki hiteget.
Nincsen tartás, nincsen becsület,
Jó esetben lesz egy szigeted.
Zúg a tenger, üvölt a szél,
A tömeg napról napra él.
Nincs a kölyködnek biztos alom,
Kell, hogy legyen néha nyugalom.

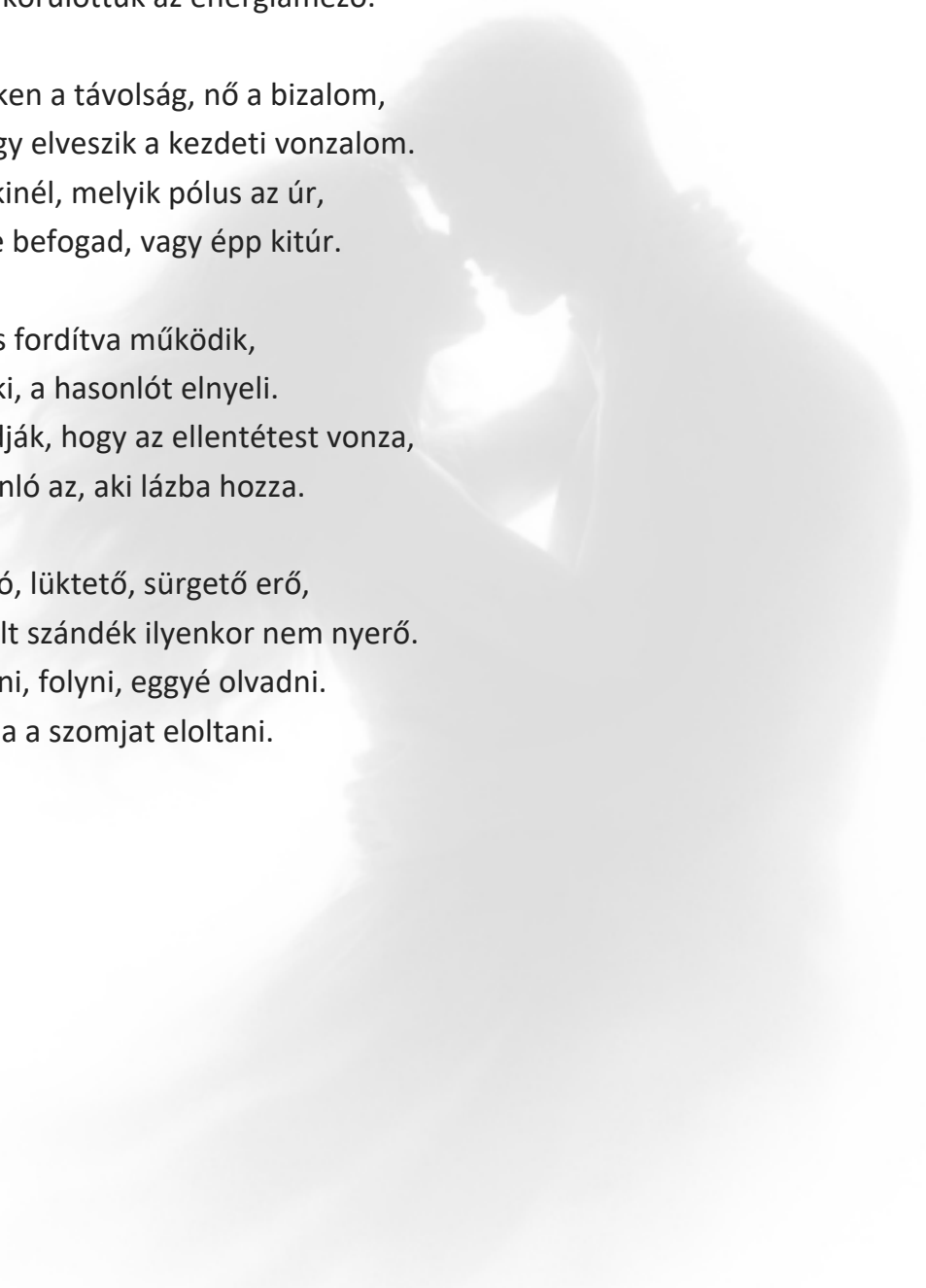
Erdődi Mihály: Mágnes

Mint két kis mágnes, kik egyre közelednek,
S nem sejtik, milyen erővel rendelkeznek.
Minden mágnes kettős lélekkel létező,
Láthatatlan körülöttük az energiamező.

Ahogy csökken a távolság, nő a bizalom,
Kialakul, vagy elveszik a kezdeti vonzalom.
Attól függ, kinél, melyik pólus az úr,
Saját terébe befogad, vagy épp kitúr.

Ez a mágnes fordítva működik,
A mást ellöki, a hasonlót elnyeli.
Hiába mondják, hogy az ellentétet vonza,
Csak a hasonló az, aki lázba hozza.

Ez a láz forró, lüktető, sürgető erő,
A megfontolt szándék ilyenkor nem nyerő.
Tapadni, égni, folyni, eggyé olvadni.
Csak ez tudja a szomjat eloltani.

Erdődi Mihály: Tűz

Testemben ég a tűz, lelkemben izzik a parázs,
A vágy egyre űz, egy helyben nincs maradás.
Félek, hogy teljesen elemészt a forróság,
Nem állhatok útjába, elnyel a mohóság.

Ezt a lángot víz nem oltja, nem hűti a jég,
A hiány csak fokozza, azt hajtogatja: "Még!"
Hiába a tudás, hiába az öngondoskodó kéz,
Szívem a másik lángot keresi, akkor is, ha ez merész.

Ezt a tüzet csak tűz olthatja, furcsa dolog ez,
Ha a két láng egyesül, végre újra béke lesz.
Várom, nézem, mikor találom meg benned is a lángot,
S pusztítjuk el magunk körül kéjben a világot.

Felső Tamás: A láthatatlan tűz

Az éjszaka nem sötétség, hanem egy sűrű, bársonyos szorítás, melyben a csend lüktetni kezd. Nem szavakra vágyom, hanem arra a fojtott morajlásra, ami torkod mélyén születik, mikor a bőröm bőrödhöz ér, mint amikor a száraz föld találkozik az első viharfelhő súlyával.

Láthatatlan tűz emészti a távolságot közöttünk. Ahogy közelebb lépsz, a levegő megvastagszik, s megtelik elektromossággal. Tekinteted nem csak néz, érint. Úgy siklik végig rajtam, mint forró viasz a sima márványon, nyomot hagyva ott is, ahol még nem ért hozzám kezed. Ez a vágy nem szelíd fuvallat, egy lassú, kikerülhetetlen gejzír, ami a mélyben készül kitörni, feszítve minden egyes gátam.

Mikor végre összeérünk, a világ megszűnik létezni.

Kezed felfedezőútjai nem ismernek térképet, mégis minden rezdülésemre pontos választ adnak. Úgy fonódunk össze, mint két egymásba rohanó folyó, ahol már nem tudni, hol ér véget az egyik sodrása és hol kezdődik a másiké.

Érintésed perzselő homokvihar, ami lecsiszolja a gátlásokat.

Lélegzetünk, forró pára a tükrön, s elhomályosítja a külvilágot.

Nem egyszerűen akarlak, szomjazom lényedet, mint sivatag az esőt. Minden mozdulat egy újabb fejezet ebben a néma vallomásban, ahol a test a legőszintébben felel. Vágyunk nem pusztító tűz, hanem egy kohó, melyben az énjeink összeolvadnak, hogy valami egészen új, izzó és megismételhetetlen szülessen a pillanat hevében.

Mélyebbre evezünk az érzékek tengerén, ahol a szavak már csak visszhangok, s minket az önkívület hullámai sodornak tovább.

A levegő a szobában már nem oxigén, hanem tiszta vágyakozás. Minden érintésed egy parázs, amit a bőröm selymére ejtesz, és ahol a kezed elidőzik, ott lángra kap a csend. Nem csupán testem, hanem az akaratom is megadja magát ennek a lassú, módszeres ostromnak.

Ahogy ujjaid végigszántanak hátam ívén, olyan, mintha egy hangszer húrjait feszítenéd pattanásig. Mozdulataidban nincs sietség, csak egyfajta fenséges kegyetlenség, ahogy pontosan tudod, hogy a várakozás édes kínja hogyan változtatja a vért folyékony arannyá.

Forró leheleted nyakam hajlatában, végigfut gerincem mentén, mint a villám a nyári éjszakában.

Már csak emlék, a gát, amit átszakított a vágy mindent elsöprő áradata.

Mozdulataink ritmusa végleg eggyé forr, megszűnik a tér s az idő. Nem két test vagyunk már, hanem egyetlen lüktető tér, ahol a gravitáció ereje is megszűnik. Úgy kapaszkodom beléd, mint aki egy szakadék szélén áll, de nem a zuhanástól félek, hanem attól, hogy véget ér ez a mámoros lebegés.

A vágy ezen a ponton már nem kérés, hanem parancs. Egy közös zuhanás ez a fénybe, ahol a lélegzetünk üteme diktálja a világ forgását, és ahol minden egyes sejtünk azt üvölti: még.

A vihar nem múlik el nyomtalanul, csak átlényegül. Ahogy a mindent elsöprő hullámok elcsendesednek, nem az üresség marad utánuk, hanem egy sűrű, mézízű nyugalom, melyben testünk még mindig egymásba kapaszkodik.

A bőrünk most olyan, mint a kihűlő hamu, amely alatt még vörösen izzik a parázs. A szoba félhomályában a körvonalak elmosódnak, és csak a két szívritmus marad, melyek lassan, fokozatosan találják vissza a saját, megszokott ütemükhöz. Ez a szent kimerültség állapota, ahol a gravitáció újra nehézzé válik, de már nem teher, hanem biztonságos ölelés.

Már nincs szükség a feszültségére.

A csend itt nem némaság, hanem a legmélyebb intimitás nyelve.

Tekinteted lágyabb, mint korábban, benne van a közös titok és a megérkezés békéje.

Érintésed már csak egy könnyű ujjnyom vállamon, mint egy aláírás az elkészült mű végén.

Lélegzetünk, mély sóhajok, melyek kimossák a feszültség utolsó morzsáit is tudónkból.

Már úgy fekszünk itt, mint két hajótörött, kiket egy vad óceán vetett partra egy ismeretlen, de gyönyörű szigeten. A vágy forró tüze helyét átvette a testi hála, az ösztönös tudat, hogy a másik lény a menedékünk lett. Bőrünk illata összekeveredett, egyetlen közös aromává vált, ami még órákig emlékeztetni fog arra, hogy hol jártunk.

A sötétség most már nem szorít, hanem betakar. Ebben a selymes, félálomban a világ újra távolivá és jelentéktelenné zsugorodik, míg a valóság egyetlen pontba sűrűsödik, ami az itt és most, a te meg én.

Felső Tamás: Belém költöttél

Belém költözött a nevetésed, mint tavaszi zápor a száraz földbe, ezzel életet lehelve minden sejtembe. Ott rezdülsz bennem most is, láthatatlanul, mégis tapinthatóan, mikor a nevem kimondod. A szemed fénye, az a különös, mély ragyogás, mintha két apró csillag lenne, amelyek éjszakáimra vetnek fényt, elűzve ezzel minden bánatot s árnyat. Beléd szerettem, mint a napkelte az ébredő tájba, minden reggel új csodára ébredve, s várva. A hangod dallama, mint egy soha nem hallott madár éneke, amely lágysággal ölel körül, és minden porcikámban visszhangzik. Te vagy a csendes menedék a viharban, a biztos pont a háborgó tengeren.

Örökké ébrednék veled, mint hajnalban a fény.

Elengedlek, ha menned kell, de visszahúz a vágy, lelkünk egybeforrt, mint csillagok az esti éggel.

Minden mozdulatomban, minden gondolatomban ott vagy, mint amikor a folyó a tengerbe ömlik, végtelenül és megmásíthatatlanul.

Belém költöttél, és otthonra leltél bennem, ahol a szívem a legféltettebb kincsként őriz, most már mindörökké, az életen is túl.

Kobella Inez: „A nő aki merte újra a kezébe venni az életét, hogy megismerhesse a valós szerelem fogalmát"

Hogy ki mit keres a szerelemben, az egyénenként változó. Tinédzser éveidben, amikor csak bontogatod szárnyaidat, csak az van a szemed előtt, hogy legyen valaki melletted. Legtöbb esetben a minél több, annál jobb elvet keresve. Mintha csak az számítana, hány hódítása volt valakinek az életében. Nem érezve még át a szerelem valós fogalmát. Igaz, honnan is tudhatná még a szárnyát bontogató tinédzser, mit is keres valójában. Milyen tulajdonságokkal, érték rendekkel rendelkező társat? Csak a szülei és baráti köre van előtte példaként. Ami ugye sok esetben, nem a helyes útmutató. Ezért a legtöbb fiatal, sok sok kapcsolatba megy bele, pedig valójában felére se lenne szüksége, ha már tudná ki illene hozzá. A tapasztalatszerzés párkapcsolat terén ugyanolyan fontos, mint az élet más területein.

Nekem is voltak próbálkozásaim nyilvánvalóan. De említésre méltó tinédzserkori szerelmem csak egy. Az első szerelem az, amit úgy gondolom soha nem felejt el az ember. Mind a mai napig, jó szívvel emlékezek rá, és a mai napig, valami megmagyarázhatatlan baráti kapocs köt össze velem. Pedig eltelt 21 év azóta. Kimondani is sok. Mégis mintha tegnap lett volna. Nem tartott sokáig, csak egy- másfél évig, mégis rengeteg élményt, tapasztalatot szereztem az oldalán. Olyan személy volt ő, aki akkor már megmutatta, mit is kéne érezni, hogyan is kéne bánni egy nővel. Azt, hogy az a jól működő kapcsolat, ahol nem csak a szerelme vagy, hanem a legjobb barátja is a másoknak. Ahol ott van a bizalom és tisztelet egymás mellett egyenes arányban. Egy olyan kapcsolat, ahol érzed a lelked nyugalomban van. De a fiatal korod végett, a kíváncsiságod, az érettlenséged végett, ennek a jól működő, tiszta érzésekkel teli kapcsolatnak hirtelen vége szakad. Bevallom, én rontottam el. Pontosan a szárnybontogatás miatt. És a fiatalságom miatt. Mert akkor egóból döntöttem, ma már ezt is tudom. Csak éppen milyen árat kellett fizetnem ennek felismerésével. Hosszú úton, tanulságos árat! Amikor a második szerelem útjára léptem alig 16. évesen, játszott a rózsaszín ködös mesevilág, aminek fátyla, oly sok éven át szemellenzőként takarta szemeim, ezáltal látásomat is. Mert csak néztem, de nem láttam valójában. Megannyi pozitív és negatív érzélem cikázott bennem az utóbbi 20. évben. Rengeteg tapasztalatszerzés, akár jó, akár rossz érzésekkel vegyítve. Viszont utólag egyiket sem bánom. Hisz e kapcsolat révén kaptam meg nőként, a legnagyobb kincseket, amit egy nő valaha kaphat az életében: a gyermekeimet! Ők azok, akik által a legnehezebb napokon is megérte felkelni, harcolni, és tovább menni, nem pedig az első akadály után feladni. Nem mondom, sokszor éreztem azt, hogy vajon elegendő-e, csak a gyerekeket nézve kitartani a kapcsolat mellett. De valahogy mégis mentem az úton, és kitartott idestova 20. éven át. Majdan, mikor az utolsó években, ahogy nőttek a gyerekek, úgy veszttem el szépen lassan legbelül teljesen. Nem találva azt a lányt, azt a nőt, aki a legelején ott volt. Ott volt, és virágzott, úgy ahogy a legszebb orchidea szokott. De mégis mi által veszíti el egy nő a fényét? A nő ugyanolyan gondos ápolásra szorul, akár csak egy virág. Ha nincs nap mint nap megfelelően gondozva, ápolva, arra figyelve, hogy belülről a lelkével is foglalkozzanak, szépen lassan elkezd virágait, szirmait hullajtani, majdan elhervadni. Pontosan ez történt

velem is a második kapcsolatomban. A tápláló szavak helyett, a hervasztó szavakat kaptam nap nap után. Fényem teljesen kihunyt. Vagy, csak oly mélységekbe húzódott, amit már azt hittem sose lehet előhívni. Viszont a nagy hervadásban elindult egy belső virágzás. Egy olyasfajta, amiről nem is gondoltam volna, hogy valaha még átélhetek. Mégis, mint a futótűz, úgy robbant ki belőlem. Akadályokat, félelmeket nem ismerve jutott felszínre. Valami oknál fogva, a sors úgy hozta, felkínálja még számomra azt a lehetőséget, hogy szerelmes legyek. Hogy megismerhessem a valós szerelmet, amit úgy hittem, mindig is tudtam mit jelent. Holott ezidáig hamis megfogalmazása élt fejemben. De, hogy mit is jelent ma már számomra ez az érzés? Azt még most is nehéz lenne szavakba foglalni. Mégis legbelül érzem, ennyi idősen illő lenne megpróbálnom. De lehet e egyáltalán megfelelő szavakat találni, mindazon érzésekre, amiket a megfelelő személy, aki tényleg neked lett teremtve kivált belőled? Földönkívüli érzés, már már mennyországi kategóriába sorolnám, amikor egyetlen nézésével meg rogyasztja térdeidet. Vagy éppenséggel még a szavaid is elakadnak, és úgy érzed levegőért kell kapkodnod, olyan szinten leblokkolja a gondolkodásodat. Amikor egy mosolyával tűzbe borítja jéggé fagyott szívedet. Felmelegítve azokat a jégcsapokat mik az évek alatt kővé formálódtak, majd olvadásra kényszerítve eltűnik örökre. Majdan olyan melegséget hozva el szavaival, amit már soha többé nem szeretnél elengedni. Mindig magadénak akarod tudni. Most és mindörökké. Az irántad érzett szerelme, odafigyelése, bizalma az, amitől a fellegekbe érzed magad. Minden részével emeli magadba vetett hitedet, hogy jelentheted még valakinek a mindenséget, az egész világot. Aki által hercegnőnek érezheted magad, és egy egész birodalmat helyez lábaid elé. Sokszor nem tudod, ez most álom vagy maga a valóság. Lebilincselő élményeket kapsz ő általa, olyanokat, amik eddigi életed során, sosem kaptál meg. Felemel, és megtart majd a fellegekbe repít. Minden rezgése, érintése kibontakoztat kis gubódból, és szárnyakat növeszt. Amivel ha kell egy távoli valós világba repít, ami már nem csak mesevilágnak fogsz képzelni, hanem át is éled magát a csodát. Mert, bár oly sokáig távol álltál a csodák világától, tőle most megkapod. Elhitei veled, hogy többet érdemelsz, úgy szeret ahogy vagy, és nem kell bizonyítanod, megváltoznod, álca mögé bújnod többé. Lehetsz önmagad, így is elég értékes vagy. Féltve őrzött kincsének tekint. Ami által te nőként a fellegekbe és még azon is túl jutsz el. Egész lényed nyugalma, az otthon érzését hozza el neked. Ahonnan már nem kell menekülnöd, mert első perctől kezdve érezted azt a melegséget, mit magából árasztott. És áraszt azóta is, soha nem hagyva, hogy e melegség, hideggé váljon, és te is jégcsappá válj újra. Minden porcikáját szereted, és ő is hasonlóan érez. Elfogadjátok egymást, kölcsönös bizalom alapján mentek tovább az úton. Senki és semmi nem állhat az utatokba, mondjon bárki bármit, dobjon elétek bármily akadályt is. Mert, ti már tudjátok, egymásban megtaláltátok mindazt, mit eddigi életek alatt kerestetek. Tisztelitek egymás érzéseit, gondolatait, mindent ki elemeztek, minden döntést együtt hoztok meg, szerelmeteket nap mint nap tápláljátok. Hisz a napi táplálás az, ami életben tartja-e tüzet kettőtök között. Amit ti éltek át egymásba fonódva, ahol a lelketek, szívetek is kapcsolódik, a mai világban, az olyan ritka jelenség, mint a fehér holló. Ha más nem is hisz ezekben az érzésekben, ti nem foglalkoztok vele, mert ma már elég ha ti ketten tudjátok, amit együttesen átéltek az maga a csoda. Minden perc, és óra amit együtt tudtok tölteni, ajándék számotokra, kitarva a hosszú úton, míg minden akadály elhárul elölletek, és végre egyszer egy szép napon több is jut majd nektek. Amikor már nem kell hátra tekinteni arra az útra, amit végig küzdöttetek azért, hogy szerelmetek teljes

fényében kibontakozhasson. Ez az ami igazán számít, minden más háttérbe szorul, minden ármány, és kétség, amit mások próbálnak bevetni ellenetek, de kevés sikerrel. Mert ami igaz, az örök, és semmi földi ármány nem tud neki ártani

Az igaz érzéseitekkel, és valós hitetekkel, fogjátok végigjárni azt az utat, ami a földi paradicsomba vezet majd el. Minden küzdelem megéri, és nem volt hiába való, bár olykor olykor nehezen hited te magad is, hogy sikerülhet együtt lennetek. De a cél már közel van, és a hitünk, a szerelmünkkel karöltve fog elvezetni, közös paradicsomi életünkhöz...

Galacsné Uresch Renáta: Vágyálmok

Csak egy kósza gondolat, semmi más
egy ábránd, nem lelkitárs.
egy érintés, egy csók, oly puha,
forró, égetőés buja.
a lelkem tépi, őrzi mélyen,
figyelmét keresi lépten.
Balgaság ez a javából,
a tűz, mi érte bennem lángol.
Vadul, mohón vágyódom őérte,
Pedig nincs tűz, mi benne égne.
Sajgó szívem így tépi szét,
ez a lángolás, amiből ő nem kér.
Pszichém facsarja, szakítja
szellemem rombolja, taszítja.
Oly buzgón sóvárgom érette,
Szomjazom közelségére.
Illatát nem viszi se szél, se orkán,
fellegétől nem látok már tisztán.
A tudatom kiabál: NE! ELÉG!
A szívem kielégülést remél.
Hogyan tovább, nem tudom,
Ha megégek is, érte szomjazom.

Galacsné Uresch Renáta: **Az én keresztem**

Lelkem nyugalmát felforgattad,
Mikor éned felém megnyitottad.

A kontroll iránti vágyam rég elvesztettem,
Amint hagytam, hogy lényed bennem megpihenjen.

Ahogy megnyílsz, nyílik már az én szívem,
Szíved helyet foglalt melegében.

Érzelmes feled híz és csábít,
Erős, szilárd falad mégis taszít.

Taszítana, de kell a kihívás,
Szívórvény, megannyi tipródás.

Hol a Mennyekben repülök,
Hol a „pofontól” szédülök.

Erősen igyekszem ellenállni,
Falat emelni és mögé bújni.

Ha bújnék is, hívásodra rohannék hozzád,
Ha előttem a falakat lerombolnád.

Képtelen vagyok feledni téged,
Pedig nem adtad nekem a szíved.

Lelked kicsiny részét pillanthatom,
Mégis a közönyt feléd mehtagodom.

Kell, hogy az életem része légy,
Még úgyis, ha lelkem elég.

Nem akarlak elfeledni,
A mindennapokból kitörölni.

Ha nem is kellek, te kellesz nekem,
Mert te vagy az én keresztem.

(2025.12.05.)

Balogh Anita: Láttam...

Láttam a szívemet,
Ahogy a szemeidben elég;
Láttam a lelkemet,
A Tiéddel együtt – végtelenség!
Láttam a testemet,
Szenvedélyesen ölelő karjaidban,
Láttam a tekintetemet,
Örökre elveszni a vágyainkban!
Láttam a szívedet,
Mélyen, s erősen dobogni;
Láttam a lelkedet
Gyorsan felém robogni!
Láttam a testedet
Remegőn belém kapaszkodni,
Láttam a tekintetedet
Elégve, benne vágyakozni!
Andornaktálya, 2024.11.09.

Jousse Erzsébet: Apró kérés

Ó, csak valós lenne bár, és nem csupán
egy álom, hogy lenne egy igazi
játsszótárs barátom! Incelkednék
éjjel-nappal, mint a víz a tűzzel,
és nem lenne az sem nagy baj,
ha megégetne hévvel!

Mézzel kenegetne,
ha édességre vágyom,
csókkal kényeztetne,
hogya azt kívánom,
vízzel hűtögetném,
ha túl forró a katlan,
hogya vágya pusztítóan
izzik lankadatlan.

Már nincs szaladni kedvem,
így könnyen rám találna,
és csak dédelgetne,
csak karjába zárna!
Melegségre, ölelésre
oly régóta vágyom,
dobja el a maszkját,
én csak azt kívánom!

Száján a mosolya
végre vidám lenne,
kendőzetlen arccal
egy csókot lehelne!
Túl nagy ez a kérés?
Talán nem csak álom!
Bár lenne egy igazi
játsszótárs-barátom!

Jousse Erzsébet: Szavakból

Szavakból fonnék kényelmet.
Ringatnálak benne téged.
Szóközökből tákolnék szigetet:
menedék, ha nehéz az élet.

Napsütést hevítenék a szóra,
ha télen fagyos a reggel.
Szinonimát keresnék a jóra,
feltöltenélek meleggel.
Szavakból szavalnék kedvet,
hogyha a bánat melléd ül.
Füledbe súgnék remény-verset,
mikor a jókedv elkerül.
Betűket raknék kupacba,
viccesen, vidám varázssal.
Üzenetet küldenék palackba,
szavakat, izzó parázssal.
Használám az összes betűt!
Ékezet kell, és minden jel,
hogy eldalolja egy etűd,
ha nem vagy, nekem: Hiányjel!

Jousse Erzsébet: Szférák visszhangja

Csak játszunk, mint két égi csoda:
ércsatornámban rezdülések,
s míg a vér szalad ide-oda,
gondolataink összeérnek.

Tested antik istenek szobra!
Ajkam imát morzsol, hogyha lát,
szavaid feszültségem oldja,
habzsolom zsongása dallamát!

Együttlétünk vad kötelékben,
nem adnám semmiért óráink,
s míg a Nap körbeér az égen,
újra ihatom lágy szavaid.

Úgy várlak, mint függő a drogot,
mint virág az eső permetét,
olyankor szívünk együtt dobog,
Szférák visszhangozzák ütemét.

Jousse Erzsébet: Ne mozdulj!

Ne siess el, velem maradj!
Magamba zárom hangodat.
Mély bársonyán dúdolj nekem,
daloljon, ha nem vagy velem!
Mint erdők mélyén hűs patak,
része lettél világomnak.
Ne mozdulj, megbújok nálad!
Meleg-biztonság a vállad.
Selyem-ággként érint ujjad,
mint lágy szellő, úgy simogat.
Karod mélyében egy álom-
érzés lebeg szempillámon.
Szemed íriszén kis csillag,
ajkad vonzó virág-illat...

Ahogy csókolsz: mint forró Nap!
Megperzselődtem általad!

*

Jousse Erzsébet: Szeress széppé!

Tudom, mélyülnek a ráncok,
de, te ne bánd! Szeress széppé!

Te a lelkeket is látod:
fényben fürdik! Szeress széppé!

Bennem izzik minden szavad,
minden egyes vallomásod,
amikor csak hallgathatlak,
közelséged nem csak álom.

Egyszer valós lesz majd minden!

Mellettem, s nem hét határon
innen, és túl. Fogod kezem...

Szeress széppé, azt kívánom!

Kócos napok között élünk,
köröttünk megannyi káosz.

Legyél Hősöm! Rövid utam
fürdesd fénybe, arra vágyom!

A ráncaim kisimulnak,
ha karod melege átfon.

Légy Menedék! Védelmezőm,
mentsváram, míg tart az álom!
S ha perceim gyorsan fogynak...

Szép leszek a túlvilágon!

*

Tóth Attila: Az én Tangóm

A tangó, több mint szó
Mit papírra vet költői képzelet.

Ki írhatná le,
A nyári reggel mitől üde,
A rózsaszirma mitől szép,
S hogy követ a nappal éjt.

Van mit nem lehet, mert a képzelet
táltos szárnyakon oda nem vihet,
De próbálni kell,
Akkor is, ha nem biztat siker,
Mert e titkot meglehet,
Szíved ettől érti meg.

Mint ha vadász cserkel szelíd vadat,
Pillantásod éppúgy kutat,
Hogy megéld az álmot,
S ki eddig csak várt ott,
Szemtükrében hívó szemem meglátva,
Biccentéssel fonjuk lelkünk egymásba.

Táncparketten mint a mennyben,
Átöleljük egymást csendben,
S az ölelésből sejthető,
Ő a megtért szerető,
Ki hosszú útról hazaérve csendesen,
Izzó vággal a kebleden megpihen.

Finom léptek surranása,
Cipősarkak koppanása,
Combok csókolnak combot,
Sorsok követnek sorsot.
Szerelmesen összebújva táncolunk,
Nem csitulva lüktet vérünk, s lángolunk.

Dallam zárul, lelkünk árvul,

Forró testünk már nem mozdul.
Felemésztő, izzó vágyat hajszolunk,
S köddé váló hangulatot markolunk.
Ennyi hát a három percnyi mámorító szerelem,
Így múlik el s vonja fénybe keserédes életem.

Tóth Attila: A nő

Szemébe nézek, szívébe látnék,
De minden titkát elfed egy árnyék
Mit sejtünk csak, vagy vágyunk talán,
A nő szíve ezer talány.

Minden mozdulata csak buja játék,
S ha csak egyetlen kiutat találnék,
Menekülnék tőle, vagy hozzá,
Hogy jobbá váljak, vagy gonosszá.

Önzetlenül neki feltételt szabok,
Önző létemre neki egy világot adok,
Szenvedek, de fájdalmam öröm,
Minden az enyém, és nincs hozzá közöm.

Enyém a szomjúság, enyém a csömör,
Enyém a gyötrő kín, enyém a gyönyör,
Szerelmet vagy bosszút ő nem fékez,
Mert a nő végletekben érez.

Tóth Attila: Szívemben (2025.11.08-09.)

Szívemben hordozlak, kincsem,
Mint gyöngyragylóban a gyöngyszem,
Egyre nő, s kitépni, arra nincs erő,
Mert összetartoznak, mint hegy, s a kő.

Gondolatom hozzád tér meg,
Mint hosszú útról hazatérő vándor,
Ki csendes jövőt remél a mától,
De párás szeme múltba réved.

Mint csak várni lehet, vártalak,
Ha szóltál, szívemmel hallgattalak,
Fogtam kezéd, karomban vittelek,
El ne hidd, hogy nem szerettelek.

Feledni kéne, mindent feledni,
Emlékeim gyönyörű terhét letenni,
Mert ezek, mint képek a falon,
Gyengéd sírhelyek, mit ellep a gyom.

Tóth Attila: A titok

Elzárva őrzöm szívem titkát,
Ahogy a Holdvirág bezárja szirmát ha itt a reggel,
S édesbús illatot, lágyan csak az éjjel fed fel.

Éjjel van az én Napom,
Álmaimban hozzá térek, gyöngéden ölel karom,
Képzeletben még remélek, s múlik már a fájdalom.

Nappal van az Éjjelem,
Bolyongok s nem remélek, így telik életem,
A kétszerkettő józansága babért nékem nem terem.

Felsikolt a lélek csöndje,
Nem gyűjthetem sorban össze az összes csillagot,
És nem tarthatom kezemben a Napot.

A titokról így nem szólhatok,
De élte fényének csillogást majd én adok,
Mert verseimmel véges léte örök glóriát kapott.

Forrásom, múzsám, sorsom ő,
Cyrano és Roxane volt ily szerető.

Tóth Attila: Szeretlek nagyon

Szemed nem keresi szemem,
Szíved nem látja már szívem,
Közöttünk világok állnak,
Nemadtunk esélyt a mának.

A tegnap árnyai borulnak ránk,
Már nem elég felvenni szebbik ruhánk,
Elmúlt napok szelleme kísérti éltünk,
Együtt hosszán, mégis keveset éltünk.

Elfáradtam, erőm már elhagyott,
Mint virág a harmatot a Nap hevében,
Hiába szerettem, hiába kértem,
Hagytam, hogy ellopják a holnapot.

Leteszem terhem, mit szeretve cipeltem,
Könnyebb lettem, bár szívem nehezebb,
Hiába volt az elszánt igyekezet,
Sziklát repesztetni elég volt hitem,
De mára nem maradt semmi sem.

Tóth Attila: I. Szonett

Ámor nyilának prédája lett szívem,
Mert kapuját néked szélesre tártam,
Hogy otthonra lelj ott, hiába vártam,
Életem védtelen, elveszve kincsem.

Levegőt nélküled így hogy vegyek,
Hogy lássam derűsen a holnapot,
Ha szíved fénye rám nem ragyog,
Fullasztó lét peremén csak szenvedek.

Ámor nyila ellen szíved vértezett,
Páncélba zárva szerelmet nem vállal,
Bús énekim így ólom szárnyal szárnyal,
Sebzett szívem fojtó vággyal mérgezett.

Árva lelkem gúzsba kötve táncol,
Keserű sorsom önmagamhoz láncol.

Tóth Attila: Szavak helyett

Hogyan is mondjam el neked,
Milyen volt a táncrepülés veled?

Szavam súlyos röggént hullana alá,
Nem libbenne szívedhez füleiden át,
Emlékek italát habzsolva nem inná
Tegnapnak érezve a szomorú mát.

Idők fogságából kitépve lelkünk
Szárnyaltunk ifjú éveinken át,
S összefonva tékozló testünk,
Lebegtünk hullámzó dallamokon át.

Hogyan is mondhatnám el neked?
Késő már és szavakkal nem is lehet.

Tóth Attila: Szívemet szívedért

Az a szem, az száj,
Hófehér kicsi váll.
Mire hív, mit ígér?
Mit akar, mire kér?

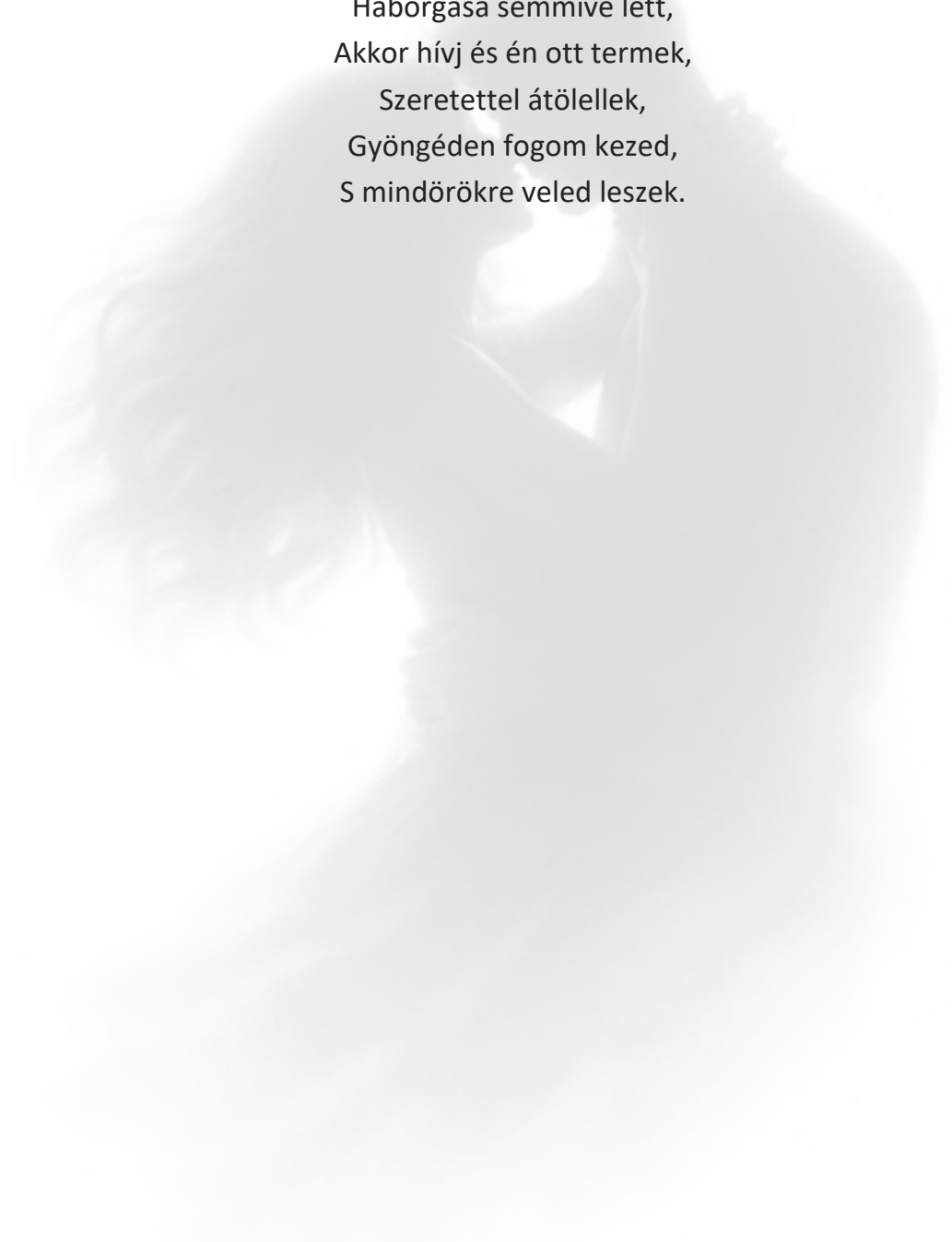
Életem átadom,
Terheid vállamon,
Szívesen cipelem
Szívedet keresem.

Ősz fejem kebleden,
Csendesen megpihen.
Életem kegyelem,
Szerelmem énvelem.

Ha többé nem leszek
Valamit elviszek.
Szívemet itt hagyom,
Szívedért angyalom.

Tóth Attila: Örökre

Ha látod majd, hogy hol születnek
Szelíd gyermekei erős szeleknek,
Ha hallod majd, hogy honnét árad,
Némasága a zajos világnak,
Ha érzed majd, hogy a feldúlt lélek
Háborgása semmivé lett,
Akkor hívj és én ott termek,
Szeretettel átölellek,
Gyöngéden fogom kezed,
S mindörökre veled leszek.

Tóth Attila: Tűnődés

Szép spermáim hová tűntetek?
Langyos lány barlang mélyén,
Hófehér sziklák szélén
Kergettek virgonc sejteket?
Esetleg emésztőrendszerben
Ér véget rövid éltetek?
Netán mint kőben a zárvány,
Egy pohár alján szárad lelketek?
Vagy dicstelen pályátok vége,
Egy lefolyócső végébe hajszol bennetek?
Maglehet.

Szatmári Andrea: Ismeretlen szerelem

Majd hajnaltájt,
Akkor fogd a kezem...
Mikor didereg minden,
Hófehér zúzmara lepi el a tájat,
s sétára hív ez a fagyos képzelet...

Ott szólj, mit súg szíved halkán,
Ott érintse meg lelked:
Az elmúlás hideg szele is lehet
Oly nyugtatóan lágy,
Balzsamos légyott magával a csenddel,
Veled, kit sosem láttam még,
Sosem érintettem még,
S mégis:
Mindent elhiszek neked.

Szép csendben, csak hallgasd:
Konganak a harangok amott,
S míg tétován ballagok a fagyos világban
Égető vágy gyúl olykor gyermeki
szívemben.

Utam hozzád vezet,
Göröngyösen, mélabús zene ütemére
Kullogok csak a sorok között...

Előre, hátha ott leszel egyszer!
Úttalan utakon,
Végtelen hitem vezet folyton,
Hozzád, kit nem ismerek,
Hozzád, ki talán megment
Egy védtelen életet!

Szatmári Andrea: Mélységek környékeznek...

Belelassulok az elfáradt tegnapokba
Megint egy hétfő,
Megint egy nap,
Megint egy éjszaka,
S csak várakozunk hallgatagon

Itt, és mindenek felett álom csupán,
Hogy átkarolsz s zenél a szív

Édes semmittevés ez...csendes homály
Utam vezet a másvilág felé
Benned s a végtelenben hisz minden

A semmi ágán csend honol ma,
Hozz vérző szíveknek hatalmat, s utat,
Képtelenség újra hinni a napot.

Ma én, holnap te leszel, ki vérzik,
míg a zenét hallgatod!

Szatmári Andrea: Gondolatok, Rólad

Az a cseppnyi jóindulat kell
Az mi felemel, karjába zár, s mutat valamit
a jövőből... a holnap botladozásait,
A holnap kérdéseire ad választ,
s mit nem kutattam soha,
akkor lesz igaz pártfogóm

A holnap hozza el a csodát
A mában élve, eltiporva, sárban csúszva,
Csak a gondolatok rabja vagyok
Hol lehetek igazán szabad hittel,
S az arccal, mi nekem adatott?

Milliónyi kérdés,
Válasz egy sem akad...
Mételyezi lelkem e lankatag
Világ, minek nincs hite oly régen már!
Elrebegehetsz ezernyi imát, tudod?

A semmi ágán kicsi szíved tavaszt üvölt,
De rég zúzmarás reggelekre virrad lelked,
Mégfagy, mi nem életre való,
Mégfagyott, mit kivet magából a világ

Gondolok még néha rád,
lehet nem eleget:
Hogy ott állsz, némán,
várod azt a bizonyos vonatot,
De az a szekér elment már, mi befogad:
Vándor légy, ki útja porán tapogat
Mindent, mi zászlaja lehet hitének,
Zászlaja ezerszer megromlott életének!

A gondolatok ezrei tolulnak felém,
mikor eszembe jutsz...
Látod, magam sem tudom,

ki s mi vagy nekem:
Káosz vérvörös reggeleken,
Mámoros éjszakák, S talán ennyit is engedek:
Gondolatban talán úgy szeretlek,
Ahogy igazán megérdemeled!
Ahogy te is teszed!

Szatmári Andrea: Szerelmi Rege

Álomvilág rejtett kincse,
Megannyi út már mögötte.
Arca fénytől, könnyben ázik,
Sebzett lelke békét vágyik...

Messze tűnő kósza szélben
Hajnal ébred csendességben,
Éjt vált reggel, hajnalt várva,
Csókot ad most édes szája.

Csepp a csendben, oly hatalmas,
Végtelenül mély, fájdalmas
Csend a cseppben, holt ajakra
Vágya dobban, szíve hangja

Messze vágyva, kéjre ébred,
Múlnak órák, percek, évek,
S míg titokban csókra várnak,
Továtűnnek súlyos árnyak.

Régi emlék, régi álmok,
Újra nyíló vad virágok,
Mese, mese, Éji Rege,
Szíve lelke szép szerelme!

Faragó Maia: Üzenetrögzítő

Hello, it's me

Na jó, ne aggódj, nem kezdem el az Adele dalt énekelni.

Csak azt akarom mondani...

Hogy tudom, még most öleltél meg, s még a gépre sem lehet felszállni,

Máris elkezdted hiányozni!

S amiket nekem mondtál ma...

Sose fogom elfelejteni!

Megígérem, hogy sose fogom feladni,

Hogy sose fogok az álmaimból lejjebb adni,

S mindig erre fogok emlékezni:

“Attól, mert néha úgy érzed, nincs értelme,
Forgasd le a jövőképed, mentsd el a szívedbe,
S a sors majd életet lehel bele.”

Köszönöm, hogy rendíthetetlenül bontod le a körém vont falamat,

Amivel az elmúlt években védtem magamat.

Köszönöm, hogy erőt és hitet adsz,

Visszaadtad a harcolni akarásomat.

S megláttad s szereted az igazi valómat.

Hogy első perctől tanítasz,

Velem fejlődve ugyanazon az úton haladsz.

A kitartás példája vagy,

A remény tüze, mely szívemnek-lelkemnek teljességet ad.

Tudod, megérte rád várni,

Minden eddigi csalódáson átmenni,

Hogy ami a miénk, most így tudjam értékelni!

Mert a legváratlanabb pillanatban, az utolsó kulccsal nyílt ki a lakat,

Leomlottak a falak,

S mosolyod fénye és tekinteted melege beáradt.

Nekem ez vagy:

A hit ikonja, életünkben a szerelem lángjának hordozója!

Már hiszem, hogy rád nézván a fény szememből soha ki nem hunyna.

Létezésed nekem ezt jelenti,

Lényed ezt adja!

Na, leteszem lassan, elkezdünk felszállni,
Csókollak, míg legközelebb fogunk beszélni s találkozni!
Máris várom, hogy a másikat újra karjainkba tudjuk zárni!

Faragó Maia: Veled akarom

Két karod között ott a világ,
Az otthon, a legnagyobb biztonság.
Félelem helyett szeretet,
Bántás helyett tisztelet,
Szorongás helyett élvezet.
Veled ezt tapasztalhatom meg.

Ha veled vagyok, új erőre kapok
Inspirációk szárnyán szállok
Szinte megállíthatatlan vagyok!

Az itt lét értelmét akkor érzem,
Ha itt szuszogsz mellettem.

Azt az egyet tudom,
Hogy ezt az életet leélni veled akarom!

Elfelejtettem milyen boldognak lenni,
S most lelkem nem tud ezzel betelni!

Mert veled a világ végére is elmegyek,
Érted dobog a szívem, szeretlek!

Legalább együtt kézen fogva lépünk majd át, s megismerjük a mennyet!!

Őrzöm a kincset.

A szerelmünket. A miénket.

Olyan elsöprően érkezett meg!

Követlek téged...

S védem a szövetségünket!

Köszönlek Istennek!

Minden perc öröm veled.

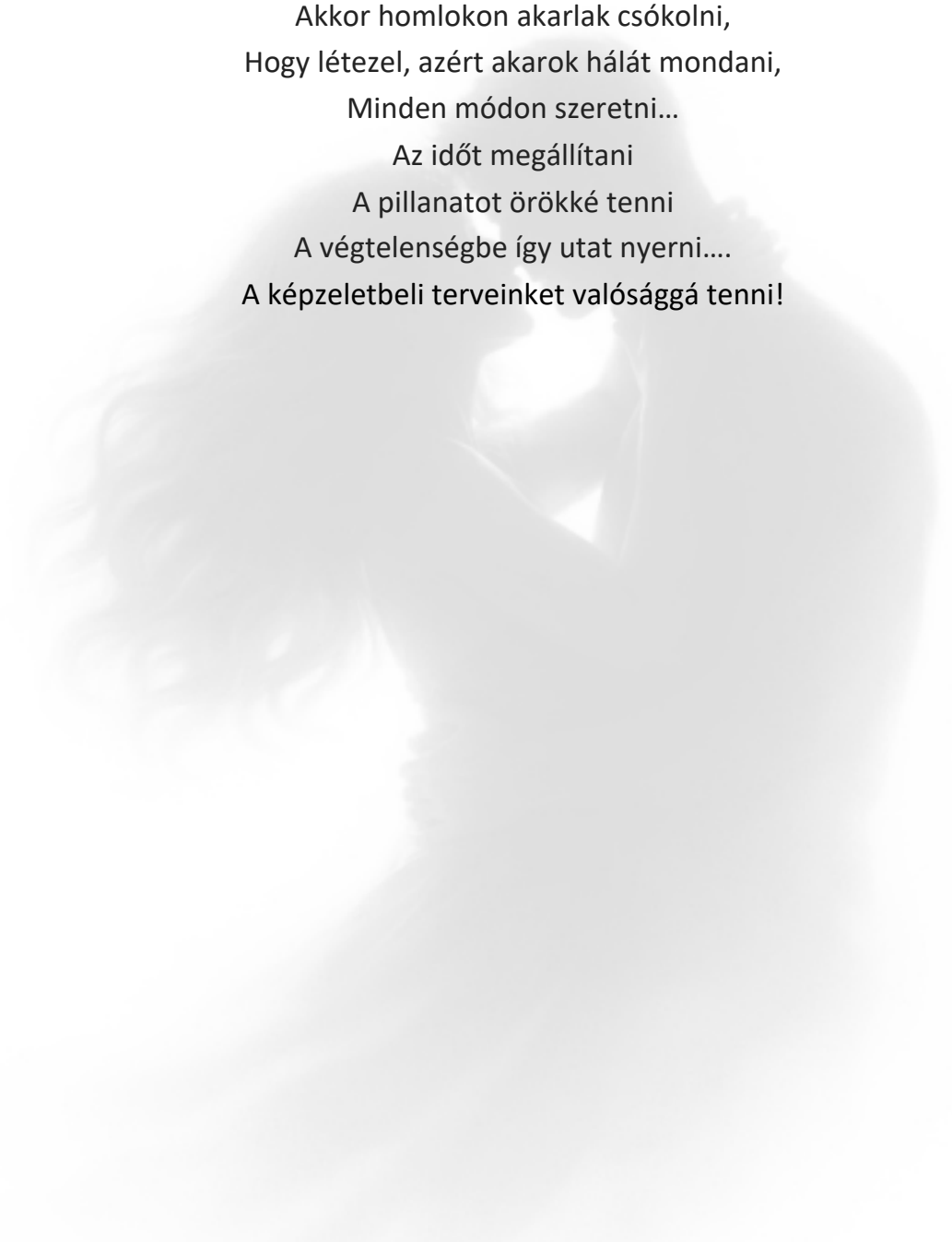
Igen, veled akarok mindent, ami ÉLET!

Veled akarom végigvinni ezt az egészet!

Veled akarok minden napfelkeltét megnézni,
Együtt lélegezni,

Minden lépést veled megtenni
Veled akarok nevetni, sírni, utazni, felfedezni, alkotni...
Életem kezébe akarom helyezni.

S mikor lemegy a nap,
Akkor homlokod akarok csókolni,
Hogy létezel, azért akarok hálát mondani,
Minden módon szeretni...
Az időt megállítani
A pillanatot örökké tenni
A végtelenségbe így utat nyerni....
A képzeletbeli terveinket valósággá tenni!

Faragó Maia: Álmomban visszajársz...

Érzem az illatát. Látom az arcát. Hallom a hangját. Szeme izzik a szenvedélytől, mint, ahogy mindig, amikor rám nézett. Sosem láttam senkire *úgy* nézni, ahogyan rám tudott... egyik szerepében sem, pláne nem a való életben. Ott csillogott ben-ne a boldogság, a kiegyensúlyozottság. Érzem a bőre illatát, egyre közelebb jön. Nem beszél, csak mosolyog. Minden cen-timétert a bőréből tisztán érzek. Megérint, ajka a bőrömhöz ér, csókolja a nyakamat. Átfonja karját a nyakamon, a csípő-mön, és érzem, hogy nagyon vágyik utánam. Ahogyan én is *rá*. Amikor azt hiszed, nem éled át újra... amikor azt hiszed, ezen már túltetted magad... bebizonyosodik, ez mélyebb, ez több, ez... nem evilági. Függs ez? Toxikum? Vagy megélni még a tudatalatti szerelmet? Ikerláng szerelem? Nem érdekel semmilyen válasz, csak érezni akarom *őt*. Minden olyan természetes, minden olyan könnyed. Elég rám néznie, és „ta-pintható” a vágya. Suttogja a fülembe, hallom tisztán és gyen-géden: „*Hozzám tartozol. Bárki, akivel mással együtt voltam, nem volt semmilyen, nem szerettem, csak Téged szeretlek és akarlak.*” Halkan felnyög, ahogy én is, simogatom a tenyerét. Úgy szeret, ahogy mindig is szeretett. Nem tudott így mást sosem... ezeket mondja, de a szava már távoli. Érzem, ahogy teljes súlyával rám nehezedik. Istenem, semmi nem változott. Semmi. Már csorog rólam a víz, én sem tudtam mást úgy kí-vánni soha. Alig vártam, hogy egyek legyünk, mert hittem: a *lelkünk* az. Szeret: szenvedéllyel, gátlástalanul, önfeledten. Ál-lítása szerint mellettem *önmaga* lehetett. Vajon igaz ez? Már semmi nem érdekel. Érzem *őt*, lenn szeret, nyelvvel csókolgat, kibogoz minden ruhámból, és örömmel érzékeli, hogy már én is legalább annyira vágyok *utána*, mint *ő* rám. Félredobja a nedves bugyimat. Hogy lehet ennyire érezni valakit? Mintha megszűnnél, és a *másik* leszel? Lehet így *egyben* két test, ha nem lenne egy lélek?

Nem bírom tovább, magamra húzom. Könnyedén és lá-gyan, legmélyebben leszünk egyek. Imád a szemembe nézni. Én viszont most magamban akarom érezni, a nyakamba hajtja a fejét. Egyre hevesebben veszem a levegőt. Tisztán magam-ban érzem *őt*... egyre gyorsabb, egyre mélyebben, lihegek...

Felkelek. Levegőért kapkodok. Úristen... hanyadjára ugyanez az álom az elmúlt években? Nekem nemhogy ilyen jellegű álmom nem volt sosem, pláne nem ilyen intenzív... és egyáltalán miért jár vissza álmomban? Miért így? Miért min-dig csak „ezt” akarja? Ez az én tudatalattim? Az *övé*? Vagy éppen mással csinálja ezt? Ez nem normális! Annyira valós, annyira brutális... felkavarodik a gyomrom. Én ezt nem aka-rom! Most már mindig ez lesz? Lehet, akárhányszor mással van, én azt *így* érzem meg?

Vége van! Hagyj békén... hagyj békén... Legyél boldog mással, *te* választottad, ott vagy, vele vagy... csak en-gem hagyj...

Ilyenkor sosem alszom vissza, annyira felkavar ez a részle-tes álom, mintha valóság lenne minden csók, minden érintés, minden tekintet, hang és érzés... háborgat és felajz... bor-zasztó. Sírok, undorodok... egyszerre.

Járkállok kicsit. Nyugtatom magam, mindjárt elmúlik, mindjárt elmúlik... szabályosan remegek. Ok, figyelemelterelés indul! Nyissuk ki a tv-t, ez az!

Vadul elkezdek kapcsolgatni: találni kell egy olyan csatornát, ami más síkra visz, minél hamarabb! Természetesen pont a közös sorozatunkat ismétlik! Na jó, ez nem igaz!

Kikapcsolom a tv-t, eltemetem az arcom a tenyerembe. Még csak ez se sikerül! Csak bekúszott ismét az életembe ő, és minden régi emlék elkezdett újra az arcomba kiabálni... mindenhol ismét ő jut eszembe, amit pedig nagyon igyekeztem elkerülni.

Jobb híján kimegyek a konyhába, bekapok egy fél szem altatót, majd visszabotorkálok a szobámba, és megpróbálok visszaaludni.

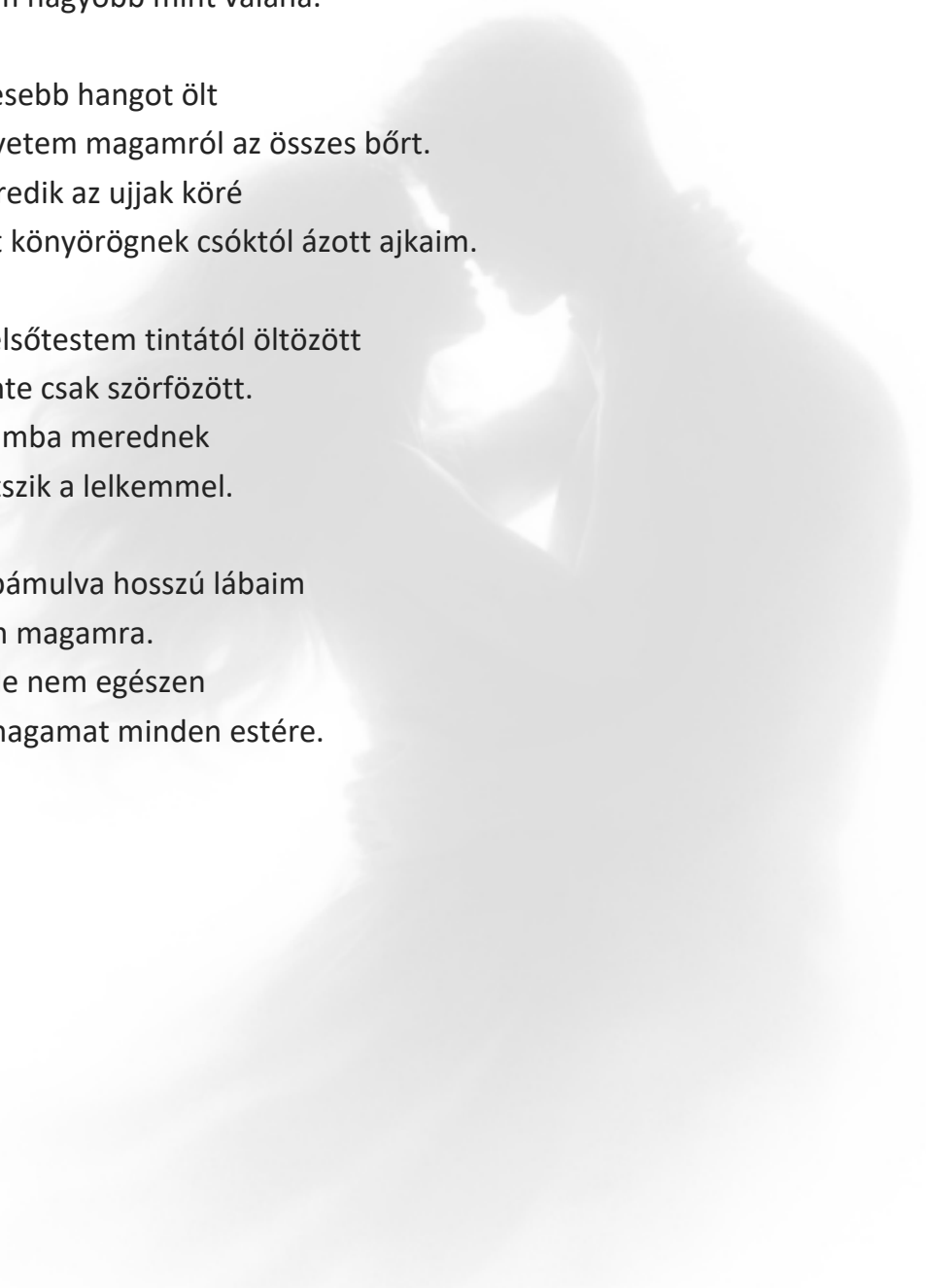
Hórász Emma: Este-magammal

Az ablak mellett húzódott a franciaágy
Hideg szél süvített, a test mégis felmelegített.
Odanyom a falnak, végig tapogat.
Érzi éhségem nagyobb mint valaha.

Kacajom élesebb hangot ölt
Ahogyan levetem magamról az összes bőrt.
Hajam tekeredik az ujjak köré
Folytatásért könnyörögnek csóktól ázott ajkaim.

Meztelen felsőtestem tintától öltözött
Szemed szinte csak szörfözött.
Fogaim ajkamba merednek
Ahogyan játszik a lelkemmel.

Hosszasan bámulva hosszú lábaim
Megéhezem magamra.
Akart ő is -de nem egészen
Így eszem magamat minden estére.

Hórász Emma: Vágy-ott

A mellen végig gördülő sós könnycsepp
Annak martalékává vált lélek.
Comb belső részén lüktető absztrakt minta
Ujjak hegyén sóvárgásban kitörő,
tépett embléma.

Kócos haj a párnára terülve,
Toporzékolva várja, hogy valaki megtépje.
Cseresznyeszín csipkés harisnyában spiccelő láb
Minek néz ki így, ha nem látják.

Megfeszült gerinc vonala
Bizsergő érzés a mellkasban, kegyetlen fájdalom egy hangban.
Vörös rúzs elkent foltjai- illik az ujjlenyomat bőröm ráncain.

Tömör akarat rejtőzik a vágyott hajnalban
Selyem köntösnek levedlett darabja
S a has fel-le liftező szimfóniája.
Magas sarok csipkével a tükörben
Láthatatlan test térképe.

Vágy fekete leple, azzal takartam le egy ideje.
Fog-e érezni átfagyott sejtjeim
Lakhelye.

Tóth Péter Lászlóné: Őrizlek téged

Hány szép pillanat
volt, mi belém
égette szavad ..

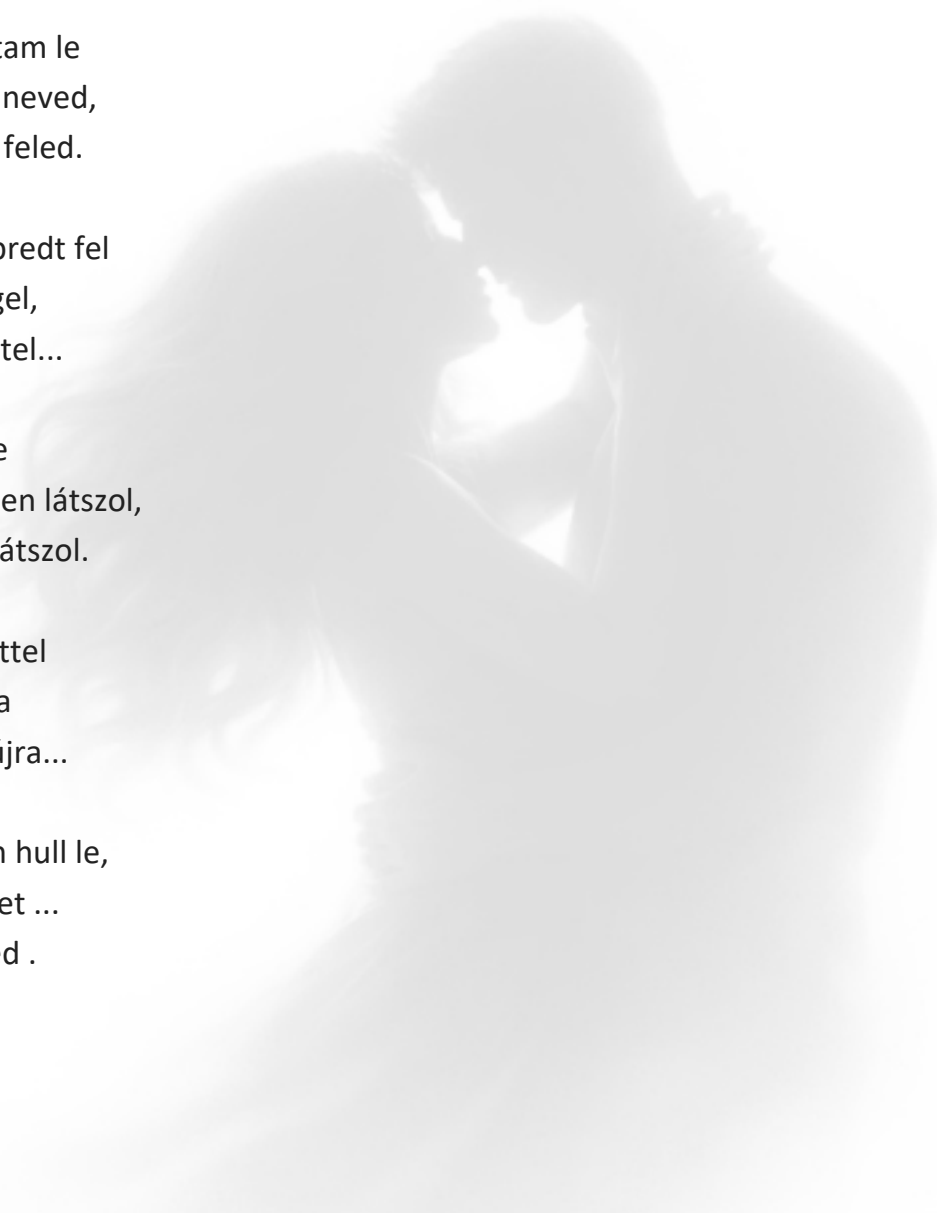
Hányszor írtam le
könnyekkel neved,
a lélek nem feled.

Hányszor ébredt fel
veled a reggel,
egy lélegzettel...

Utcán sietve
hány szemben látszol,
szívemmel játszol.

Hány üzenettel
felhőkre írva
jössz elém újra...

Hány szírom hull le,
pecsétet éget ...
Őrizlek téged .

Tóth Péter Lászlóné: Villanások /pillanatok

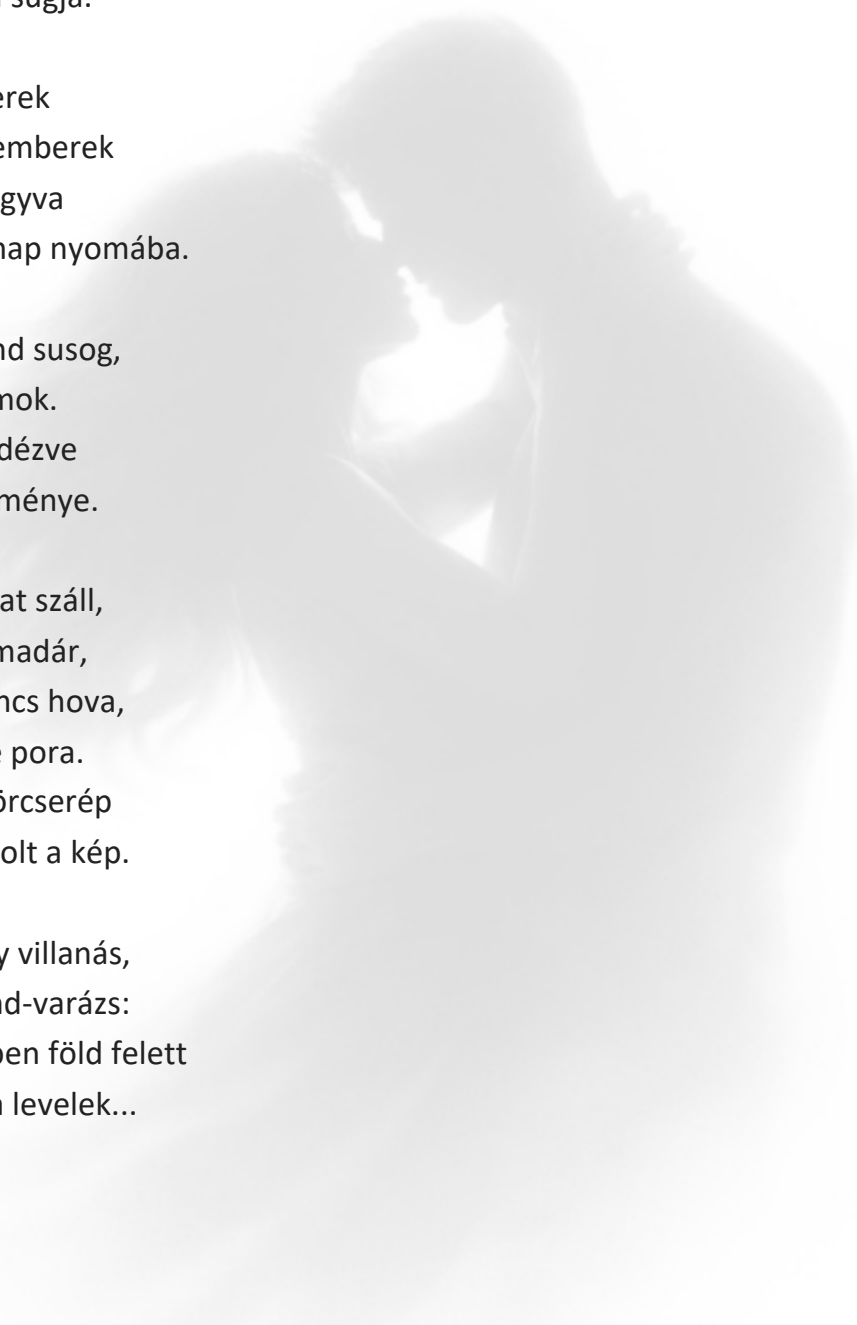
Sárga levéltengeren
fut az őszi fény útja,
-Szeress még utoljára! -
lelkemben halkán súgja.

Hajnali kandeláberek
jót ígérnek, s az emberek
ünnepi regére vágyva
lépnek egy tűnt nap nyomába.

Hajnali téren csend susog,
üzenetei: lábnyomok.
Sorsunk lapjáról idézve
lepereg létünk reménye.

Meseszó repül, illat száll,
égből lenéz lélekmadár,
békét hintene, nincs hova,
befed a bú szürke pora.
Apró csillám, tükörcserép
mutatja: milyen volt a kép.

Mint álomban egy villanás,
üzen a titkos csend-varázs:
angyalszárny lebben föld felett
és égbe szállnak a levelek...

Tóth Péter Lászlóné: Lassan

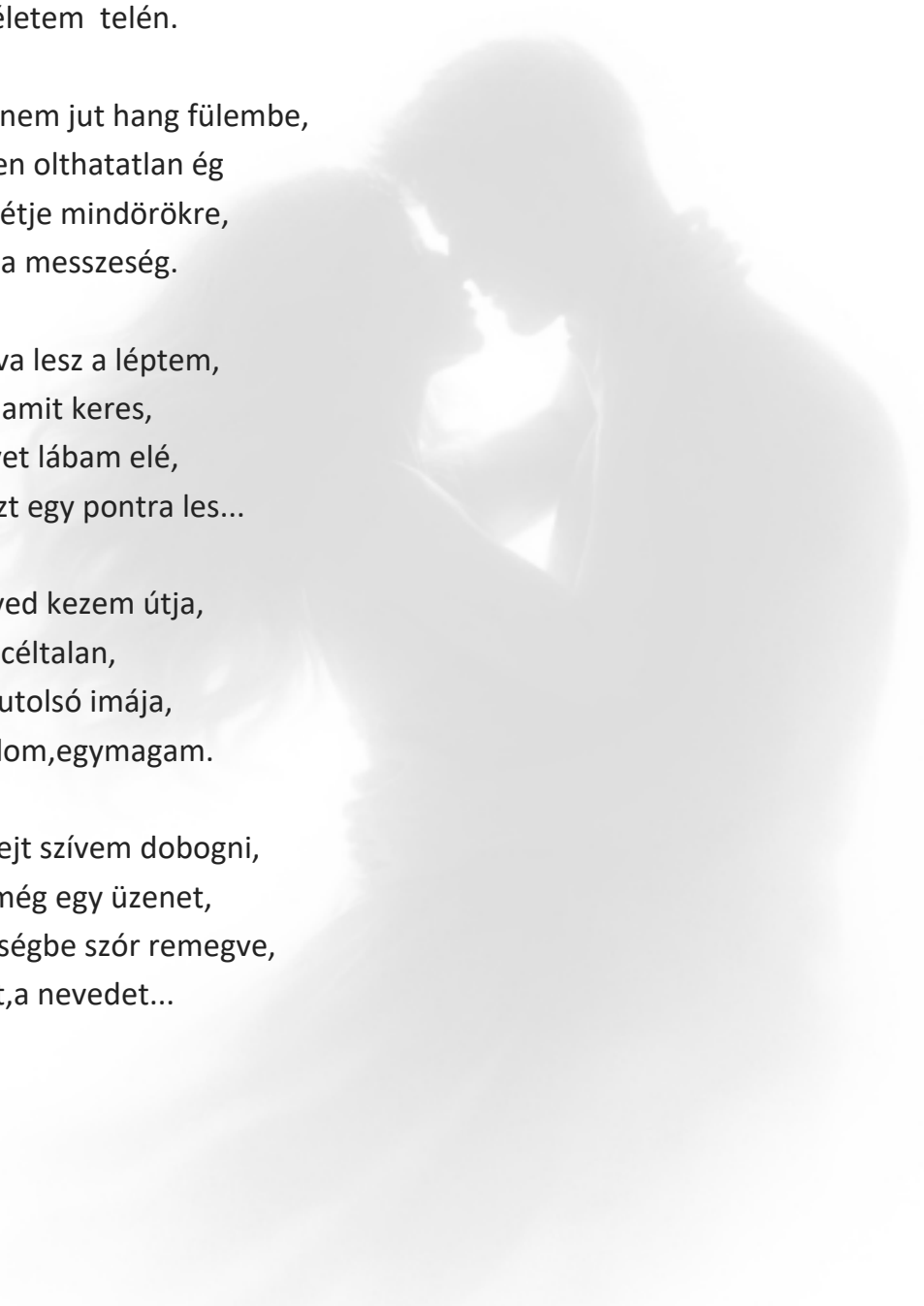
Lassan elvesztem szemem világát,
s látni mégis most tanulok én.
Minden homályba tűnik, amíg
tántorgok életem telén.

Lassan már nem jut hang fülembe,
de szívemben olthatatlan ég
szavad pecsétje mindörökre,
tagadja bár a messzeség.

Lassan tétova lesz a léptem,
botorkál, valamit keres,
ismerős követ lábam elé,
emlékek közt egy pontra les...

Lassan eltéved kezem útja,
simogatása céltalan,
de megvan utolsó imája,
mire kulcsolom, egymagam.

Lassan elfelejt szívem dobogni,
de maradt még egy üzenet,
mit mindenségbe szór remegve,
az egyetlen, a nevedet...

Finta-Szeredi Petra: Felebarátod házastársát...

Felebarátod házastársát

Ne kívánd! – szól a szent tanítás.

Odakinn lebukott Nap kiált,

Hozzád írok verses orgiát.

Dönts a pamlagra hívatlanul,

Hámozd le a ruhámat vadul.

Fojtsd meg bennem a félszogséget,

Tiéd lett minden érzélgésem,

Kívánlak, nem mellékes dolog,

Így Isten velem ne számoljon,

Hiszen oly szűzies itt minden,

Vérezzük be a fehér leplet.

Hatolj csontig a szavaiddal,

Játssz a kebleim csúcsaival,

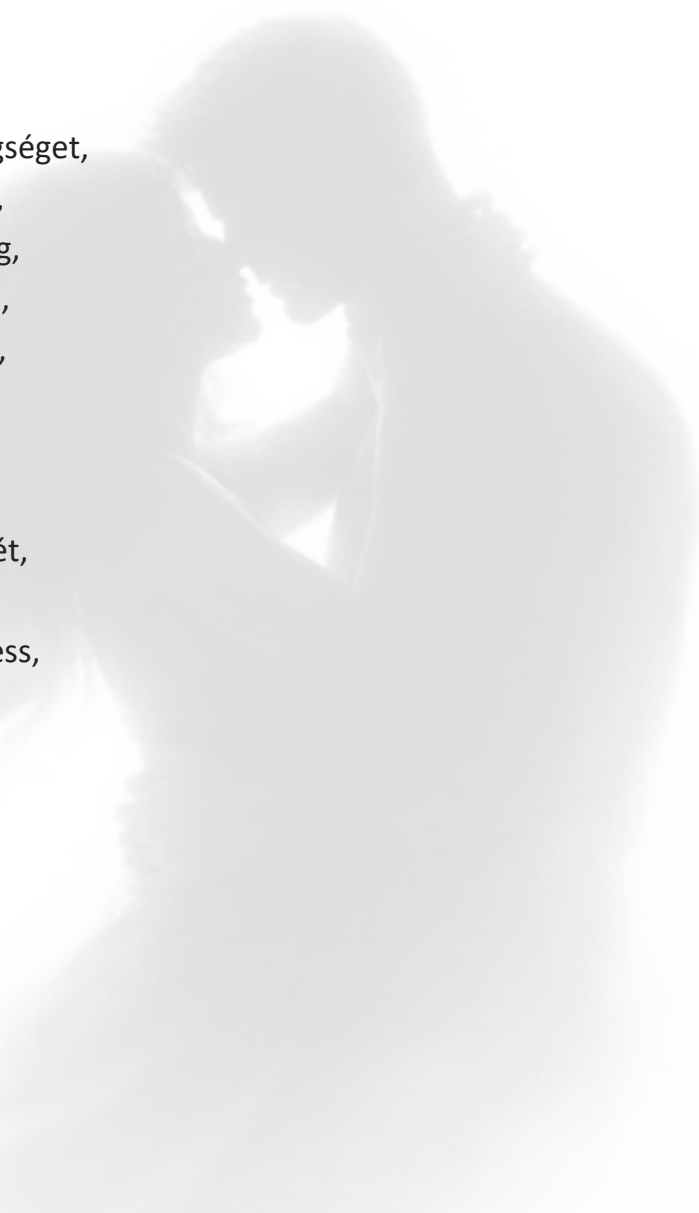
Csókold számra a gyönyör ízét,

Ringass feltörő vágyak vizén.

Minden izzadt éjszakán szeress,

S tanuljunk együtt etikettet.

2009. május 07.

Eba Angel Nicola: Szeretlek

A lelkemből szól hozzád
A legszebb szó, szeretlek
Sok-sok hosszú éve
Csak téged kereslek.

A szívemben őrzöm még
Az emléked kedvesem
Te voltál mindenem
S örökké te leszel.

Te érted élek én
Te vagy az életem
Lángoló tűzként
Tombol a szerelem.

Tudtam, hogy eljössz
S meglátlak téged
Úgy, ahogy egykor
Valaha régen.

Sok élet elmúlt már
Oly rég volt minden
Itt vagy most újra
A szerelmet érzem.

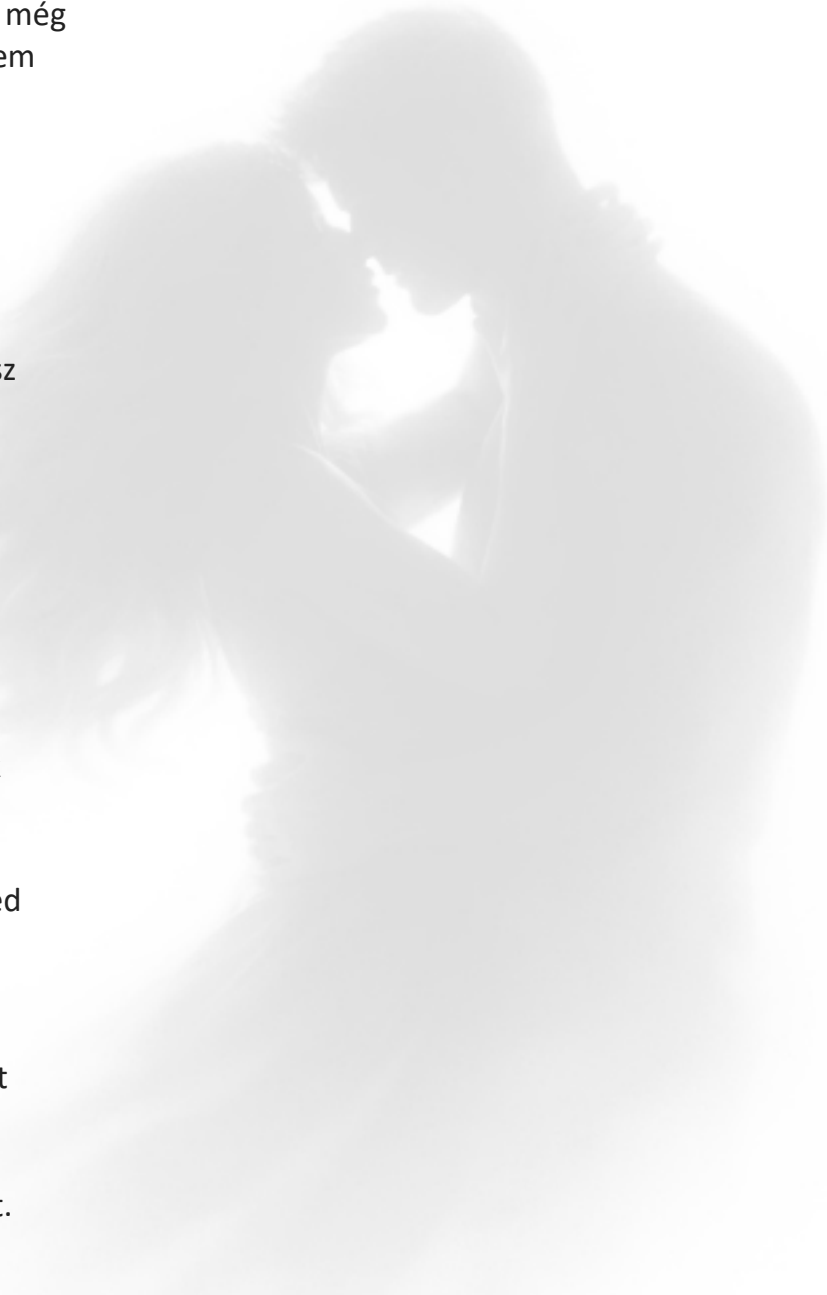
Szerelmet érzek én
Ha szemedbe nézek
Ragyog rám a világ
Szeretlek, míg élek.

Tündököl két szemed
Csillog a lelked
Csodás a szerelem
Mit irántad érzek.

Érzem a szenvedélyt
Érzem a csókod
Ami most édesebb
Mint valaha rég volt.

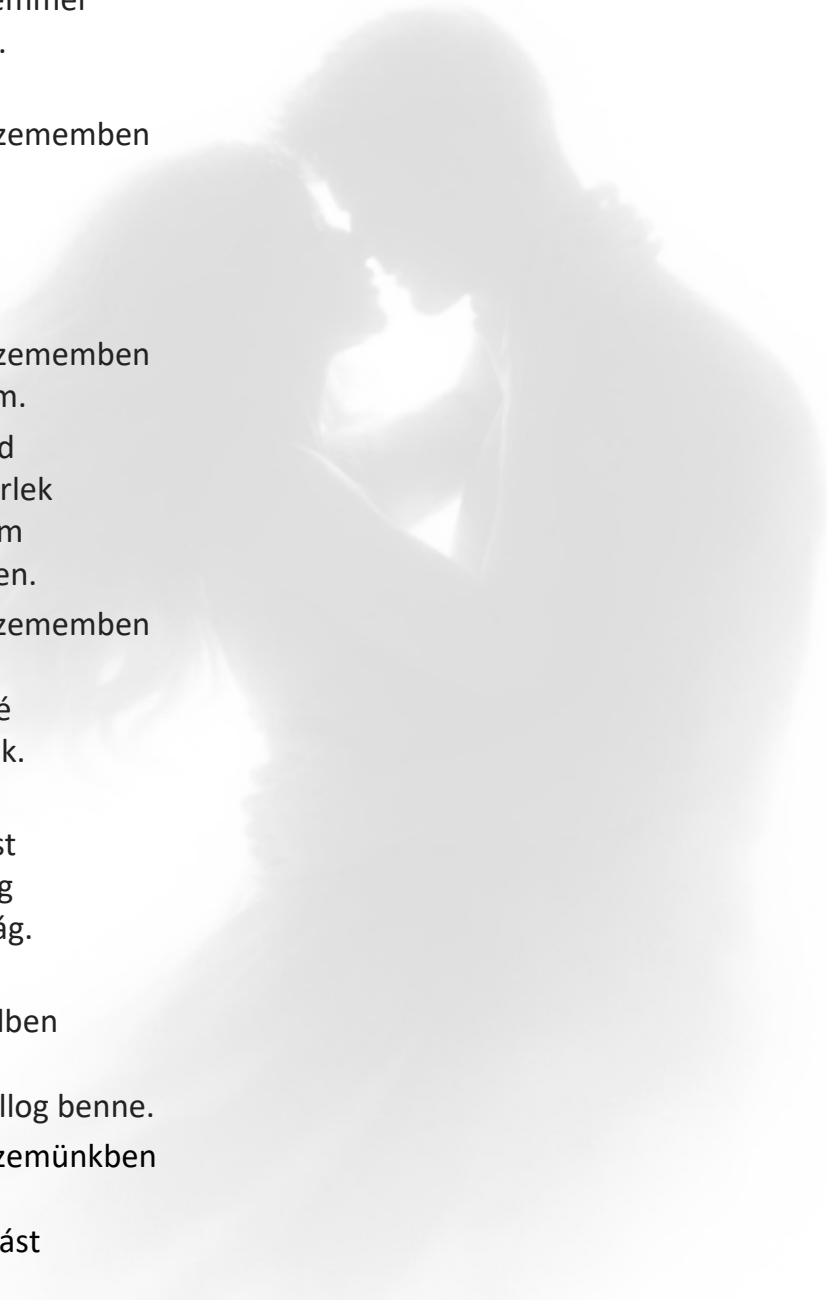
A füledbe súgom
Szerelmes vagyok
A szívemből szólok
Szeretlek nagyon.

Ezerszer kimondom
Örökké néked
Oly nagyon szeretlek
Szeretlek téged.

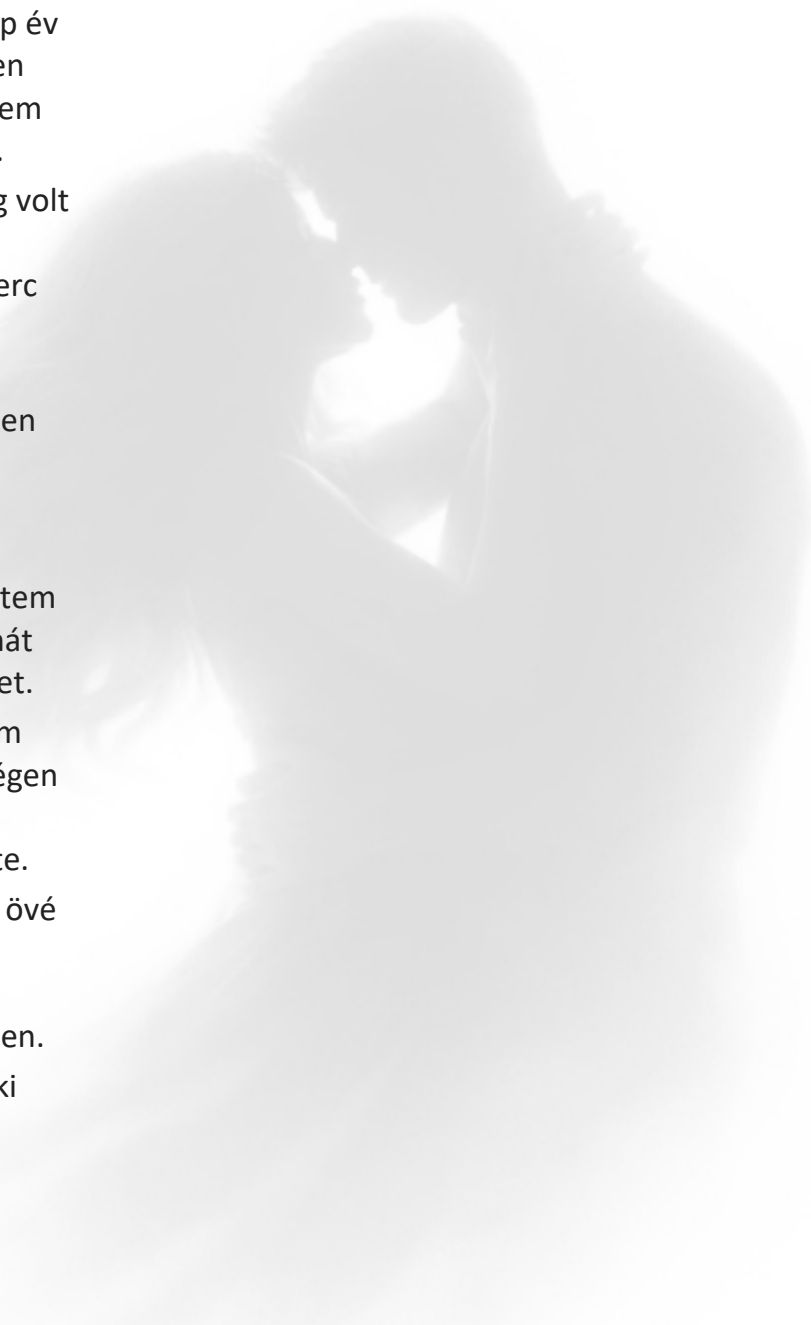
Eba Angel Niccola: EGY KÖNNYCSEPP A SZEMEMBEN!

Amikor majd egyszer
Megláthatlak téged
Szívemben a szerelemmel
Meghatódva nézlek.
Elindulok feléd
Egy könnycseppel szememben
A sok-sok életünket
Felidézted bennem.
Ott állok előtted
Oly sok évet vártam
Egy könnycseppel szememben
Míg újra rád találtam.
Halkan súgom neked
Engedd meg hát, kérlek
Hogy átöleljen karom
S a lelkünk összeérjen.
Egy könnycseppel szememben
Megölellek téged
Most válik hát eggyé
A két szerelmes lélek.
Olyat érez szívünk
Ha átöleljük egymást
Amit soha senki még
Mit nem látott a világ.
Rád nézek én akkor
S meglátom szemedben
Te is meghatódtál
Hisz könnycsepp csillog benne.
Egy könnycsepp a szemünkben
Bizonyítja nekünk
Nem feledtük egymást
Újra él szerelmünk.

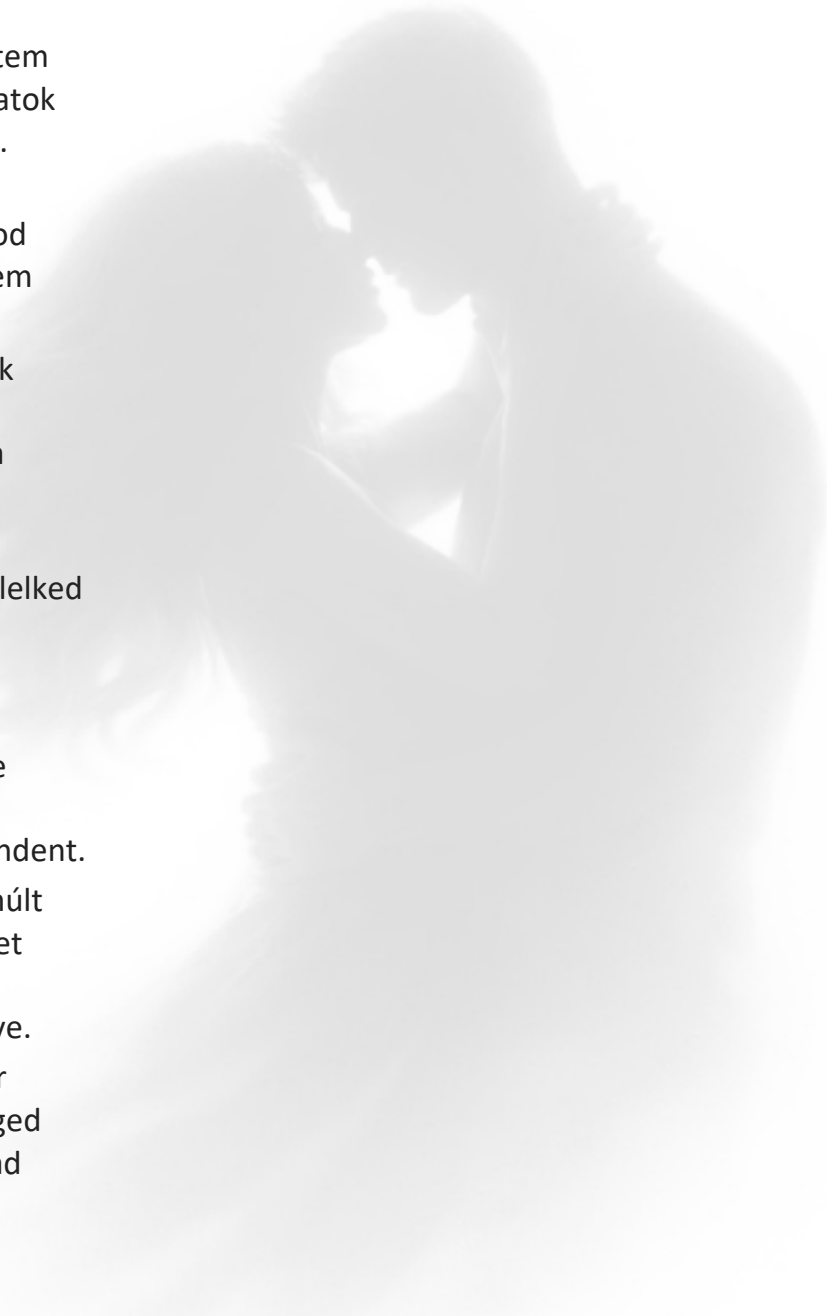
Eba Angel Niccola: ÉGEN FÉNYLŐ CSILLAGOK!

Égen fénylő csillagok
Csak is ti tudjátok
Hogy mit érez a szívem
Ha a szerelmemet látom.
Annyi hosszú sok szép év
Mi itt van a szívemben
Nem feledtem el sosem
Ezt a nagy szerelmet.
Nem feledtem mi rég volt
Sok-sok életünkben
Annyi édes boldog perc
Itt él a szívemben.
Felnéztek hát az égre
Úgy, mint egykor régen
Égen fénylő csillagok
Hozzátok el nékem.
Hozzátok el újra őt
Kit oly nagyon szerettem
Hozzátok el most is hát
Az igaz nagy szerelmet.
Érezze, hogy szeretem
Jobban most, mint régen
Érezze hát a tüzet
Mi mindig lángolt érte.
Szívem s lelkem csak övé
Oly sok boldog élet
Égen fénylő csillagok
Legyen úgy, mint régen.
Mondjátok el hát neki
Mondjátok el kérlek
Égen fénylő csillagok
Szeretem míg élek.

Eba Angel Niccola: KELL EGY ÉRINTÉS!

Oly sok hosszú éve
Várom azt a percet
Hogy átöleljen karom
S a lelkünk összeérjen.
Oly sok boldog élet
Mit mindig veled éltem
Meghitt édes pillanatok
Annyi szép emlékek.
Felidézem megint
Most is érzem csókod
Szívemben a szerelem
Újra érted lángol.
Szenvedélyes csókok
Gyengéd érintések
Itt vannak most újra
A szívemben élnek.
Kell egy érintésed
Hogy hozzám érjen lelked
Amikor majd újból
Megölellek téged.
Feléled a múltunk
Minden egyes perce
Kell egy érintés hát
Hogy újra éljünk mindent.
Eszünkbe jut a régmúlt
A sok-sok boldog élet
A boldog életeink
Oly nagy szenvedélye.
Halkan súgom akkor
S csókollak majd téged
Lágyan szólok hozzád
Kell egy érintésed.

Bonnie Marcelé: Titkos érintés

Hagyd a hátamon meleg kezedet,
Simogasd meg elárvult lelkemet.
Érintésed ezernyi apró rezdülés,
Bőrömon reszket a vágy, s nincs menekülés.

Mosolyogj rám barna szemeddel,
Engedd ébredni bennem a vágyat már korán reggel.
Hadd gondoljak rád napközben, míg utamat járom,
Nem ölel más át csak a téli nagykabátom.

S gondolatban milliónyi idegsejtem
Tehozzád úz a végtelenben.
Frissen születő hormonok keringnek bennem,
Úznek és vágnak, szerelmes karjaidban találnak,
Ha búcsút int a nap, múlik a fény.

Csózkodnak néma, ízes fodra
Puhán illeszkedik pirosuló ajkamra.
S az ölelés mezején, ringó föld kebelén
Együtt leszünk ketten újra,
Testünk vad mámorába fúlva.

A percek lassan, mint kullogó néma ebek,
Elcsituló magányban pihegnek kéjesen.
Nyújtózik bennem az elégedett vadállat,
Macska dorombol bennem,
Melege, mint parázsló kályha szívemen hálhat.

Most hagyd a hátamon meleg kezedet.
Csitítsd vele elárvult lelkemet...
S mikor pillámra az álom rávetül,
Ölelj át és ringass, míg lényem elszenderül.

(2025.)

Bonnie Marcelé: Több vagy...

Több vagy, mint a hang,
Kinek árnyéka bennem megreked.
Egy szenvedélyes szó,
Mi bennem ünnepli neved.

Több vagy, mint egy gondolat,
Árnyéka bennem olykor átsuhan.
Egy régi, ismert mozdulat,
Elillan, bennem mégis súlya van.

Több vagy, mint egy idegen,
Megtörtél bennem mindent, amit lehet.
Elfúlt az idő, zöld hajtásom utat tör az égig,
A fakó ösvény mégis olykor tehozzád elvezet.

Több vagy, mint bárki más,
Ki nesztelen csillogó csapáson jár.
Ott hátul lépted valahol elmaradt,
Küzdesz villámaiddal a csillagsúlyú ég alatt.

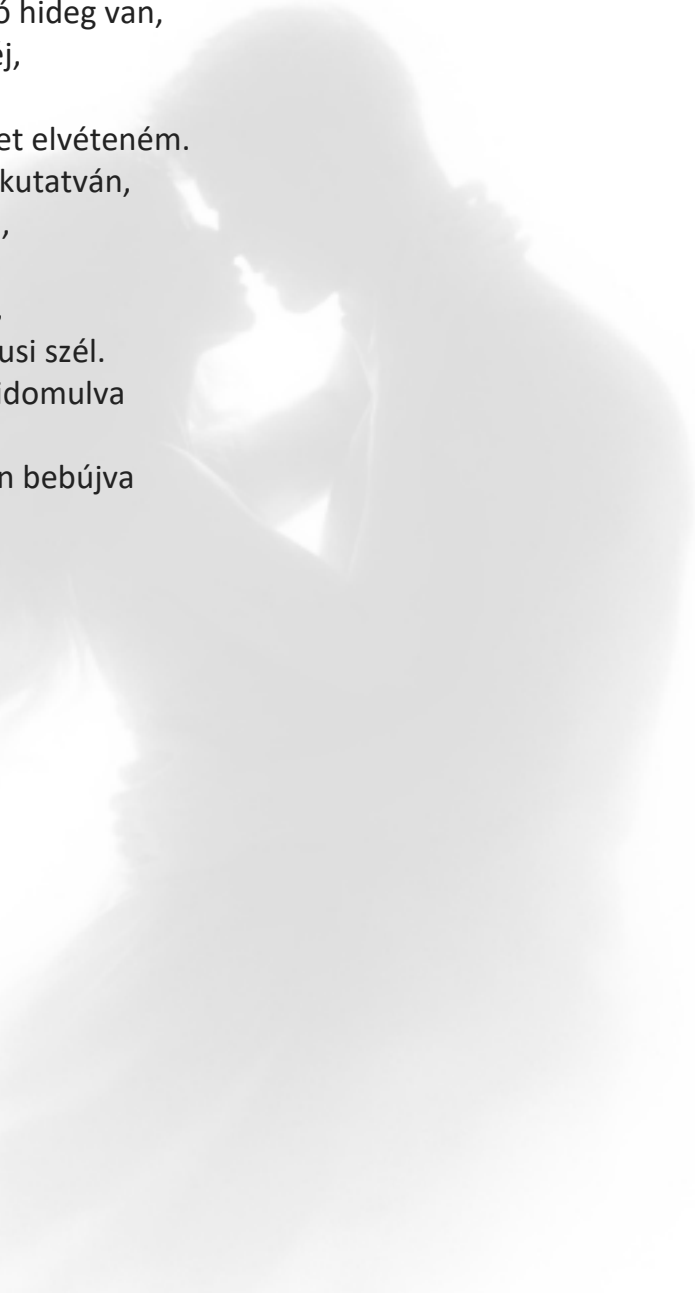
Mégis az vagy ki voltál, sarkon fordulsz,
Vissza onnan rám nevensz.
Csak a gyávaság fonta nyakad köré
Az elnyútt, felrostozódott némaság- kötelet.

Mert nem vagy más, tenyerembe rejtett égi fohász,
Nem látja, nem hallja senki, suttogó csendben osonva jár.
Majd egyszer, ha lehull fentről az ég,
Meglépődnek majd, ha zuhanni kezd,
Összes kincse nagy robajjal földet ér.

Napfény csillan széttört darabjain,
Majd örömtáncot lejt rajta a puha éj,
Fénye ott tündököl majd millió tenyérben,
Nem lesz majd többé a világon senki szegény.
(2025.)

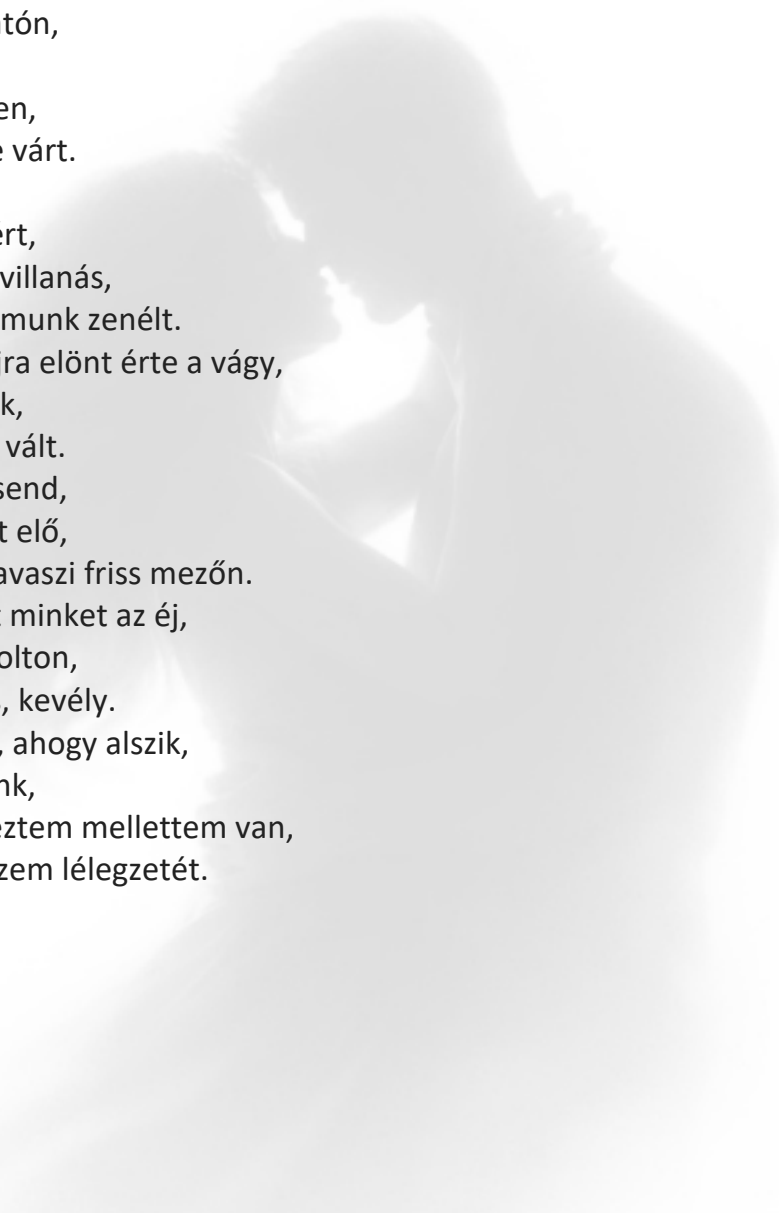
Bonnie Marcelé: Álomtündér

Tedd azt, mit tenni kell,
A néma éjben menni kell.
Ne várd, hogy pirkadjon az ég,
Szívedre hallgass, mit mesél.
Elárvult szavakban, nyomorgó hideg van,
Nem lesz már forrongó éjre-éj,
Csak emléke vigyáz rám,
Ha néha hibáznám, lépéseimet elvéteném.
Suttogva mutatná, sorsomat kutatván,
Hallgatnám nékem mit mesél,
De bolondos szívemmel
Nem játszom a lobogó tűzzel,
Nyugtass meg, langyos márciusi szél.
Háztetőn bolyongva, hozzád idomulva
Csitíts, ha fényünk összeér.
Messziről jajongva, ablakodon bebújva
Halk éjben betakar bánatom,
Hogy ott jártam az éjjel,
Az álom színes kezével
Betakart téged is a fájdalom.
Álmodj csak, ne nézz rám,
Aludj csak, hallgass rám:
Szeretlek!-füledbe suttogom.
Szakíts el, vágd már el
Lelkünk kötelét,
Tovább nem bírom.
Hagyj elmenni vándorként,
A mai álmodért,
Feledj el múltat és tegnapot.
(2024.)

Bonnie Marcelé: Hazaérkezésed

Belépett az ajtón.
Csend volt, mégis kitárult a világ.
Nem szólt még hozzám,
Éreztem szívem lassabb ütemre vált.
És hátra dőltem nyugtatón,
Megtelt a ház.
Rám mosolygott szelíden,
Szívem csak erre a jelre várt.
Majd magához húzott,
Ajukunk félénken összeért,
Szemünkben ott volt a villanás,
Lelkünkben közös dallamunk zenélt.
Pironkodva éreztem, újra előnt érte a vágy,
De nem kellett szavak,
Ábrándom így is valóra vált.
És ringatott minket a csend,
Éltünk elemi erővel tört elő,
Mintha rengne a föld tavaszi friss mezőn.
Aztán álomba ringatott minket az éj,
Nézem a holdat az égbolton,
Ahogy világít, tetszetős, kevély.
És mosolyogva néztem, ahogy alszik,
Szerelmünk csak a miénk,
Becsukott szemmel éreztem mellettem van,
Hallom szuszogását, érzem lélegzetét.
(2024.)

Nagypál - Buduczki Rebeka: A vágyakozás

A munkahelyemmel kirándulni mentünk. Az a fajta nap volt, amikor a hétköznapi szabályai, most egy kicsit háttérbe szorulhatnak. Régóta szemeztem a főnökömmel. Lopott pillantások, félmosolyok, egy-egy mondat, amely talán több volt pusztán udvariasságnál, de soha nem történt több. Tudtuk mindketten, hogy ez helytelen, sőt talán veszélyes is. Így inkább próbáltuk elhessegetni a gondolatot.

A kirándulás végén párt kellett húzni. Amikor kibontottam a papírt, a szívem kihagyott egy ütemet.

Kitaláljátok kit húztam? Természetesen őt.

A mellkasomban vadul kalapált a szívem. Ő rám nézett, elmosolyodott, pontosan tudta mit érek most. Aztán, mintha csak mellékesen jegyezné meg, hogy tudja, helytelen és megéri, ha nemet mondok, de van két színházjegye ma estére, páholyba szólnak... volna-e kedvem elmenni vele?

Azonnal igent mondtam. Talán túl gyorsan is, de abban a pillanatban csak az a régóta elfojtott érzés dolgozott.

Este hétre értem jött. Elegáns volt, kifogástalan öltönyben, magabiztosan, mégis valami finom izgalom vibrált körülötte. Én egy órán át válogattam a ruhámat, a sminkemet, minden mozdulatom megfontoltam.

A színházban képtelen voltam az előadásra figyelni. A parfümjének illata körülölelt, egészen más gondolatokat ébresztett bennem. Mélyről feltört a vágy, amelyről azt hittem, már elcsendesítettem. A szünetben a páholyban maradtunk, beszélgetni kezdtünk. A félhomályban rám nézett, és azt mondta:

– Te vagy a legszebb ma este az egész teremben.

Éreztem, ahogy előnti az arcomat a vér. Zavartan nevettem, de legbelül remegtem. Megkérdezte, mi a legnagyobb vágyam és én, minden óvatosságot félretéve, kimondtam az igazat:

– Te.

Abban a pillanatban csengettek. A szünet véget ért, a fények tompultak, elkezdődött a második felvonás. A gondolataim összevissza rohantak. Miért mondtam ki? Mit gondolhat most? A belső hangjaim vitakoztak, míg egyszer csak meleget éreztem. Megfogta a kezem.

Olyan boldogság áradt szét bennem, amire nincsenek szavak. A vágy megszédített és a másik karommal a zakóján keresztül megszorítottam a karját. Találkozott a tekintetünk. Nem volt benne kérdés. Elengedte a kezem, a tenyerét lassan a combomra csúsztatta, majd finoman visszaszorított. A hasam összerándult, az izmaim megfeszültek. Becsuktam a szemem és hagytam, hogy az érzés elárasszon.

Az előadás után kézen fogva léptünk ki az épületből. Hideg volt, rám terítette a zakóját, gondoskodó mozdulattal. Megkérdezte, éhes vagyok-e. Nem voltam. Egy falat sem ment volna le a torkomon. Csak őt éreztem, csak ő rá vágytam minden idegszálammal.

Elindultunk az otthonom felé. Az autóban újra a combomra csúsztatta a kezét, ezúttal magabiztosabban.

– Zavar? – kérdezte halkán.

– Nem – feleltem szinte suttogva.

A kapu ajtóig kísért. Nem akartam, hogy vége legyen az estének. Bátortalanul megkérdeztem, nem kísérne-e el a lakásomig. Hideg van a lépcsőházban, a zakóját pedig, ha most visszaadom, talán megfázom, taglaltam a kifogásom.

– Persze – felelte miközben elmosolyodott.

Kinyitottam az ajtót, majd visszafordultam. A szemébe néztem és a tekintete szinte felperzselt. Közelebb lépett és abban a pillanatban eltűnt minden józan ész. A kezével az arcomat magához húzta és vad, mégis gyengéd csókkal némított el minden gondolatot. Nem tudtuk abbahagyni. Összegabalyodva léptünk be a lakásba.

Tompa puffanások hallatszottak. Egy zakó, egy táska, ruhák, gátlások, erkölcsök.

Ahogy a meztelen testünk egymáshoz ért... az érzésbe ma is beleremegek.

Életem legszebb éjszakája volt. Olyan gyönyör, amely nemcsak a testet, hanem a lelket is betöltötte. Az oly régóta testet öltött vágy végre beteljesült és abban a hajnali ölelésben tudtam, hogy ez a mese örökre az enyém marad.

Nagypál-Buduczki Rebeka: A szerelem hullámai

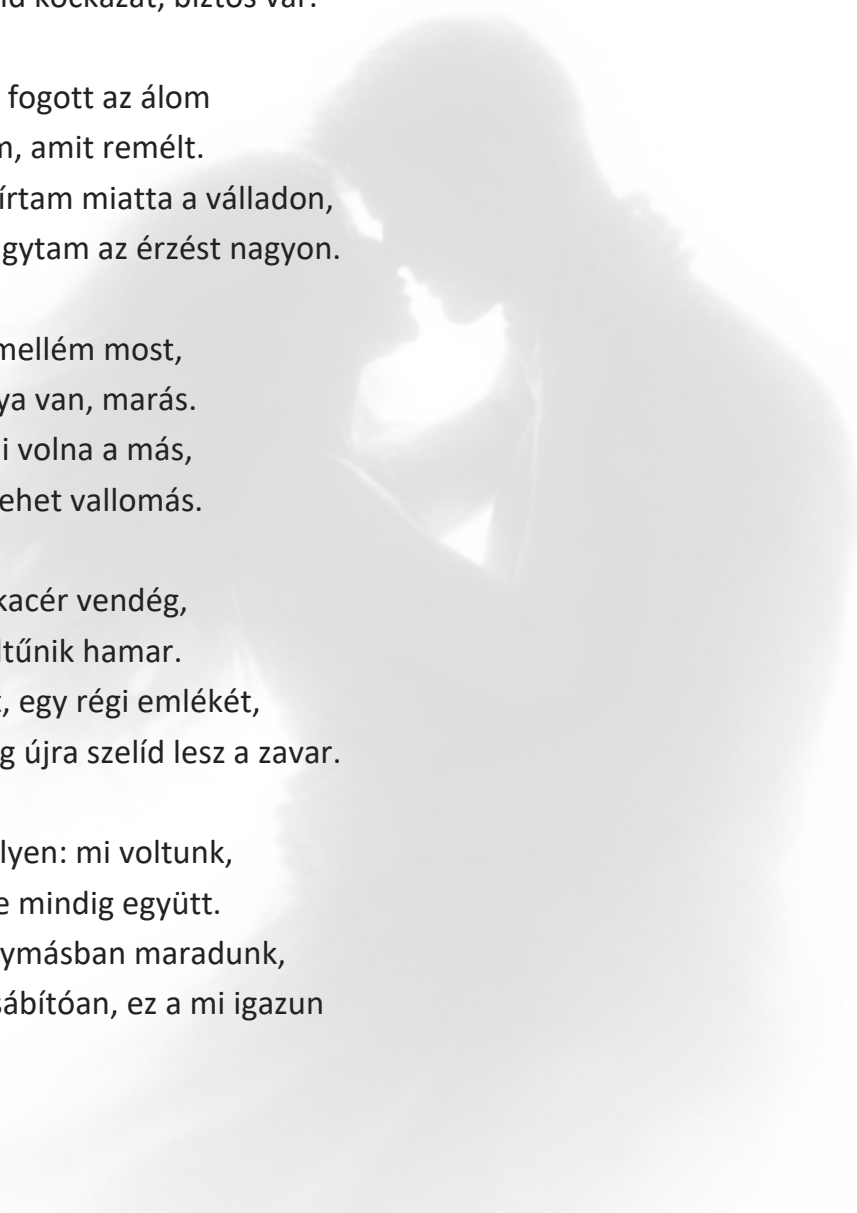
A szerelem nevet, mint fényes nyár,
csókok csúsznak át a szívemen.
Egy pillantás, és már bennem jár,
édes ígéret, bolond kockázat, biztos vár.

Volt, mikor kézen fogott az álom
és mindent hittem, amit remélt.
Nevettem rajta, sírtam miatta a válladon,
de mindig csak vágytam az érzést nagyon.

A bánat lopva ül mellém most,
nem kér, csak súlya van, marás.
Szívem tanulja, mi volna a más,
s hogy a hiány is lehet vallomás.

A fájdalom néha kacér vendég,
megérint, majd eltűnik hamar.
Hagy egy mosolyt, egy régi emlékét,
s én ringatom, míg újra szelíd lesz a zavar.

Mert a szerelem ilyen: mi voltunk,
nevetve, törve, de mindig együtt.
Ha el is enged, egymásban maradunk,
könnyű szívvel, csábítóan, ez a mi igazunk.

Nagypál - Buduczki Rebeka: Az erő

A levegő sűrű, akár egy ígéret,
és bennem a vágy már nem tud visszafordulni, csak létezhet.
A tekinteted megállít, mint hirtelen csend,
nem kérdez, csak tudja, mi lesz idebent.

Nem hajlok azonnal, előbb mérek, figyelek,
a testem emlékezik régi tüzekre, jelekre.
Te nem sietsz, hagyod, hogy nőjön a tér,
mert tudod: a lassúság is hatalom, ha elér.

A mozdulatod biztos, nem kér bocsánatot,
én válasz vagyok rá, nem engedmény, hanem hang.
Két erő egymásnak feszül, mint éj és nappal,
s a vágy már nem kér, csak követel folytott hanggal.

A csend köztünk feszül, szinte tapintható,
minden sóhaj túl sok, minden érintés való.
Én nem simulok el, inkább megmaradok,
mert nőként az erőm az, hogy akarhatok.

Te nem birtokolsz, inkább körém zársz,
mint keret a képet, ami nélküled szétáradna már.
A testem tudja, hol kezdődik a tűz,
de nálad van apontos iránytű.

Nem rejtem el többé, ami bennem lüktet,
mert az erőm ott él, ahol a szégyen elnémul, megszűnik.
A vágy túlnő rajtunk, mint elhallgatott szó,
minden percünk remeg, túl igaz, túl való.

A férfi benned nem harsány, hanem mély,
mint föld alatti áram, ami biztosan elér.
A nő bennem nem kér, nem alkuszik már,
csak jelen van, feszesen, mint kifeszített húr, ha vár.

És amikor végül összeér a két akarat,

nem robbanás ez, hanem sűrű pillanat.
Nem győztes marad, nem alávetett,
csak két erő, amely felismeri: egymásban beteljesedett

•

Nagypál - Buduczki Rebeka: Gyönyör

A vágy bennem láng, vadul követel
és a csend is kiált, mikor közel hajolsz velem.
Szemed villám, belém hasít,
egy pillanat alatt mindent felnyit.

Érintésed érkezik, mint nyárvihar,
forró és hirtelen, nincs menedék már.
Előbb sóhaj, aztán reszkető áradat,
míg bennem az akarat túlcsoordul s elszakad.

Karod körém csukod, biztos ígézet,
bennem a nő felébred, mert megvadultan éhes.
Dobbanásból lüktetés, lüktetésből vihar,
már nem bírom magamban, szétfeszít, akar.

A vágy parancsol, sürget és vezet,
s a testem előbb tudja, mit kér tőled a szívem.
A levegő elfogy, fullaszt a gyönyör,
minden érintés több, mint amit elbír a bőr.

Simítasz, szorítasz, sodorsz, szaggatsz,
szavak nélkül is fejünket veszjtük el.
A falak figyelnek, az éj is megáll,
mert ami köztünk történik, abban nincsen határ.

Mikor a gyönyör elér és már nem kér tovább,
csak karod ívében tudok pihenni.
A vágy elcsitul, összebújik velünk,
Miközben örökre összefonódott a szívünk.

Nagypál - Buduczki Rebeka: Az első

Az első érintés félve kérdezi vágyom-e,
s szememben ezer igen reszket.
Karod horgony, benne megkapaszkodok,
a lehetőséget, sorsot most a kezedbe adom.

A bizalom nőtt, mint fény a hajnalon,
ahogy rám borult tested meztelen.
A vágy repített fel az égbe, s zakatolt, mint a vonat,
a boldogságtól fuldokló millió gondolat.

Erős karod körém zárta a teret,
s szemeink nem engedték el az egy tekintetet.
A csend figyelt, lélegzetet tartott,
míg a bennem élő leány, akkor nővé változott.

Nem vezett el bennem semmi azon az éjen,
csak megérkezett az, ami addig hiányzott az egészemhez.
Szívem suttogva szerelmesen, szelíden szól,
minden dobbanás rólad beszél valahol.

Most visszanézve azt a napot,
bennem él ma is minden mozdulatod.
Nem a test őrzi leginkább a jelet,
hanem az a pillanat, amikor önmagam lettem veled.

Nagypál - Buduczki Rebeka: Ébredő vágy

A csend megfeszül köztünk halkan
és minden dobbanás ugyanoda tart bennem.

A vágy bizsergetve, lassan ébred fel,
szemed tüzében elevenen égek el.

Érintésed nyomán libabőr szalad,
ujjad a bőrömön titkokat kutat.
A testem válaszol gondolkodás nélkül,
mert amit mondasz, azt már rég érzem belül.

Az idő kifordul önmagából halkan
és csak az marad meg, ami köztünk rezeg.
Simogatásod tanult és merész,
mintha emlékezne rám a kéz.

Lüktetés húz végig egy titkos úton,
ahol a sóhaj is félve bújik meg a szóban.
Ajka közel, a szeme felnyársaló erő,
ahol én kezdődök ott végződik ő.

Bőr beszél bőrrel, nincs több kérdés,
csak az az igazság, amit köztünk okoz a vágy
és mikor végül egymásba hajlunk,
a világ kint, mi pedig benn maradunk.

Cserna Szilveszter: Hattyúdal

A szádra festett árnyékok rejtik,
amit a szemed az éjbe kiált:
nem vagy te tavaszi könnyed szellő,
csak egy tükröződés, messze, túlvilág.

Láttam én már az átlátszó bőr alatt,
hol nem ragyog az átlátszó vérfény,
ott, ahol a mosoly fáradt és halott,
és a hűség csak jellegtelen festmény.

Tudod, hogyan kell hangot adni a váagnak,
hogy zsinórként feszüljön az idegen szó,
s ha a remény megfullad a nyári lázban,
neked még marad egy kártya, egy titkos szó.

A kártya neve: ártatlanság.
Minden gesztusod koreografált tévedés,
egy fehér hattyú a téli tónál,
akinek tollazata bársony ígérés,
de a szíve csak üres, zajtalan homály.

Mert aki szépséggel kereskedik,
az alkonyat fényét árulja el,
és aki a lélek helyett játszik,
annak a kezéből a holnap elkel.

És mi csak állunk, mint régi szobrok,
hallgatjuk a távol zúgó hangokat,
tudjuk, hogy a pillanat nem más, csak hobbi,
és a szerelem nem adhat boldog napokat.

Te vagy a legszebb méreg, lassú és biztos,
azt mondod, a sors akarata ez.
De tudom jól: a csalás sosem ingyenes,
csak a számlát a másik fél fizeti meg.

Csapó Dóra: Fehér fátyol

Ahogy a kandallóban lobogó tűz fényei játszottak az arcán, a szemei olyanok voltak akárcsak egy szarvasé, aki szemben találja magát egy autó fényszórójával. Ebben a furcsán üres szobában egymással szemben ültek két barokk stílusú, vörös bársonnyal borított fotelben, közöttük tölgyfa asztal. Egyik oldalukon a kandalló, másik oldalukon egy fából készült, nagy franciaágy, magas, vaskos oszlopokkal a négy sarkánál, baldachinnal elfüggönyözve. A fehér pamut batiszt két rétegben ölelte körül az ágyat, szinte teljesen elnyelte a túloldal színeit és körvonalait. Az anyag egy sejtés volt csupán, akárcsak a nő.

- Mire gondolsz? – kérdezte a férfi, miközben próbálta kipislogni szeméből a kétségbeesést.

- Egy történet jár a fejemben. – válaszolta a nő. Térdeit maga elé húzta, és belekortyolt a teájába.

- Elmeséled a történetet? –a félelem kíváncsisággá lett.

A nő két tenyere közé ölelt bögréjét a térdei közé csúsztatta, a bögre felett a férfi szemébe nézett, és sejtelmes mosolyra húzta a száját:

- Láttam, ahogy az imént a baldachint méregetted. Tudod mi van mögötte? – az ölébe pillantott, majd újra a férfira, és ismét kortyolt a teából.

- Nem. – a férfi tenyere élével megfeszítette a karját, és a fotel támlájának nyomta a hátát, azután látszólagos nyugalomba ereszkedett. Zavarban volt, a nő újra elmosolyodott.

- Akkor elmesélem, szerintem mi van ott. Látom, ahogy az oszlopokhoz kötve, meztelenül a hátadon fekszel. Az izmaid kissé megfeszülnek, nem tudod mi fog történi, annyira koncentrálsz rám, a mozdulataimra, hogy néha kimarad egy levegővétel. A szemed mégis nagyra nyílik a kíváncsiságtól, és halvány mosoly játszik az ajkadon, ahogyan az izgatottság kibontakozik a feszültségből. Melléd ülök az ágyra, hozzád hajolva a homlokomat a tiédnek támasztom, behunyjuk a szemünket és együtt lélegzünk. Megnyugszol, mert én is figyellek téged. A légzésed helyreáll, ahogy elkezded követni az enyémet. A lábad közé ülök, és a kezeimmel lassan mindenhol végigsimítom a testedet. A tekintetem követi a kezem mozgását, mindent érezni és látni akarok. Ez a kiszolgáltatott nyíltság kezd újra megfeszíteni. Ha nem lennél megkötve, az ítéletemtől való félelmed talán elérhetné, hogy elrohanj, mielőtt akárcsak egyetlen szó is elhagyná a számat. De hagyta, hogy megkösselek, úgyhogy nem akarsz futni. Ha nem akarsz futni, akkor engedd, hogy a félelem menjen el. Miután végeztem, megcsókollak, s te felengedsz az ítéletemben. Ezután végignézheted, ahogy én is levetkőzöm. A ruhák könnyebben válnak le rólam így, hogy először te bíztál meg bennem. Bátornak kell lenned, ha játszani akarsz. Egy lábát húzok elő az ágy alól, meglepődsz, s közben mégis számítottál rá. Fekete kendőt húzok elő, és a szemed elé kötöm. Hangok, érintések és érzelmek töltenek fel, anélkül, hogy látnád, mi történik. A combodra csapok egy lovaglópálcával. Váratlan volt, és fájdalmas. Aztán az oldaladra, majd a felkarodra is ráütök. Utána újra simogatni kezdek. Megnyugszol, aztán ismét érzed a fájdalmat. Telik az idő, különböző fájdalom, különböző eszközökkel, különböző helyeken, követ különböző élvezetet különböző eszközökkel, különböző helyeken. A káoszban megtalálod a rendet, már tudod, hogy fogadd, ami fáj, és hogyan élvezd ki, ami jó. A bizalmad nem tört meg, ráérezted a ritmusra a szokatlan hangok közt.

Nem látsz, alig mozdulsz, de oly sokat érzel. A simogatások és ütések egyre mélyebbre érnek el. Kezded megismerni magad, miközben figyelek rád. Látom az apró rezdüléseidet, hallom a lélegzeted ritmusát, érzem ahogy megfeszülsz, érzem, ahogy ellazulsz. Ez lehet csak szimpla bántás, erőszak, ha akarom. De megértve téged, a következmények árnyait, s ragyogásukat is vállalnám, miközben megtanítalak, hogyan hozd ki magadból a maximumot. A fájdalom tanít, formál, a kellemes érzések, amiket kiváltok megerősítenek. Ez mind ott van a függöny túloldalán. Az élet van a túloldalán. Egy élet kettőnknek. Úgyhogy csak egy kérdés jár a fejemben: akarsz velem játszani?

Az ágynemű vörös volt.

Molnár – Tanka Vivien: Terápia vagy kihallgatás?!

Levente tenyere izzad. A toll, amit szorongat, már csúszik a kezében. Az áporodott levegőt úgy szívja be, mintha egy levendulamezőn ülne. Ideges – maga sem érti, miért. Persze, sosem szerette a rendőrszichológussal való találkozásokat. „Az ő elméjében ne turkáljon senki, annál többször, mint amennyit muszáj.” – hangoztatta több alkalommal is a főnökének.

De ez az új nő úgy tűnik, szigorú szabályokat is hozott magával: hetente egyszer be fog jönni hozzá „terápia” gyanánt, és neki nyitottnak kell lennie, mert – állítólag – csak segíteni akar.

Segített is rajta. Ott Kolumbiában..

Kopognak. Levente ellöki magát az asztaltól, és mintha a világ legtermészetesebb dolga lenne, beengedi az új kolléganőt. Int, hogy fáradjon beljebb. Alaposan végigméri őt a szemével.

Sárga kosztüm, fehér magassarkú – elegáns és elképesztően szexi. Parfümjének illata lassan, de biztosan tölti be a helyiséget. Mégis nem ez az aroma ami először Levente orrába kúszik hanem a bőrének illata: kakaóvaj. Pont mint a közös "nyaralásukon". Megfordul, és határozott mozdulattal nyújtja a kezét.

– Kovács Dóra.

A nő neve visszhangzik Levente fejében, és a hozzá tartozó kép egyre inkább kizökkenti a magabiztos nyomozó szerepéből.

– Fölösleges bemutatkoznom. Pontosan tudod, hogy hívnak – mondja végül.

A férfi elutasítja a kézfogást, és hanyagul hátradől a fekete, kopott forgószékében. Dóra hezitál. Arcán egy pillanatra átsuhan a kétségbeesés jele, de olyan makacs, mint ez a férfi, akivel újra összehozta őt a sors. Mindez pusztán véletlen lenne? Dóra alig láthatóan megrázza magát, hogy visszatérjen a munkájához.

Az irodában csend van, csak egy légy zümmög, aki már percek óta a kiutat keresi ebből a szobából.

Levente a kanapéra mutat. A nő határozott léptekkel foglal helyet a mustársárga, látszólag vadonatúj ülőgarnitúrán. A férfi végigköveti őt a szemével, és most először gondol arra, hogy ezt a fotelt másra is lehetne használni, nem csak ebédelésre.

Dóra keresztbe fonja a lábát, és egy aktát dob maga elé.

– Én csak a munkámat végzem – szólal meg. – Szeretném, ha te is ezt tennéd, és nem nehezítenéd meg fölöslegesen.

– Ez most valami vicc, ugye? – kérdezi Levente.

Feláll a kényelmes székből, és csípőjével az asztalnak dől.

– Nem – mondja határozottan Dóra. – Ebben semmi vicc nincs. Bemutatkoztam, te nem tetted. Ez nem más, mint csökönység – abból viszont jó nagy adag. Szeretném tudni, miért vagy ennyire makacs.

– Ó, édes istenem... – csattan fel a férfi. – Akkor most játszuk a nyomozó–pszichológus játékot? Rendben, legyen, ahogy akarod. De figyelmeztetek: nem lesz könnyű dolgod.

Dóra szája mosolyra húzódik. Egyébként sem szereti azokat a dolgokat, amiket könnyen megszerezhet. Levente a nő fölé magasodik, alig pár centire Dóra vörösre festett ajkaitól.

– Miért is, nyomozó?

– Mert nem lesz könnyű velem együtt dolgozni. Kérdezd meg a többieket. Viszont neked különösen nehéz lesz – nem csak azért, mert kiállhatatlan vagyok, hanem mert minden alkalommal, amikor rám nézel az együtt töltött időnk fog eszedbe jutni..

Dóra nyel egyet. Egy izzadságcsepp gördül le a dekoltázsán. Mellkasa ütemesen mozog, a levegőt egyre szaporábban veszi. Levente érzékeli az izgatottságát, tekintete a nő kulcscsontján állapodik meg. Dóra tudja, hogy veszélyes vizekre eveztek, ezért összeszedi magát.

– Beszélgessünk – szólal meg, és tenyerével meglöki a férfi vállát.

Levente csalódottan sóhajt, és visszaül a fotelbe.

– Azt hittem, már beszélgetünk.

Dóra kinyitja az aktát, amit hozott. A férfi kíváncsian figyeli minden mozdulatát, előrehajol, hogy jobban lássa a papírokat.

– Mesélj a nyolc évvel ezelőtti ügyedről – mondja a nő, és ujjával lapoz egyet az aktában.

Levente elneveti magát, feláll, és körbesétálja az irodát. Árnyéka a hófehér falon követi minden lépését. Hosszú másodpercekig nem szól, csak az ablakon néz ki. A város lüktet – kora délután van, mindenki siet valahová.

– Az nem ügy volt... hanem kudarc – fordul újra Dóra felé.

A nő elővesz egy tollat, és a férfi szemébe néz. Levente nem fordul el. Ebben a nézésben benne van minden: kérések, vágy és az a titok, ami mindkettőjük jövőjét megváltoztatja.

– Beszélne róla? – kérdezi halkán Dóra. Hangja remeg.

Leventéből előbújik a nyomozó, de nem ad neki hangot, csak figyeli a nő testbeszédét.

– Egy nemi erőszak, ami végül gyilkossággal végződött – mondja kemény hangon. – Az elkövetőt soha nem sikerült azonosítanom. Az én ügyem volt. Ráadásul az első, amit kaptam.

A nő elidőzik a férfi arcán, és Levente sem szakítja meg a szemkontaktust. Valami elindult köztük – nem tudják, mi, de érzik mindketten. A toll, ami eddig a papír fölött lebegett, mozdulatlan marad.

– Ismerem az ügyet – szólal meg Dóra. Tudja, hogy ezt nem kellett volna kimondania, de már késő.

– Mégis honnan? – kérdezi Levente, és a gyanakvás ott villan a tekintetében.

Dóra szemeiben zavar tükröződik.

– Elnézést... rosszul fogalmaztam. Olvastam róla – javítja ki magát.

A férfi felhúzza a szemöldökét, és nem próbálja eltakarni a gyanúját. Ez a nő csupa titok – és ő készen áll megfejtetni. Rendőrként és férfiként egyaránt.

Néma csend telepszik a szobára. Mielőtt a terápia kihallgatásba fordulna, Dóra próbálja visszazerezni az irányítást. Ajkai szétváltnak, de hang nem jön ki a torkán. Az a bizonyos izzadságcsepp újra végiggördül a napbarnított bőrén.

– Olvastál... hmm. Rendben – emeli égnek a karjait Levente. Nem hisz neki, de küzd magával. – Akkor ezt kitárgyaltuk.

Dóra szemei összeszűkülnek. Ennyi az egész? Azt hitte, lesz még pár kérdés – de nem. Valamiért meghátrált. Gyanús.

A nő fejében újra lejátszódik Cartegena. A férfi érintése, szavai, a karjában töltött pillanatok... Pontosan azért hátrált meg, amiért ő is.

A nő nem vallja be, hogy bűnös. A férfi nem kérdez tovább. Mindketten félnek az igazságtól.

– Merő véletlen volt a mi találkozásunk? – kérdezi Levente. Hangja gyanakvó, de reménykedő. – A találkozás... és az utána történtek?

Dóra nem válaszol azonnal. Gondolataiba merül, mintha leperegne előtte az élete. Hirtelen kiegyenesedik.

– A kérdés is sértő – csattan fel. – Persze, hogy véletlen volt!

– Én ebben már nem vagyok olyan biztos – feleli a férfi, merengő hangon.

– Mire akar kilyukadni, nyomozó?

Levente elmosolyodik, és kényelmesen hátradől a nővel szemben. Szavak nélkül is tudja: nyomozóként nyerni fog. Férfiként viszont már veszített.

– Semmire. Elvégre ez terápia, nem? Akkor nem magának kéne kérdeznie?

Dóra fejében kavargó gondolatok. Tényleg kiállhatatlan ez az ember. Szabadulni akar tőle. Feláll, megfogja az aktát, és szó nélkül indulna kifelé.

– Üljön vissza, doktornő – parancsolja Levente. – Hová siet? Elvégre van még negyed óránk. Tudja... sok minden belefér még ennyi időbe. – Kacsint.

Dóra a válla fölött visszanéz rá.

– Ne zaklass munkaidőben, mert kénytelen leszek jelentést írni a felettesednek.

Levente feláll, és a nőhöz lép. Leheletük összekeveredik. Dóra hátralépne, de a férfi gyorsabb, és visszahúzza. Végigsimít a karján. A nő bőre libabőrös az érintéstől.

– Munkaidőn kívül? – suttogja a férfi az ajkaihoz közel.

Dóra figyelmen kívül hagyja a megjegyzést, de belesimul az érintésbe.

– Félek, hogy ennek nem lesz jó vége – mondja halkán. – Ne csináljuk ezt, Levente.

– Tudod, mitől félek én? – kérdezi a férfi, miközben keze a nő szoknyájához vándorol. A puha anyagot közre fogja az ujjával és egy leheletnyit feljebb húzza, de csak annyira hogy a nő érezze: Ami Cartegenában történt nem múlt el nyomtalanul. Dóra szíve hevesen ver, behunyja a szemét, és átadja magát Leventének. – Attól, hogy a kérdéseimre csak te tudod a választ.

Mielőtt Dóra válaszolhatna, kopogás szakítja félbe a pillanatot. Levente főnöke nem ismeri a diszkréció fogalmát – azonnal belép, és farkasszemet néz velük. Mindketten hátrébb lépnek.

– Gondolkozzon el azon, nyomozó, hogy a gyilkos nem biztos, hogy rossz ember... lehet, hogy ő maga is áldozat – mondja Dóra, majd távozik az irodából.

Levente nem mozdul. Csak nézi, ahogy Dóra kilép az ajtón. A nő parfümjének illata még percekig a levegőben lebeg.

A nyomozó szíve gyorsabban ver. Nem tudja eldönteni, ez volt-e élete legveszélyesebb terápiája... vagy a legfurcsább kihallgatása.

Papp-Erdei Barbara: Hullócsillag

Hullócsillag szeli át a tiszta februári eget,
A mi történetünket írta az igaz szerelem.
Együtt nézzük az üstökös kihunyó fényét,
Kívánsággal koronázott örökre szóló élmény.

***

Nem kérdezem tőled Te mit kívántál tőle,
Nekem egyetlen kívánságom légy velem örökre.
Mindig így tekins rám, szemeidben az égbolt,
Ölelésed nyugtat, az idő megáll, ha csókolsz.

***

Válladra hajtom most a fejem, csendes az éj,
Mint szerelmünk, felettünk oly tiszta az ég.
Fogadalmam egy hullócsillaggal erősítettem meg,
Amíg élek én érted és feltétel nélkül veled leszek.

Papp-Erdei Barbara: Vörösbor és csokoládé

Egy üveg édes vörösbor behűtve,
A test szenvedélyes vágyaktól túl fűtve.
A múlt éjszaka emlékei előtörnek,
Mily sok formája van a gyönyörnek.

***

Csokoládé kis üveg tálon édes, színes,
Kellemes zamatot hagy maga után íze.
A sötétségben gyertyák fénye táncol,
Két test egymástól ölelve forrón lángol.

***

A vörösboros üveg tartalma lassan elfogy,
A férfi teste mindenhol vörös rúzs folt.
Fekete csipkés kombiné hever a földön,
Egy újabb éjszakán az erotika testet öltött.

***

Elfogyott a csokoládé is, üresek a poharak,
A vágy maga mögött néma csendet hagy.
Egymás karjaiban a szerelmesek alszanak,
Egymáséi lettek borral, csokival egész éjszaka.

Sebes Lisa: Légyott a férfiak szállásán

De szép helyre hoztál! A Gánya tó partján soha sem jártam volna, csak most veled. Egyből láttam rajtad, hogy különleges vagy. Ilyen gyönyörű őszi napot! Talán senki nem jár erre. – A válladhoz érek, miközben hallgatom ezt a lelkendezést.

Persze, hogy nem jöttél volna ide soha, hiszen ez egy eldugott hely, azért választottam én is, hogy ismerősbe ne fussunk bele. Veled ez itt kevésbé történhet meg, de velem nagyon könnyen, még itt is van esély rá, a kavicsos ösvényen felbukkanhat valaki ismerős. Minden lehetséges. Meg az is igaz, hogy mindenről el is feledkezem. A kezedhez érek, szándék nélkül, épp csak tétován.

Az izmok és a hús forrósága szalad most belém, a nap éppen az ég tetején, ilyenkor az őszi meleg is fojtó lehet. De a félárnyékban majdnem fázok. Rám markolsz, ó, már nem a kezemre, hanem a derekamba mélyednek az ujjak. Kínos, élénken vizslatom a túloldalon a lankát, jár-e arra valaki? Egyelőre egy lélek sem mozdul. Szárnyak csapkodása hatol át a csenden. Mégis, nem kéne itt bizalmaskodni és fogdosni engem. Egy idegen markolássza a testem, hasít belém. Megdermedek hirtelen. Talán nem kéne itt lennem! Legszívesebben ellökném magamtól a nemes arcélú férfit. Gyors mozdulattal lerántja a cipzáram, a karja könnyéig hatol a szoknyám alá. Egyáltalán nem érdekli az irtózásom, feszült izgalmat látok az arcán. Valahogy hátulról hatol tenyere a combjaim közé, és lassan masszíroz. Nevetést hallok, az övét. Másik kezével a térdeimet nyitja szét, és meleg, gömbölyű ujjbegyei kitartóan jutnak feljebb. Megrándulok, térdeim engedelmesen válnak külön. Matat a blúzomban is, összeszorítja a mellbimbóm. Gyorsan ráhanyatlik a mellkasomra, és a fedetlen keblemet csókolgatja. Bizsergető és lágy az érintés, úgy érzem, faágak surrannak a testemen, pedig félig fel vagyok öltözve. Még igen. A vetkőzéses jelenetet a szállón gondoltam lebonyolítani. Már nem is értem magam, de lazán elterülök, elhagyom magam.

Minden nagyon jó, nagyon gyönyörű, a másik kéz lazán lendül, markolja az ölem, a bugyim dudorodik, hátra vetem a fejem, szinte szédülök, az ájulás határán vagyok. Ütemesen ring testem a padon. Teljesen megadtam magam, most éppen, most elélvezek, nem rossz, így a szálló előtt.

Elfordul, gyengéd mosollyal tekint a távolba. Én pedig sebtében húzkodom fel a harisnyám. Nem könnyű a melltartót a szoros blúzban a helyére illeszteni, miközben a kombiné is a derekamra facsarodott.

Hihetetlen, egy lélekkel sem találkoztam az előtérben. Ismerősen ér a folyosó zümmögéssel teli csendje. Ez a férfiak szállása, hasít belém, munkásszálló, ide még a kispénzű turisták is ritkán jönnek, hiszen a szálló a város szélén leledzik. Beleborzongok abba, hogy csak férfiak vesznek körül. Hamarosan megtelnek a szobák munka után hazatérő fickókkal, akik beszélgetnek, vagy csak eldobják magukat, úgy cipőstől a vetett ágyakon. És egyetlen szobában várakozik csupán egy megfürdött, szexre készülő nő. Lustán elhelyezve magát a rekamién, a feje alá gyúrve egy vastag párnát, és mohón szívja a tüdőjébe saját megtisztított, meleg bőrének szimatát.

Sietségtől feldúlt tekintettel, hullámokba csavarodó hajjal belépsz az ajtón. Felkelek az ágyból, indulok feléd. De már el is kapod a derekam. Fiatalnak és szépnek látlak, sokkal

inkább, mint amilyenek tudlak. A táska, a bőrkabát magától zuhan a linóleumra, nagy csókba hajlok, hevesen szorítanak a karjaid, az egyik tenyered rám markol a combomra, aztán a fenekemre kúszik, már az ölembe mélyednek az ujjaid, és én hagyom, meg akarom. Fél órán át tart, nagyon jó, már az ölelésben elélvezek. Az épület csendjébe szövődő zümmögések, a munkából megtérő idegen férfiak halk motozása nem számít, csak ismételve: jó nagyon. Sóhajokkal és nyögésekkel fűszerezve a füledbe, hogy gerjesszelek és felszabadítsalak. Vadul feszíted a hajlatom, belemarkolsz a mellembé, a csípőm megemelkedik, és végre megint belém jössz, ütésekkel kapok, amiket engedelmesen fogadok, és adok vissza.

Sebes Lisa: Szex autóban

Sötétben siklik az autó velünk. A hátsó úton menjünk, addig is veled vagyok! A percek kifogyhatatlannak tűnnek. Októberi dühödt szél cibálja a fákat, nedves és sáros faleveleket lök elénk, némelyik eszeveszett csomó a szélvédőnek ütközik. Kezed a combomra téved, harisnyán át érzem a meleget, a tenyered izmainak hullámzását.

Visszahúzódik az a kéz, a kormányra hullik, vagy a sebváltónál van, aztán a tarkómra csúszik, a vállamba markol. Kissé hátra vetem a fejem, a nyakamon szalad végig egy ujj, aztán egészen a szegycsontnál jár, mintha ott elakadna, és édes nyomást érzek. A Duna parton landoltunk, egy fűzfa takarásában. Észre sem vettem, mikor az autó leállt. Miért is, hiszen valami olyasmiről beszéltél, hogy este kilencre haza kell érned, otthon még a késői órákban egy megbeszélésed lesz, valaki felhív, és neked a számítógép elé kell majd ülnöd, hogy közösen szerkesszék meg a beadványt a polgármesternek. Valami terjedelmes beszámoló egy körmönfont pályázathoz, s ha nem készül el a kimutatás, akkor bajba kerülsz.

A mocskok állat, rajtam kéri számon a három digitális tábla beszerelésének az árát! Nem én rendeltem meg, de nekem kell helytállnom, nem hiszem, hogy mindenért felelősségre vonhatnak, minek a sok analfabéta tuskónak digitális tábla. Fülemben visszhangzanak a délután hangjai. A te mondataid. Az ágyban, az átforrósodott paplan alatt is hallgattam tőled a hosszú beszámolót. Néha feltettem egy-egy kérdést a hasznosításról és a kollégák továbbképzéséről. A szakállad és a forró szád a mellemre bukott, majd a hasamra omlottál. Az sikei iskola tantermeit, meg az ottani étkező piros kockás abroszait próbáltam elképzelni, miközben hevesen összerándult a testem, a fejed az arcom fölé emelkedett, és a tenyered újra lent markolt meg. Veled nem szabadna ezt művelni, halkan súgtam a füledbe, nagyon élvezem.

A fűzfa ágai ráhajlanak most a kocsi tetejére. Mégsem sietsz annyira, a vonásaid halványan sejlenek az októberi ritkuló fényben, a hídról is érkezik némi fény. A kocsi lámpáit lekapcsoltad, felém fordulsz. Teljes csend van, lassan kigombolod a blúzom, a melltartóm lefejtéd rólam. Sóhajtvá és reszketve túróm a testem feltárulását, már nem vagyok képes reálian felmérni, hogy magunk vagyunk-e a parton, vagy járhat-e erre valaki más is, aki megzavar, netán felismer a sötétség ellenére. Hátra dől az ülés, először a nyakamon futnak végig az ujjak, aztán forró arcod a mellkasomnak feszül, a szőrök szúrnak, és a szoknya puha szövetén keresztül ölembe mélyed a kéz. A hosszú csók és a férfitest súlya alatt megint felhevülök. Oldalra fordítom a fejem, látom a híd kivilágított korlátait, és a surranva haladó autófolyamot. Neked már menned kéne.

Fel is emelkedsz, meg végeztél is velem, lassú mozdulatokkal szeded rendbe magad. Az autó gyújtást kap, a műszerfalon a fények sárgán szétfolynak. Gombolom a blúzom, könnyű csókot lehelek az arcodra, miközben kihajtunk a főútra. Néhány száz méter választ csak el attól a kanyartól, ami után leparkolunk egy kis leállóban, egy elhagyott ház elé, ahonnan biztosan nem kanyarodik ki senki, gyors elköszönés következik, s már egyedül lépdelek a hidegre fordult időben.

Öt perc séta, és otthon találom magam. A fürdőszobában nem kapcsolom fel a villanyt, az ablakon át jön annyi fény, ami elegendő a zuhanyozáshoz. Délutáni légyottom emlékeibe merülve csorog le rajtam a víz. Friss szappanillat szökik az orromba, aztán a törülköző szánt

végig a bőrömon. Sokáig dörzsölöm magam. Még mindig nem kattintom fel a lámpát, majd reggel átvizsgálom a nyakam, van-e rajta kék folt, ha igen, garbót veszek.

Christine D. Ward: Lüktető csend

A konyhában álltunk. Ugyanott, ahol annyiszor korábban. A férjem halála óta minden hangosabb lett: a hűtő zúgása, az óra kattanása, a lélegzetem mind emlékeztet arra, mennyire üres minden. Három hónap telt el és bár a gyász még szorított, már nem tört össze minden reggel.

Ő volt az egyetlen, aki rendszeresen benézett. Régi barát, akinek a jelenléte sosem igényelt magyarázatot. Évekig gyakoroltuk a távolságot: hogyan álljunk egymás mellett érintés nélkül, hogyan ne nézzük egymást túl sokáig. Tudtuk, hol vannak a határok, és tiszteletben tartottuk őket. Régóta vágyakoztunk. És soha semmi nem történt. Talán pont ezért maradt meg ennyire elevennek, szinte sisteregve a bőr alatt.

Most mégis túl közel volt. A keze a pulton, alig egy tenyérynire az enyémtől. Nem ért hozzám, mégis éreztem a melegét, mintha a levegő megváltozott volna körülöttünk, sűrűbbé vált volna. A bőröm előbb tudta, mi következik: bizsergett, feszült, mintha hosszú dermedtség után végre engedne a jég. A hasamban forró hullám indult, lejjebb csúszott, a combjaim között édes nyomásként gyűlt össze, nedvesedve, követelözve.

A lelkiismeretfurdalás ott volt, csendesen figyelt, nem kiabált, csak emlékeztetett, de már nem állított meg.

– Fáradt vagy? – kérdezte halkán.

Bólintottam. Nem a testem volt az. Az a részem, amelyik hónapok óta nem mert megmozdulni, most mocorgott, követelözött, lüktetett, emlékeztetett arra, hogy még létezem, még kívánok.

Amikor rám nézett, türelem volt a szemében. Ez ijesztett meg leginkább. Ha nyomult volna, elfordulhattam volna. Így csak magammal kellett szembenéznem: a lassú, forró hullámmal, ami a hasamtól indult, egyre mélyebbre terjedt, szinte fájdalmas éhséggé, szomjúsággá válva, amit csak az ő közelsége olthatott volna.

– Nem tudom, helyes-e – mondtam, a hangom reszketett.

– Nem kell sietni – felelte.

Ezek a szavak úgy estek belém, mint egy meleg fény az ablakon át. Nem azt mondta, hogy minden rendben lesz, és nem azt, hogy felejtsek. Csak azt, hogy van idő. A csend már nem tűnt olyan fenyegetőnek. Inkább olyan volt, mint egy hely, ahol valami új kezdhetne nőni. Az érintése lassú volt, szinte kízóan. Először csak az ujjja súlya a csuklómon, mintha kérdezne. Nem húzódtam el. A tenyere végigcsúszott a karomon, égetően könnyedén, majd a derekamra simult, ujjai enyhén benyomódtak a bőrömbé a ruha alatt. A testem válaszolt: mellbimbóim azonnal megkeményedtek, a combjaim között a nedvesség erősödött, lüktető melegséggé vált, ami szinte fáj a vágytól. Emlékezett: egy másik test melegére, a légzés ritmusára, arra az apró, de egyre erősebb feszülésre odalent, ami most ritmusra vert, követelve a többet.

Amikor megcsókolt, óvatos volt. Ajka puha és meleg, nyelve finoman, majd egyre mélyebben érintette az enyémet, ízlelgetve. Valami mélyen bennem feloldódott: a hiány, a hideg, a hónapok óta hordott száműzetés. Tenyerem a mellkasára simult, szívverése vadul vert az enyém alatt. Mellem nekifeszült az övének, a mellbimbóim érzékenyen dörzsölődtek a vékony anyagon át, minden mozdulatnál apró áramütésként hatott. A

combjaim közé préselődött a combja, és én ösztönösen hozzá simultam, éreztem a keménységét, ami csak tovább növelte a belső lüktetést, a forró, nedves vágyat, ami már szinte elviselhetetlen volt.

Amikor elengedett, nem kérdezett és nem ígért semmit. Nem akart hirtelen jövőt tervezni, nem akart helyet követelni. Csak ott volt, csendes bizonyossággal.

– Majd meglátjuk, hogyan tovább – mondta mosoly nélkül, de melegséggel.

Miután becsuktam mögötte az ajtót, a lakás csendje már nem volt fenyegető. Mintha valami apró fény szivárgott volna a sarkokba. A hiány még mindig ott volt, de többé nem egyedül uralta a teret. A jövő már nem tűnt végtelen, üres folyosónak. Inkább egy résnyire nyitott ajtónak, amely mögött nem tudom, mi vár, de már nem félek tőle. Este, lefekvéskor a csend nem szorított, inkább takart. És én mosolyogva hunytam le a szemem.

Valami elkezdődött. Halkan, óvatosan, de makacsul

•

Erdélyi Zoltán: Valéria álma

Sütött még a kora délutáni nap, melegített is, de még nem annyira hogy bújnia kelljen előle, miközben Valéria az iskola felé sétált Petiért, a kisiskolás fiacskájáért. A könnyű nyári ruha, ami azért nem volt annyira hivalkodó, jótékonyan beengedte fodrai közé a kora nyári szellőt, hogy finoman párologtatva a tempós séta közben keletkező izzadságot, jótékonyan hűsítse a bőrét. A harmincas éveinek elején járt. Egy szem gyerekük volt, és a férje, aki egy jól menő bútorkereskedést vezetett, nem engedte hogy olyan munkát vállaljon ami elvenné a családjától az időt, így otthon maradva különféle dísz tárgyakat készített, és emellett a cégüknek adminisztrált a család gondozása mellett fennmaradó idejében. Nehezen találtak egymásra, hiszen régen is nagyon zárkózott volt, nem járt sehova, barátnőivel is inkább otthon töltötte a napjainak azon részét melyet nem a tanulás, és a szigorúan megkövetelt házimunka töltött ki. Az, hogy összejött Bálinttal az egy kisebb fajta csoda volt, mesészerű, egyszer az orruk előtt ment el a busz, és a tíz percben míg jött a következő, beszélgetni kezdtek, de olyan szinten érintette meg a pillanat mindkettőjüket, hogy a buszon is egymás mellé ültek, és ugyan külön helyen szálltak le, de már ott volt egymás telefonszáma a készülékükben. Séta közben arra gondolt, micsoda véletlen egybeeséseknek kellett történnie, hogy a végeredmény az itt és most átélt helyzet legyen, hogy a gyerekükért megy, aki mégiscsak ebből a találkozásból született, és ami az egész közös jövőjüket megalapozta. Otthon voltak immár. Petinek fél óra játékot engedélyezett, míg lepakolt, hogy aztán az ebédlőasztalon helyet csináljon és nekilásson a leckének, melyben kockákba helyezett különféle gombák és lepkék számarányát kellett meghatározni. Kiengedte világosbarna hosszú haját, de a ruhát magán hagyta, a párját is csinosan szeretne volna fogadni aki nemsokára hazaér a boltjuk zárása után. Akit a lakásba lépve minden bizonnyal meglepéssel töltött el hogy szép rend van, a csinos felesége az asztalnál tanul a csodás kisfiukkal, aki épp alaposan belefeledkezett a feladatba. - Színezd ki a gombákat pirossal, a lepkéket meg késsel, így nem lesz olyan nehéz - ez a mondat fogadta mikor az ebédlőbe lépett, hogy a talpra álló asszonykáját egy hosszú, meghitt öleléssel üdvözölje, miközben fiacskájuk a lábaikhoz bújnak. Valéria az ölelésben egyszerre érezte az addig megélt összes közös pillanatukat. Komoly erő kell, hogy az ilyen ölelésből kirángassák az embert, mintha egy moziból a legjobb résznél akarná kirángatni valaki, mikor a test és lélek együtt bizserog, mikor kimondott szavak és mozdulatok nélkül válnak egyé ebben a varázslatos atmoszférában. De a nap halad tovább, feladatok vannak, az igazi házimunka csak most kezdődik, vacsorát teremteni, tisztaságot teremteni mindenkinek... Ami halad, az mégiscsak halad a maga módján. Már minden elcsendesült, Peti álmában életre kelnek az ágya melletti munkafüzet lapjaiból kirepülő kék színű pillangók... És ők már újra ölelkeznek párjával az ágyban összebújva, de most már nincs határa az izgalomnak, melyet a simogatások, egymáshoz tapadó bőrük, a puha selymesség elvegyülése a kemény izmossággal váltanak ki kettejük közül. És később minden elcsendesedik, nézi a beszűrődő holdfényt, és csak a falióra monoton ketyegése hallatszik.

Valéria prostituált. Nem az az utcán álló fajta, a lakásán fogadja a vendégeit, ahogy hívja őket. Mintha ezzel a megnevezéssel könnyebben el tudná fogadni, hogy a testét fizetségért használják. Kívánatos ugyan még, a harmincas éveinek elején jár, de már érzi a kort, és a fáradságot ami ezzel a munkával jár, ami neki jutott az elcsesztett életében, hogy valahogy

megéljen. Még egy vendége volt estére, egy ugyanolyan semmitmondó jellegtelen pasi, akinek eljátssza a szerelmet, hogy szexszel és álmokkal lássa el a kifizetett pénzéért. És később minden elcsendesedik. Nézi a beszűrődő holdfényt, és csak a falióra monoton ketyegése hallatszik...

Bognár Barnabás: VÉGSŐ VALLOMÁS

Én már csak szemeddel látok
tisztán, amíg élek -
érted és miattad, nem vitás.
Gondjaid, s az igazságot
bátran bízd rám, kérlek,
hisz' úgysem bírná el senki más.

Féltve őrzöm a boldogság
illatát és ízét,
hogya tőled ered és árad.
Rabul ejt e bájos fogság,
s szorítva feszít szét -
hogya én legyek erőd és várad.

Te segíts józan maradni
e részeg világban -
nem is tudod, hogy milyen nehéz.
Nem könnyű annak bármit adni,
kiben más világ van -
úgy nézz rám, mint ki tükörbe néz!

Csakis tőled tartok immár,
túl százezer gondon -
csupán szerelem ez, s nem kényszer.
Fontosabb vagy titkaimnál,
kabát vagy a gombon -
viseld és óvd, míg bírod ésszel!

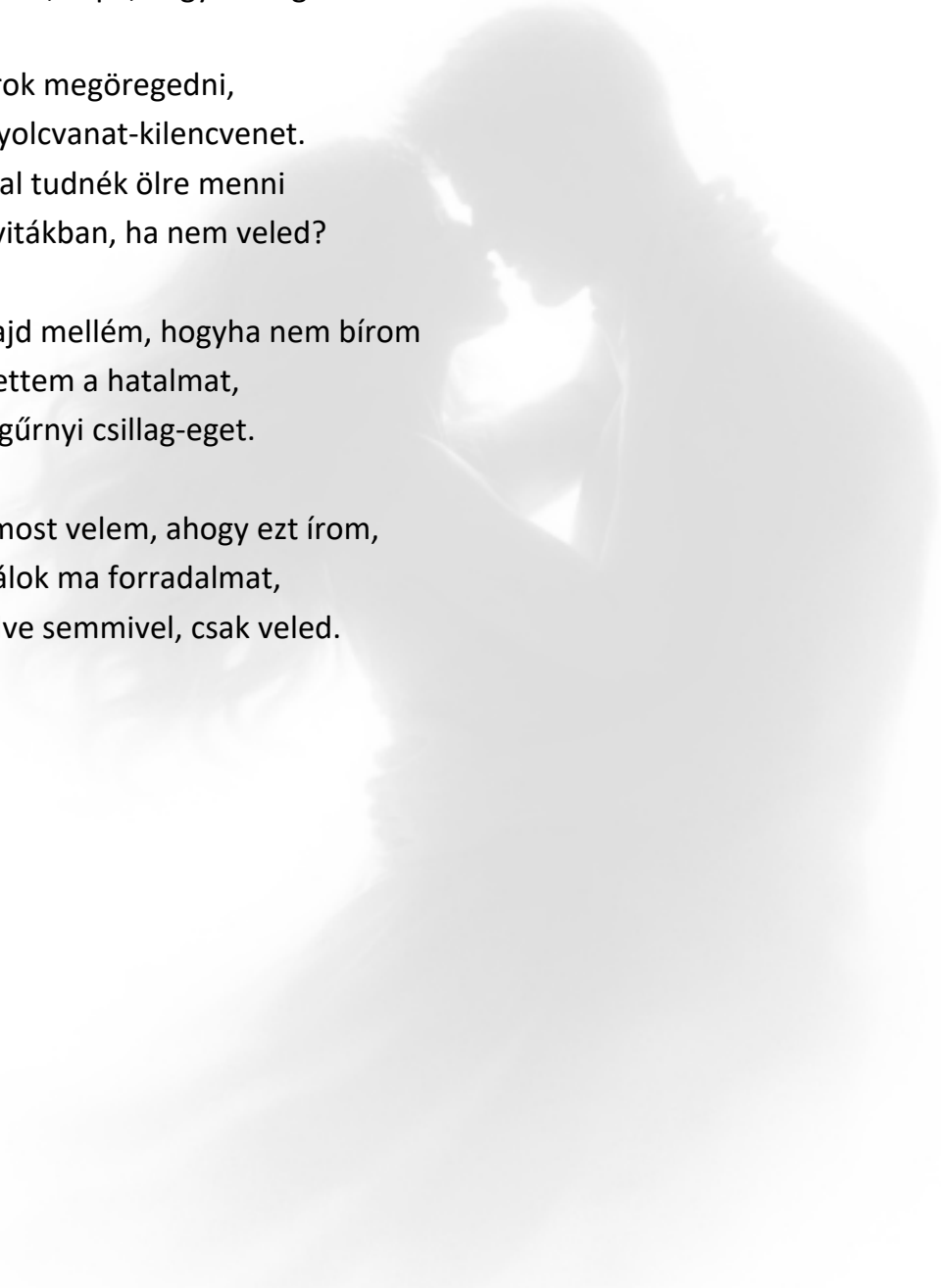
Bognár Barnabás: CSAK VELED

Csak hozzád akarok húnek lenni,
mit nekem más nő, hírnév vagy a rang!
Nem választhat el tetőd semmi,
legfeljebb ásó, kapa, nagyharang.

Veled akarok megöregedni,
megérni nyolcvanat-kilencvenet.
Kivel mással tudnék öltre menni
parttalan vitákban, ha nem veled?

Te állsz majd mellém, hogyha nem bírom
tartani felettem a hatalmat,
vagy a világűrnyi csillag-eget.

S itt vagy most velem, ahogy ezt írom,
veled csinálom ma forradalmat,
nem törődve semmivel, csak veled.

Bognár Barnabás: SZERETNÉM

Szeretném, ha meghallgatnál
akkor is, ha nem értesz,
szelíd mosoly szavak nélkül
nekem éppen elég lesz.

Szeretném, ha megölelnél,
úgy igazán, erőből,
mint szunnyadó ősi vulkán,
mely hirtelen előtör.

Szeretném, ha mindkét szemed
az enyémekben ragyogna,
s napról napra egymáséban
nőnének egyre nagyobbra.

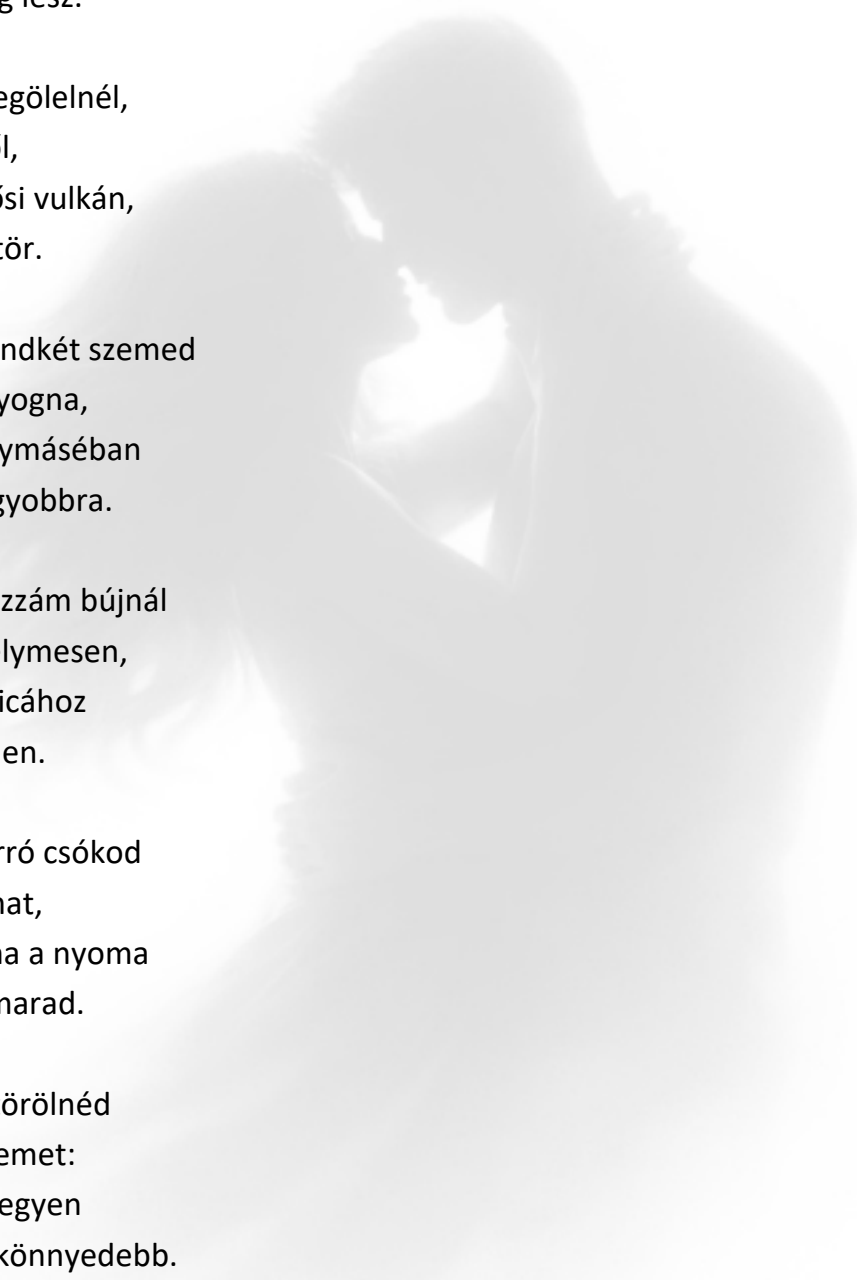
Szeretném, ha hozzám bújnál
hernyó módra, selymesen,
kiscicaként nagycicához
bájosan és fesztelen.

Szeretném, ha forró csókok
megégetné ajkamat,
azt sem bánom, ha a nyoma
mindörökre rajt'marad.

Szeretném, ha letörölnéd
kicsorduló könnyemet:
ami nehéz, attól legyen
mindkettőnknek könnyedebb.

Szeretném, ha nem éreznéd
magad sosem egyedül,
s ha én lennék, ki, a bajban
tőled sosem menekül.

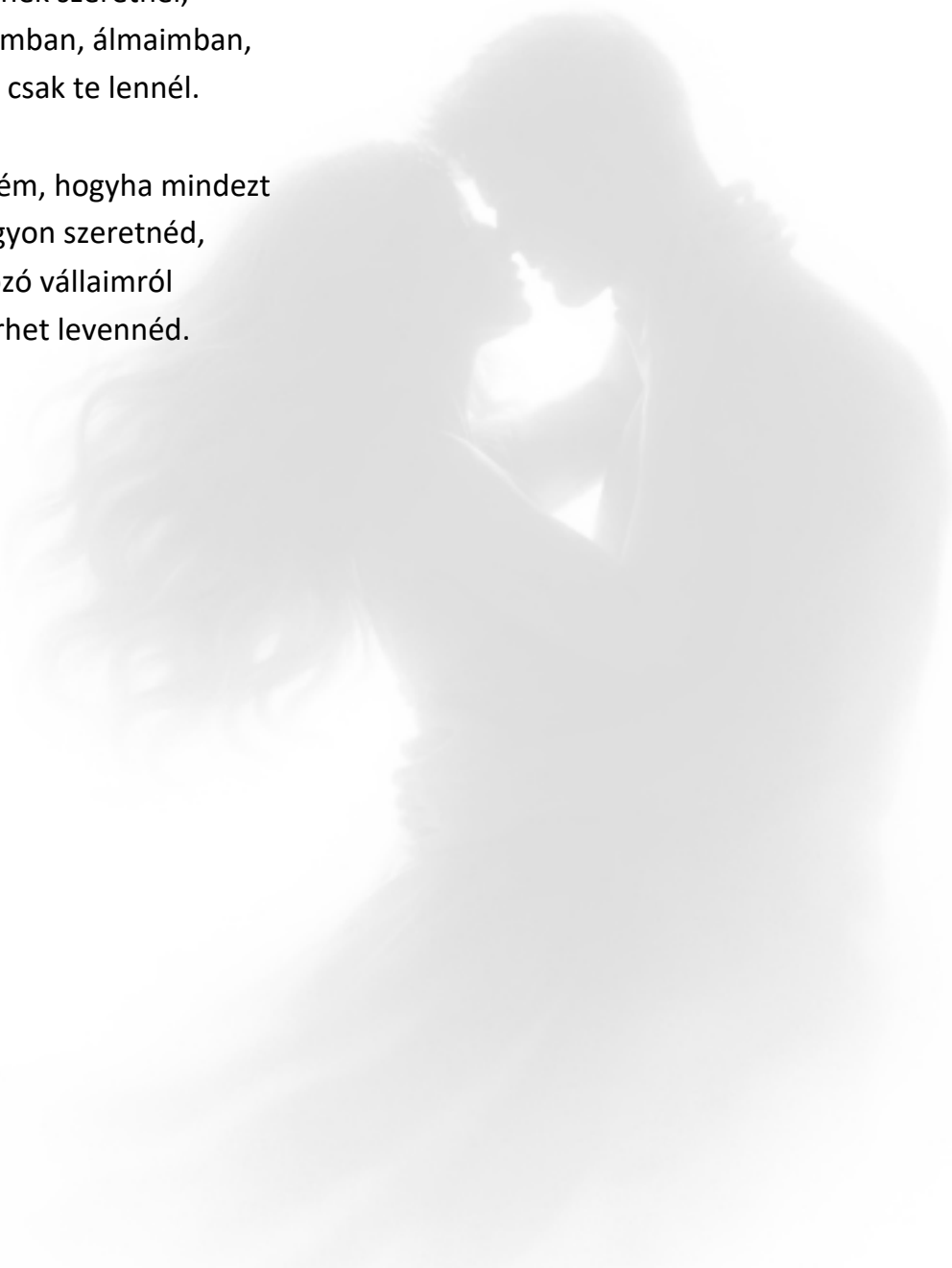
Szeretném, ha gyógykezelnéd

sok, beteges hibámat,
ha akarva-akaratlan
egyik-másik kiárad.

Szeretném, ha olyan lennék,
amilyenek szeretnél,
s vágyaimban, álmaimban,
egyedül csak te lennél.

Szeretném, hogyha mindezt
te is nagyon szeretnéd,
roskadozó vállaimról
ezt a terhet levennéd.

Bognár Barnabás: ARANYMORAJ

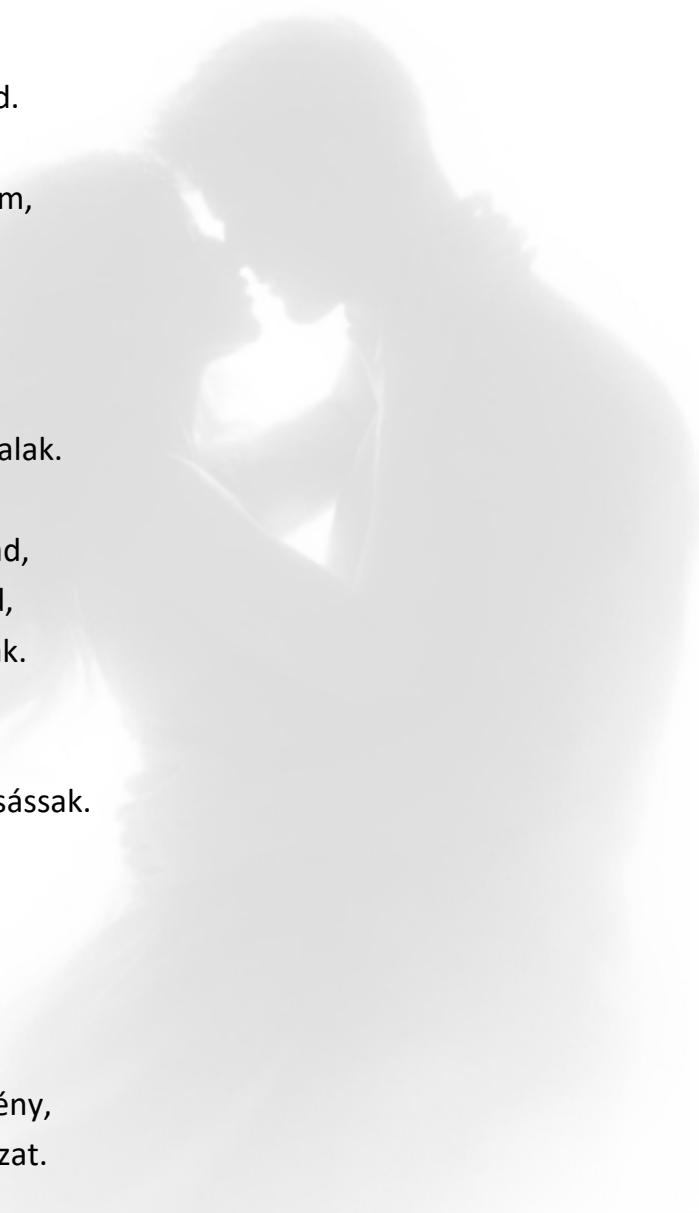
Tompán morajlik a város,
szemem meg végsőkig álmos,
szobám fénye is el-elszalad.
A föld alatt ordít a mély,
felbugyog, s a remegő éj
meg-meglebbenti aranyhajad.

Közelebb vagy, mint azt érzem,
hisz fáj, ha bárki merészen
a közöttünk lévő űrbe csap.
S te érzed szívverésemet:
átélnék még egy életet,
hogy magaménak mondhasalak.

Nem lehet, csak ez egy szabad,
mely megőrül, ha szól szavad,
akár nekem vagy akár másnak.
Részeid belém hullanak,
s ha összeállnak, bántanak,
csak hogy boldogan megbocsássak.

Mosolyod megalázni kész,
ha üres szemedben láz ígéz
és meleg, bénító alázat.
Lényed egy kavargó örvény
bennem, amire nincsen törvény,
sem hit, sem egyéb magyarázat.

Belém látsz, én ezt jól tudom,
s nézed, hogy feszült orrlyukon
szívom be a szenvedély szagát.
S ha tudod, milyen közel vagy,
csak Te üldözöd távolabb
a bús aranyhajú éjszakát.

Bognár Barnabás: HÚSZ ÉVE

Húsz éve, hogy hozzám jöttél,
kedvesem.

Milyen is volt ez a húsz év?
Meglesem.

Gyerek voltál Te is, én is
hajdanán,
házasságunk harmatcseppes
hajnalán.

Nem gondolta egyikőnk sem
azelőtt:
együtt szívunk Angliában
levegőt.

Azt meg végképp nem terveztük
előre,
hogyan legyen örök hűség
belőle.

Ki tudja mért, valahogy meg-
szeretted,
s tökéletes kiszemeltem
Te lettél.

Neked tetszett az, hogy írtam
verseket,
s engem vonzott, ahogy lényed
felnevet.

Először én, aztán Te is
akartál,
vagy fordítva, a lényeg, hogy
maradtál.

Úgy kértem meg derült égből
a kezed,
nem volt kérdés, hogy mellettem
a helyed.

Esküvő jött, aztán sorban
négy gyerek,
egytől egyig egyre jobban
végletek.

A húsz év csak rajtuk látszik

igazán,
ha merülünk, csüngünk egymás
vigaszán.

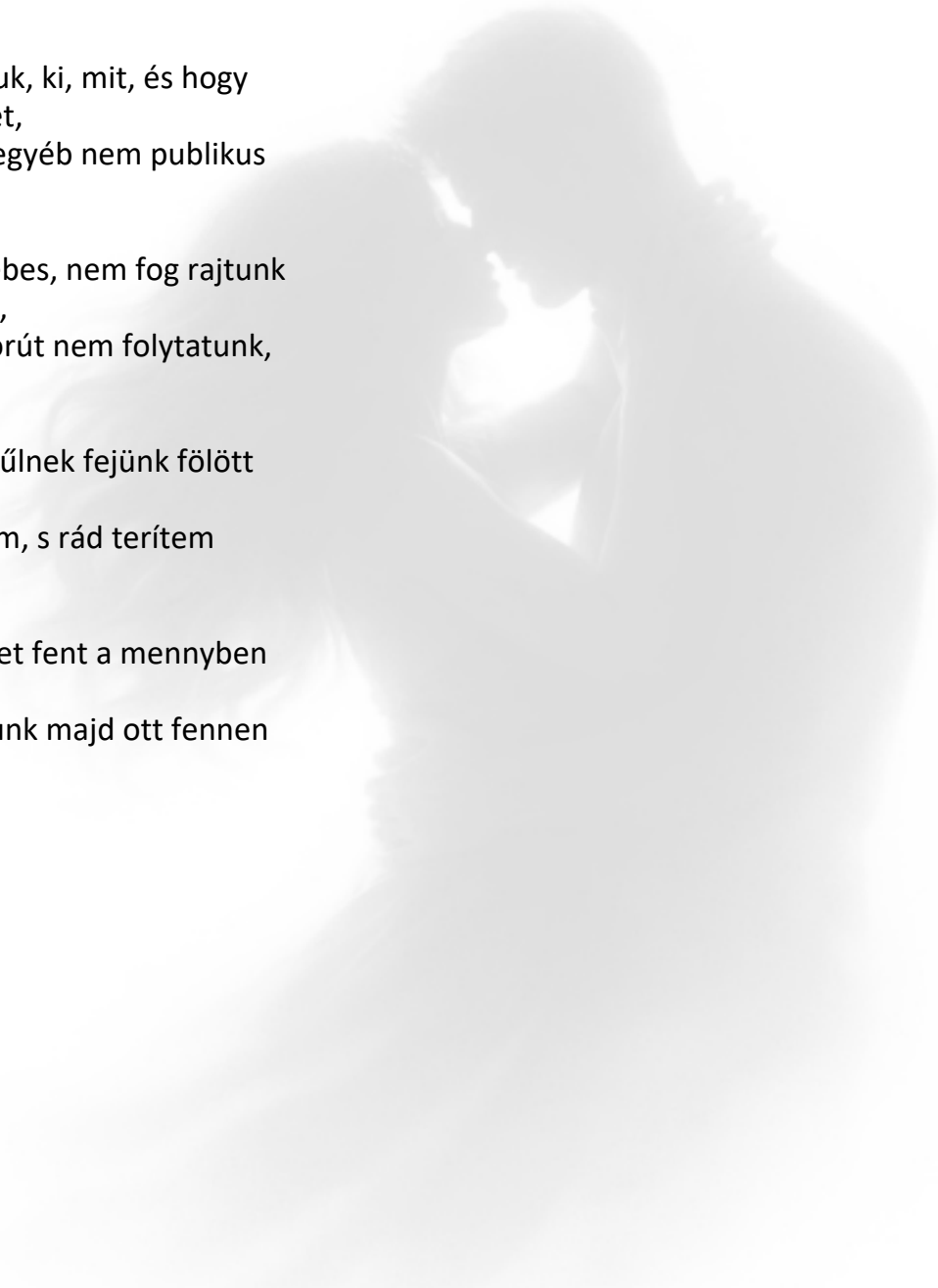
Nevelésben csak az fárad,
ki evez,
én az igen, Te meg a nem,
ilyen ez.

Azt is tudjuk, ki, mit, és hogy
mért szeret,
s minden egyéb nem publikus
részletet.

Folyónk sebes, nem fog rajtunk
semmi gát,
s vad háborút nem folytatunk,
sem vitát.

Hogyha gyűlnek fejünk fölött
fellegek,
felvértézem, s rád terítem
lelkemet.

A frigyünket fent a mennyben
kötötték,
együtt iszunk majd ott fennen
örök lét.

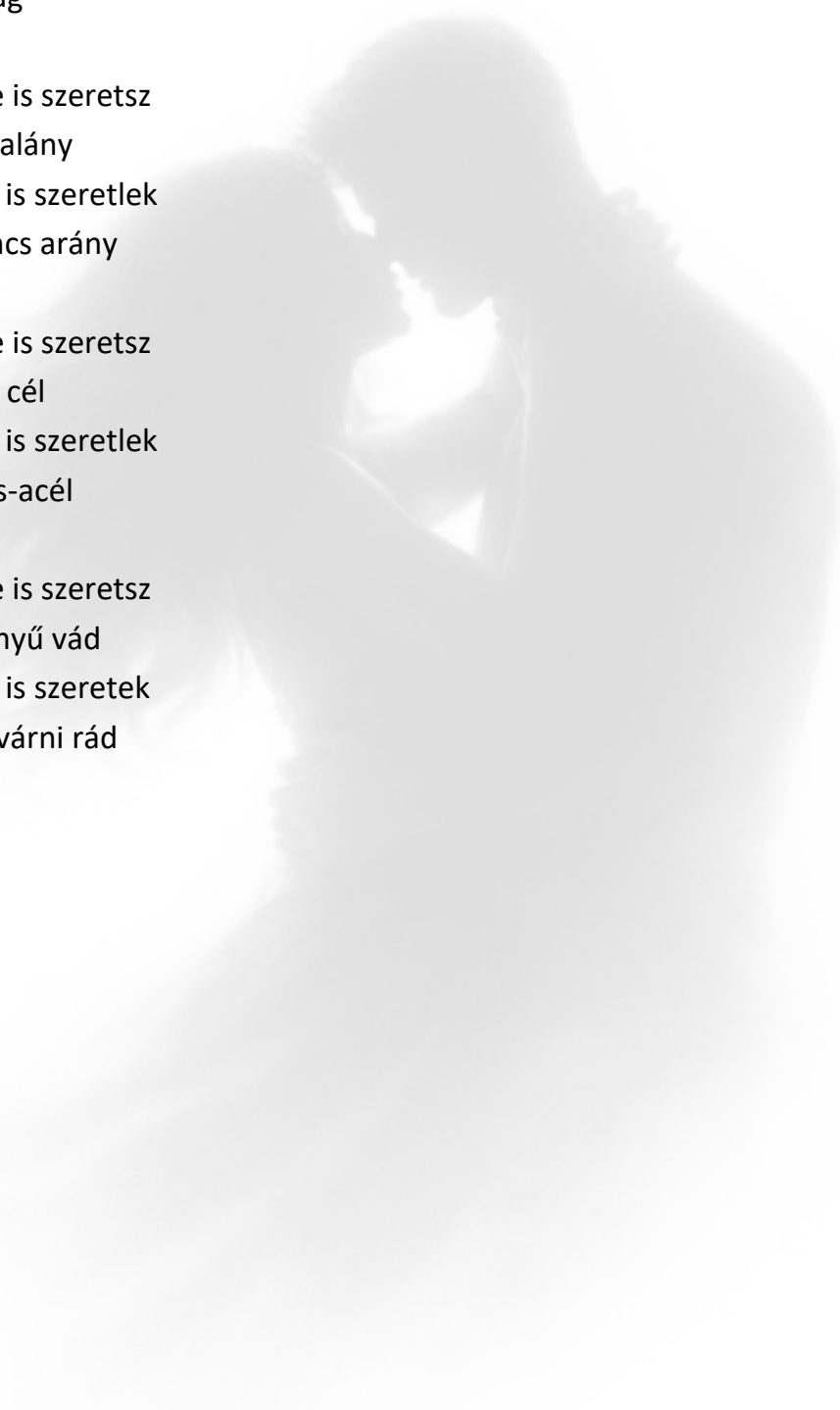
Bognár Barnabás: VICE VERSA

Szeretlek, mert te is szeretsz
Csak így kerek a világ
Szeretsz, mert én is szeretlek
Én a szár, te a virág

Szeretlek, mert te is szeretsz
Ez a legnagyobb talány
Szeretsz, mert én is szeretlek
Nincs határ és nincs arány

Szeretlek, mert te is szeretsz
Egy az út és egy a cél
Szeretsz, mert én is szeretlek
Szívünk szívós hús-acél

Szeretlek, mert te is szeretsz
Mily nehéz e könnyű vád
Szeretsz, mert én is szeretek
Minden percben várni rád

Szóke Georgina: Basszus

Ahogy befordultam a sarkon, hallottam a bárból kiszűrődő halk zenét. Felgyorsítottam a lépteimet, hogy mire a magassarkúm kopogása elhal, a dallam a fejemben is elnyomja a túl hangos, makacs zajt, ami egész nap gyötört.

Bizakodva löktem be az ajtót. A basszus úgy futott végig a padlón, mintha a város szíve lenne, de a zaj a fejemben más ritmusra lüktetett.

A színpadon egy újabb helyi zenekar hangolt.

Leültem a pulthoz, gin-tonikot kértem.

A jég csilingelve koccant a pohár falához.

A zenekar játszani kezdett. A basszus a mellkasomban lüktetett, de én csak a poharamat forgattam. Mintha a jég ritmusos táncától várnám a feloldást.

Aztán megszólalt egy hang.

Nem volt tiszta.

Egy kicsit rekedt volt, mintha az éjszaka már nyomot hagyott volna rajta.

De amikor elért hozzám, bennem minden elhallgatott. Az, ami egész nap nyomasztott, hirtelen már nem volt fontos.

Nem néztem fel azonnal, a hangja mégis úgy vonzott magához, hogy felé kellett fordulnom.

Egy kis színpadon állt, egy felejthető bár túl halvány fényében.

Nem volt híres, nem volt különleges – abban a pillanatban mégis tökéletes volt.

A hangja mélyen rezgett a basszus alatt, és én azon kaptam magam, hogy ugyanarra a ritmusra lélegzem.

Hátul ültem, távol a fénytől, a tekintete mégis megtalált.

Nem bámult.

Nem keresett.

Csak megállt rajtam.

Az italomba kortyoltam, és nem tudtam eldönteni, hogy a gin vagy a tekintete perzseli a belsőmet.

Elfordítottam a fejem, de a következő sor újra megtalált. A hangja átsuhant rajtam, mint egy érintés. Szinte éreztem a kezét az államon, ahogy a színpad felé húz.

Rám nézett.

Mélyebben.

A refrénnél közelebb hajolt a mikrofonhoz, és a hangja hirtelen túl intim lett, mintha csak nekem szólna. A testem önkéntelenül összerándult.

Lángoló tenyeremben gyorsan olvadt a jég. A hideg víz végigcsorgott az üvegen, és én valahogy túl pontosan figyeltem azt a vízcseppet a bőrömön.

A dal elhalkult, a fények sötétebbek lettek. Ő egyszerűen letette a mikrofont, és lelépett a színpadról. Már csak vendég volt, én mégis úgy éreztem, mintha a levegő egyre sűrűbb lenne.

Felém lépett.

Határozottan, mégsem sietve.

Az idő olyan ütemben lassult, ahogy a szívverésem gyorsult.

Megállt előttem.

Túl közel ahhoz, hogy csak udvariasság legyen.

– Gyere – mondta halkan.

Nem kérés volt. Inkább egy ajánlat, amit már a színpadról is hallottam.

Felém nyújtotta a kezét, és én szó nélkül elfogadtam.

A pult mögött keskeny ajtó nyílt, a folyosó hűvösebb volt, sötétebb. A zene tompán szűrődött át, mintha a dal nem ért volna véget. Bennem folytatódott.

Az öltözőben félhomály fogadott. Kábelek, dobozok, túl közeli falak.

Mielőtt bármit mondhattam volna, közelebb lépett. Ösztönösen hátráltam, míg a fal hidegen a hátamnak nem tapadt.

Nem állt meg.

A teste az enyémnek feszült. Éreztem a bőre melegét.

Nem hagyott menekülni.

Nem is akartam.

A hajamba túrt, megszabadítva a bőrömet a ráhulló tincsektől, aztán egy határozott mozdulattal oldalra billentette a fejemet.

Halk nyögés szaladt ki belőlem.

Közelebb hajolt, a bőröm vágyta az érintését.

De megállt.

Forró lehelete nyomán bizsergés járt át. Végül az ajka puhán tapadt a nyakamra, és én teljesen megadtam magam neki.

A keze lassan indult felfelé a combomon, veszélyesen, mintha nem döntötte volna el, hol áll meg. Lágyan simogatta a bőrömet a szoknyám szélénél. A foga a bőrömbé mélyedt, aztán...

Taps.

Éles. Harsány. Valóságos.

A hang úgy hasított belém, mintha valaki felkapcsolta volna a villanyt egy sötét szobában.

Pislogtam.

A poharat még mindig a kezemben szorítottam. Egy vízcsepp a combomra csöppent, és végiggurult a ruhám vonalán.

Ő még mindig a színpadon állt. Csak most fejezte be a dalt.

A torkom összeszorult. Lesütött szemmel fordultam vissza a pulthoz.

A pultos letett elém egy új italt.

Gin-tonik.

Nem kértem.

Felnéztem, de csak biccentett.

– Ő küldi.

Követtem a tekintetét.

A pult végében ült. Nem mozdult, de a szeme az enyémbe mélyedt.

Aztán lassan felemelte a poharát, és mielőtt belekortyolt, rám kacsintott.

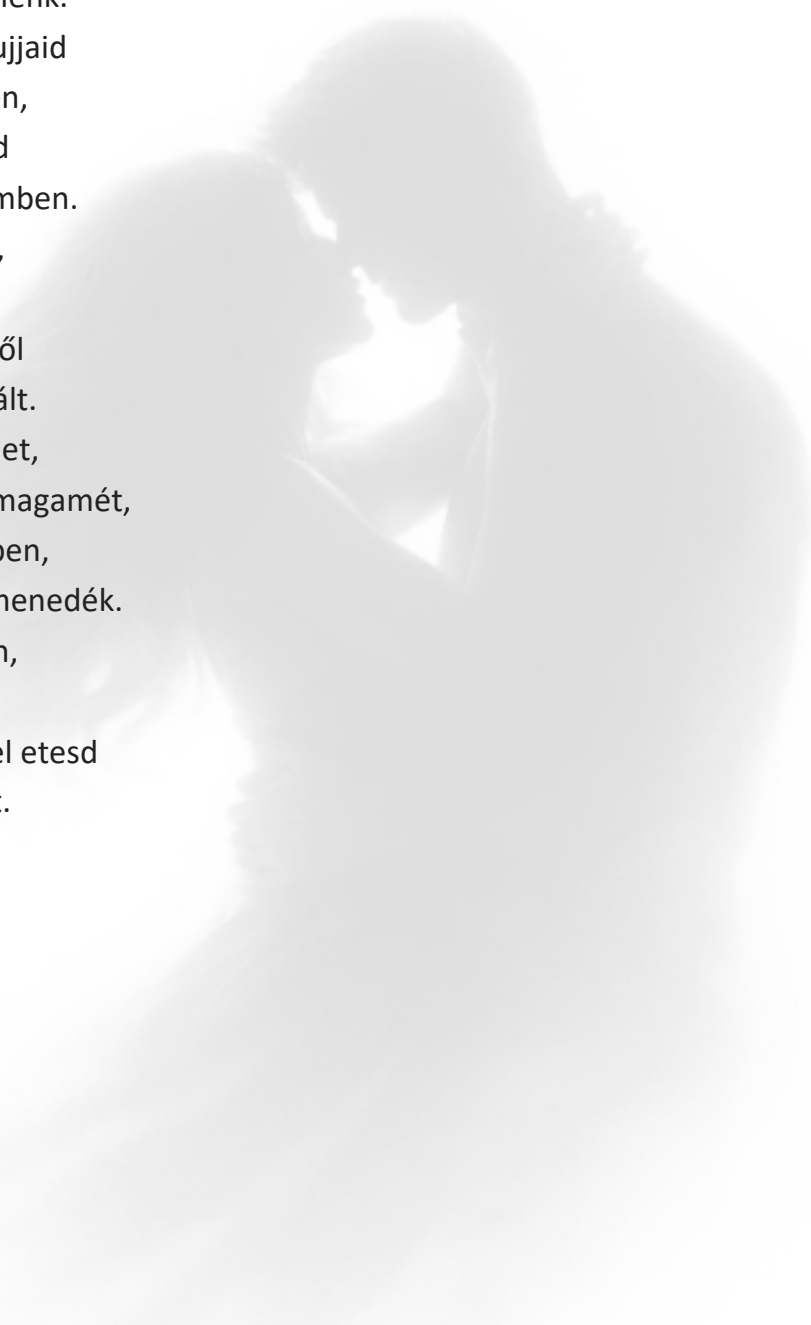
A basszus már elhallgatott.

De bennem még tovább szólt.

Harkály Renáta: Szerelem... ∞

Fekszem az ágyamban,
bőröm égeti az emlék.
Behunyom a szemem,
minden parázslóan élénk.
Érzem bársonysima ujjaid
Siklani forró testemen,
Látom barna szemeid
Kapaszkodni szemeimben.
Nézed, ahogy nézlek,
És megszűnik a világ,
Egyek vagyunk öröktől
Lelkünk otthonra talált.
Csókold belém a tiédet,
Hogy átadhassam a magamét,
Éljünk egymás testében,
Hisz nincs már más menedék.
Bújj hozzám szorosán,
Ne legyen távolság.
Éhes bőröm bőröddel etesd
Szerelmeddel ölelj át.

Joy Levy: Üveggömb-keringő

Méz illatú nyári reggelen,
Langymeleg esőpermetez,
Szellő-titkok lengtek köröttünk,
S a tó partján remegve ültünk.

Majd kezéd megtalálta kezem,
Érintésed szikrát ébresztett.
S félős csókom kereste ajkad,
Válaszként forró csókot kaptam.

Tűz gyúlt szívünkben, perzselő láng,
Üveggömb szerelem, titkos vágy.
Összeforrt testünk, lelkünk égett,
Összeolvadt, eggyé lett minden.

Nyár után ősz jött, télre tavasz.
Idő múlik, de a tűz maradt.
Most is perzselő, most is lángol,
Titkos szerelem, éber álom.

De így is szívünk együtt dobban.
Remegő lelkem csak téged óhajt!
Forró csókodtól elolvadok,
Izzó öledben vágyad vagyok.

Őrizzük egymást, fogod kezem.
Világ végére veled megyek!
Csak te meg én, csak mi ha volna,
A Világ is lángba borulna!

Joy Levy: Csók

Hogy csókoljalak, Kedvesem?
Apró puszikat lehelve,
Óvatosan tapogatva,
Keresve ajkaimmal ajkad?

Vagy gátlás nélkül, éhesen?
Nyelved nyelvemmel kergetve,
Ajkaitat vadul tépve,
Tűzforró vágyaktól égve?

Hadd csókoljalak, Kedvesem!
Egyszerre vadul, hevesen,
És finoman, szerelmesen.
Csókoljuk egymást, Kedvesem!

Werner Éva: Ármány

A szerelmeket, s minden vágyat jó Istenünk akarta,
Férfi és nő, légyen egy pár, ahogyan azt Ő szánta!
Reményeink, Urunk hite, vágyaink, a sorsok,
Vaj' h honnan tudjuk mit kérhetünk, s mi az ami túl sok!?

Reményt adott! Hitben erőt! Ez kitartásunk kulcsa,
De minden egyes veszteségünk hitünknek korbácsa.
Küzdelem az életünk minden egyes perce,
Imáinkban fohászodunk csöpp erőt remélve!

A szerelem is adomány melyet tőled kaptunk,
De viszonzatlan fájdalomként büntetés a sorsunk.
Szörnyű hiba? Avagy próba amit évek óta állok?
Még hiszek, bízik türelemmel, s az adományra várók.

Még hiszem, hogy az érzéseid viszonzásra lel nek,
Imáimban válaszokat, reményeket keresek.
Az nem lehet, hogy áldozata lennék a csalásnak!
-A kitalált hitnek, egy gonosz ármánynak-

Werner Éva: Szenvedély

Egy elsöprő érzés mely megbújik szívemben,
Egy fájdalmas rejtek, mit titkolok szüntelen,
Egy hatalmas erő sziklákat tördelve,
Egy tűzforró szikra villámot gerjesztve,
Ez a szenvedély!

Ahogy akarlak téged makacsul, önzetlen,
Ahogy vágyom rád Édes tüzesen, hevesen,
Ahogy könnyedén csókolnám érzéki ajkaidat,
Ahogyan megadnám Neked minden vágyadat,
Ez a szenvedély!

Felejtés nélkül látni a könnyekben,
Önmagam meglátni szemednek tükrében,
Akarni, félni az érintés örömét,
Átélni veled az együttlét gyönyörét,
Ez a szenvedély!

Kitartón keresni mindazt mi nem lehet,
Feladnisoja a küzdőszellemet,
Téged meglátni folyóvíz tükrében,
Megkapni talán álmaim csendjében,
Ez a szenvedély!

Werner Éva: Erotika

Míg a sápadt hold fénye titkon kúszik be az ablakon,
Én a mámor bódító zenéjét a csendben hallgatom.
Vágyom az illatod, és akarom csókjaidnak lágyan édes ízét,
Vágyom Testednek gyönyörben fáradt, babonázó kéjét!

Az éjjel rejtekén átadnánk magunk az ősi ösztönöknek,
Egymásba fonódva áldozunk zörökgyönyöröknek.
Míg Tested a Testemhez simul lüktető megérezné,
Mit Testem a Testeddel megtenni oly nagyon rég szeretnék.

Érezni akarom bőrödnek minden rezdülését,
Gyönyöröd izgató kéjes feszülését,
Tudhatnám vérünknek minden fortyanását,
S megtennénk mindent, amit egymástól vágynak!

Werner Éva: Toll

Hát meg nem áll a tollam míg ki nem fogy a tinta,
Az ironom is téged hív, sok-sok rímet írva.
Jóbarát a toll, s a papír, megértenek minket,
Felfednek és elrejtenek valamit, vagy mindent.

Hangos szóval el nem árul! Hűséges lesz hozzád!
Mindaddig, míg el nem pirul zavarban orcád!
Én láttam mikor elpirultál, s megremegett hangod,
Láttam mikor megváltozott rám tekint arcod!

Egyszerre csak más lett minden! Együtt volt a lelkünk.
Szívünk mélyén, valami ott, megremegett bennünk!
Megváltoztunk egymásnak, már másként néztél reám,
S a remény úgy hasított belém, mint vad, cikázó villám!

Werner Éva: Gyűlölet

Szeretnék nem szeretni,
S nem akarni téged.
Szeretném már nem érezni,
Mi hozzád köt mindent.

Ha gyűlölhetsz megtenném,
Hogy jöjjön a felejtés,
De nem létezhet bennem soha
az ördögi érzés.

Miért van ennyi hit és remény?
Miért bízok még a csendben?
S miért nem lelek békét
A néma gyűlöletben?

Miért kellesz nekem titkon,
S vagy lelkemnek társa?
Miért vagy szerelmemnek
Meg nem szűnő átka?

Élvezem a kint, és nem adom fel soha,
Hogy egyszer enyém legyen ajkaidnak csókja!
Kell a tűz, a hozzád űző hév,
Ez harc érted, a vágyott boldogságért!

Werner Éva: Ki vagy?

Ki vagy Te? Mond!

Tolvaj vagy, ki csendben lopod legtitkosabb álmaimat,
Észrevétlen könnyedséggel ébreszted fel vágyaimat.
Tolvaj vagy, ki szavak nélkül béklyózkod meg életemet,
Észrevétlen könnyedséggel változtatod lényegemet.

Ki vagy Te? Mond!

Minden vízcsepp vagy a tengerek árján?
Minden csillag vagy az éjszaka álmában?
Te vagy a remény a sötétnek képében,
Hogy eljön a hajnal a világnak fényével?

Ki vagy Te? Mond!

Werner Éva: Lemondani?

Hangja lágyan fújó szellő,
Mely ápolgatja életemnek erdejét,
Tekintete napsütésként nevelgeti
Szerelmemnek mezejét.

Langyesőként remény magját
A tavaszban kihajtja,
Fehér hóként hajtásomat
Takaróval megóvja.

Nem élek a lemondással,
Nem rejtőzömcsendben,
Napsütésként leszek tovább
A hajnalifényben.

Egy tünemény a szivárványban,
- A színén leszek magam -,
S ha eső kopog ablakodon
Tudd, ez az Én szavam.

Werner Éva: Felejtés

Megannyi éjek és nappalok árán,
Ezernyi szavak és bánatok kárán
Lemondok rólad, hisz taszítasz magadtól,
Menekülsz tőlem. – A lehetővalótól. –

Szemeid fényében sötéten létezem,
Lassanként párolog vízcseppnyi életem.
Eltűnök, nem leszek világod csillaga,
Nem leszek éjjeled varázsos hajnala.

Felhőként emléked csendesen elillan,
Reményben gyémántod minden nap megcsillan.
Felejtés gödrébe zárom a testedet,
De reményben őrzöm csodás lelkedet.

Úgy kellesz nekem, mint télnek a hópely,
Csodaszép nappalnak tündöklő hajnala,
Kellesz, mint éjnek a sötétlőkék-lepel,
Esténekvarázsos, mélyülőalkonya.

Te vagy a szívemnek lüktető ereje,
Az életem legszebb vibráló színei,
A boldogság izgalmas, rejtélyes mezeje,
Az éjszakák álmokban elrejtett titkai

Werner Éva: Szavak

Sorok, betűk halmaza, mik Noked szólni vágnak,
Hogy valahol a távolban Te rád nagyon várnak.
Fűzetbe zárt gondolatok, mik soha nem mesélnek,
Érzelmek világáról csak titokban regélnek.

Szeretnék már elmondani bensőm rejtett titkát,
Énekelnék néma csendben álmaim világát.
Mesélnék a holdat, a lágyszűzűfolyót,
Tekinted fényét, a reám tűző Napot!

Világom sok titkokat rejt, mik rólad szövött álmok,
Szerellemmel szövögetett hímes valóságok.
A létezésünk csoda, melynek célja jövő!
Akaratunk, létünk, boldogságra törő!

Ha feladnám a hitem, erőm, kitartásom,
Elvesztenék mindent: Magam, Valóságom.
Ki feladja a reményt, lesz céltalan jövője,
És véget ér sorsának gyönyörű regéje.

Werner Éva: Végszó

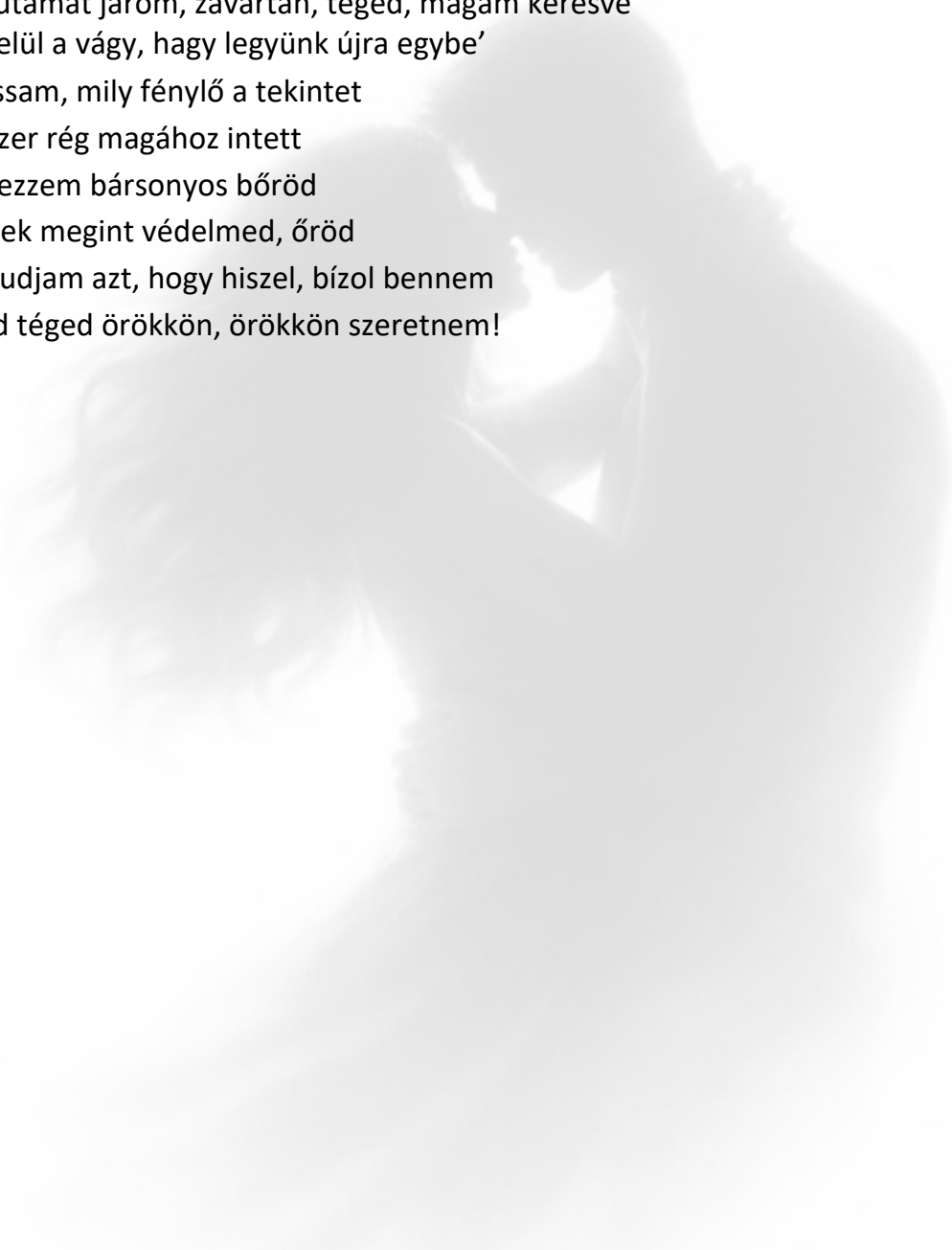
Hogy mit írnék végszónak, ha Tőled búcsút vennék?
Nem tudom Kedvesem, mert képtelen lennék!
Lelkem oly része vagy, mely mélyen lüktet bennem,
Lényegemmé váltál, létet adtál nekem.

Ha feledni kéne Téged, akkor önmagam feledném,
S a kínzó ürességet túl nem élhetném.
Mert űrt hagynál szívemben mely soha be nem heged,
A remény emlékének, Neked, Itt a helyed.

Nem írhatok végszót, hogy lemondani rólad,
Bár leteszem a társat, az örökíró toll.
Olvasgatom csendben az írásaim sorát,
S rád bízom ezennel érzelmeim sorsát!

L. Takács Gergely: Örökkön

Itt van az ágyam, itt van minden egyben
Hol te és én, voltunk szerelemben
A remény is itt maradt - talán
De te nem vagy itt, kedvesem, babám
S ha az utamat járom, zavartan, téged, magam keresve
Feszít belül a vágy, hogy legyünk újra egybe'
Hagy lássam, mily fénylő a tekintet
Mi egyszer rég magához intett
Hagy érezzem bársonyos bőröd
S lehessek megint védelmed, őród
S hogy tudjam azt, hogy hiszel, bízol bennem
S szabad téged örökkön, örökkön szeretnem!

L. Takács Gergely: Áldott erények

Ágyunkat megvetem
Láthatod erényem
Talpon már őkelme
Benne van reményem

Ámulva lépsz közel
Csábít a pillanat
Emeled szép fejed
Elbűvöl ajakad

Egy hang nem jó tőled
Aztán meg irgalom
Örömöd végtelen
Bőrödet irdalom

Hegyre fel, mind egyre
Te lépsz, én szaladok
Kéjesen pihenek
Így aztán maradok

Szerveink izzanak
Égig ér a mámor
Bájrózsák nyílnak
Angyali orcádon

Ölelsz, ó kedvesen
Bújsz hozzám, jó nagyon
Árad a szerelem
Megcsappan vagyonom

Bódultan nevetünk
Gyönyöröd hallgatom
Összefont két testünk
Egyé lett ágyamon

Test és a lélek már
Lazulgat serényen

Megáldott boldogság
Megélt szép erények

Nagy Imre: Édes gyötrő!

(Kamaszszerelem)

Hogy ki ő? Hisz tudod, ismered,
mint ringó pólyás a langy tejet.

    Zúgó haj, két égben fürdő szem...

Szánt az ész és vet a képzelet.

Mint szobor, mely elvesz, ha mutat,
de vési tovább az ámulat.

    Mint alkony szabta hús sziluett,
hiányt kelt benned és csak mutat.

De szorít a tükör „kisöcsi”!

Ujjbegyed véresre dörzsöli

    a kintől tevékeny körömhád,

míg könnyed a szégyen szürcsöli.

Átkokkal vernéd szét jégfalát,

de minden jelző egy új kabát,

    míg olcsó szajha lesz és ribanc.

Bakot tart a szikár gúny alád!

Mert tudod, csókjához nem érsz fel!

Bőre köd, lelke is csak éter.

    Nevetve dobja el, amit kap!

Számára halott láng az ékszer...

Nagy Imre: Első randevú előtt

Még magamban teremtelek;
könnyed léted tűnő harmat.
Még minden vagy, mit ismerek,
mit egy fotó meg nem adhat.

Alakodban látni vélem
szélben hajló törzsek táncát.
Csupa ritmus, lágy szemérem;
tündér dobja le így fátylát.

Sejtelmesen omló hajad
cirógatja bársony alkony.
Nem tartja azt csat vagy szalag.
Úgy hívlak majd őszi-asszony!

És úgy hiszem hangod hogyha
fürgén pergő patak volna,
akkor felém úgy osonna,
hogy a szívem körbe mossa.

Óceán-mély két szemedben
elmerülnék, hogyha bennük
az éj feszül nyugodt rendben.
Hová közös titkunk rejtjük.

Rúzsod színét felölthetné
égő eper, friss cseresznye.
Ajkam a nyár melengetné,
ha ajkadhoz utat lelne.

Még magamban teremtelek;
léted tartják tűnő képek.
Csodát várok, mint egy gyerek.
Ne törd össze, szépen kérlek!

Nagy Imre: Esti merengés

Már alszol, én lágyan csak átölelnélek,
mégis átkarolni a lelkedet félek...
Ha tó lennél, úgy én egy fűzfa, csendesen
föled hajlok és alád ér gyökerem.

Másnak beszélsz, tudod, nekem mindig súghatsz,
kell is, ha torkomban a fájdalom gubbaszt,
mert rég megfogant a kétség és elvetélt
sok termékeny óra, amíg bőrömré ég
a kérdés, ha csattan fejfámon a végszó:
Mondd, jó voltam hozzád, a szívedhez méltó?

Nem tudhatom! Hitem vékony lángja zizeg,
pára könnyét el sem űzi, mégis hiszek...
Ájtatos imánál több a gyötrő iga,
mert vele célt lel a kóbor energia!
Amely nem vész el, ha ráncot váj a kőre,
vagy vak gépeket hajt előre, és tőle
színnel fest a fény és zeng forrón az atom.
A tükröm légy és én tetteim olvasom,
némán, hogy sok édes frázis ne itasson.
Mozzanataidért vívom meg a harcom!

Sok zúgó hétköznapi szürke mérget kotyvaszt,
Forma formát öl, míg elvész minden kontraszt.
És én nézem, nézem azt, hogy érzed magad.
Mit vessen a kezem, és ha vet, mit arat?
Én kis cserjém, ha nincs ágad, mely reszketed,
fél nyugtom megvan és talán szerettelek...

Csak bámulok, míg kint csitulnak az élek,
el se hinnéd, az éj mi mindent idéz meg.
Hátam kettőnk pajzsa, a gond ott dörömböl.
Nem baj, mert karom csak pihen és nem böjtöl!

Nagy Imre: Hallgatag szerelem

Szemmel mérem alakod; mondd, ki vagy?

Mert arcod minden gödre mély és nehéz.

Mintha magad szobra lennél; hidat

őrzöl kettőnkhez. Csak vársz, és nem beszélsz!

Ki tudja milyen mély tárnák felett

szaladnak kezembe barna fürtjeid.

Lágy folyam sebes tenyerem repedt

bőrén, mely titkot sodor a végzetig.

Köszörül az idő... Tompít? Kifen?

Honnan tudjam?! Amúgy az oltár előtt

még gyermek ajkáról száll az igen,

visszhangja évek múltán nyerhet erőt.

Nem tárulhat fel minden zárt kabin!

De nézd, hogy munkál az ösztön. A szarvas

is öntudatlan bőg, hangszálain

a természet játszik, ezért hatalmas.

Villámvágta luc a napot lopja,

derekán pereg a könny (édes gyanta).

Ösztön az is, hogy virágát bontja

csontos ujjain a kopasz narancsfa.

Na meg ott a görnyedt hátú idő,

ballag utánunk, léptünk nyomát söpri.

Sok lyukon ásít már két pár cipő,

de e két pár lábunkat már nem gyötri.

Talpaink a percek sem égetik;

már vastagon fognak fent a ceruzák...

De értünk a portól az életig

szaladtak össze kóbor molekulák!

Utunk hát közös, de velünk tart a

dolgos ösztön és vigyáz ránk a pergő
homokszemek monoton nyugalma.

Nem riaszt vihar, sem éji vak erdő!

Míg meg nem hal minden közös öltés,
míg este terhét feledi a derék...

Nem fonom tovább, ez nem könyörgés!

Maradok! Több jutott, mint ami elég!

Nagy Imre: Belvárosi séta

November van! A kócos fák terhüket veszelve
állnak, míg mi baktatunk egymás mellett lengve
és többé nem együtt, mint két kopott nagykabát.
Kettőnk közt már csak néma igék suhannak át.
Ám nyugalmam messze kelt öreg szél löki szét;
mielőtt kifúlna, rád akaszt pár őszi pihét.
És ettől világomból világod kiszakad;
látlak újra, mint kamasz és szemem rád akad.
Mondd, ki vésett arcodra sok medred, dús kanyart,
éjből font hajadba őszi tincseket ki kavart?
Különb lennék? Munkámban egyre több a szünet,
míg bent új rendjét szokja sok izom, ízület.
Foglyul ejtjük az időt, mi ellen nincs semmink,
de meddig köti gúzsba a festés és a smink?
Mit ér, ha arcunkon az ifjúság fátyla leng,
miközben szemünkben már lágyan dereng a csend?
Úgy néz ki minden sejt, csak önmaga hitványabb
mását teremtheti meg, mely szürkébb és lágyabb.
Mondd, meddig vagy te magad, és meddig leszek én?
Vagy önző urak leszünk a magunk szigetén?
És ha újra rád lelek egy kóbor hajnalon,
vajon hogy szeretlek majd: ösztönből vagy vakon?
Hiába kiáltanánk: Csak ezt ne, ez nem ér!
Szeletenként fogyunk, mint ebédnél a kenyér.

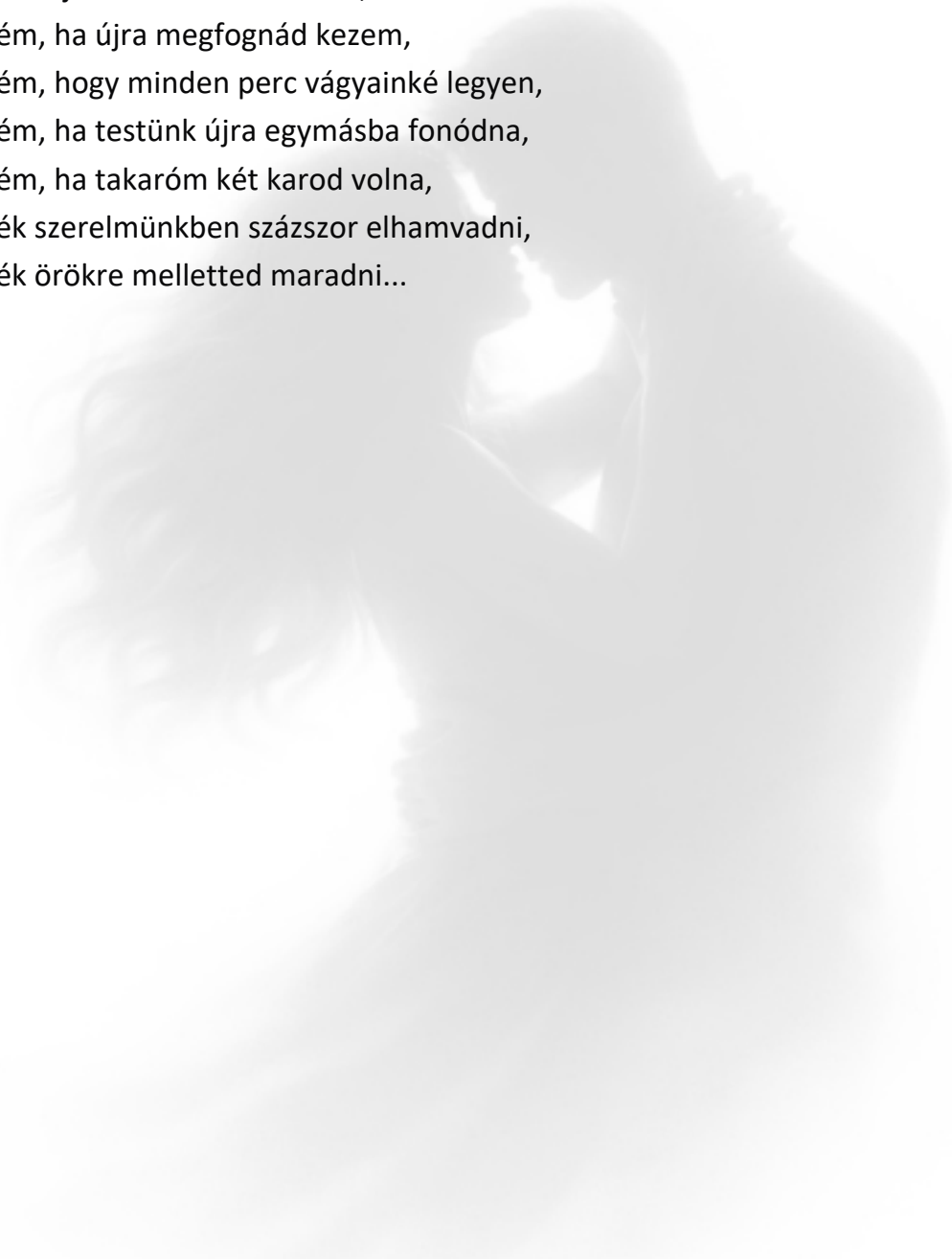
És ekkor te tudatlan is megállsz, mert vonzza
vágyaid egy kirakat, mely áttetszőn hordja
csak vonásaink. Közben egy világot feszít
a semmi elé, mely vonz, taszít és elrepít.
És ott, hol színes göncök sápadnak a napon,
míg mint vénában a vér, halad a forgalom,
ott megérezem sodrát az örök lüktetésnek,
és rejtett magányomban valamit megérezek.
Áttetsző arc, elveszett súlyoktól görbe váll,
tán lassanként, valahol egészzé összeáll
minden, mi e világban halványul, elveszik,

és tudatára ébred, ha időnk kitelik.
Már mosolygok, szemedből emelek új oltárt,
bár fakó írszedben látom kettőnk sorsát.
Tovább megyünk, faljuk bő lépéssel a lankát,
és ballagnak velünk az út menti juharfák.

Réger Anita: Szeretnék...

Szeretnék még egyszer újra nálad lenni,
Szeretnék a konyhában forró teát inni,
Szeretném látni, ahogy szemed mosolyog,
Szeretném újra csókolni homlokod,
Szeretném, ha újra megfognád kezem,
Szeretném, hogy minden perc vágyainké legyen,
Szeretném, ha testünk újra egymásba fonódna,
Szeretném, ha takaróm két karod volna,
Szeretnék szerelmünkben százszor elhamvadni,
Szeretnék örökre melletted maradni...

Réger Anita: Mi vagy nekem?

Mi vagy nekem?

Ha elmondanám, nem is hinnéd talán:

Vigyázó holdfény csendes nyári éjszakán,

Elillanó hársfaillat a halk lombok alatt,

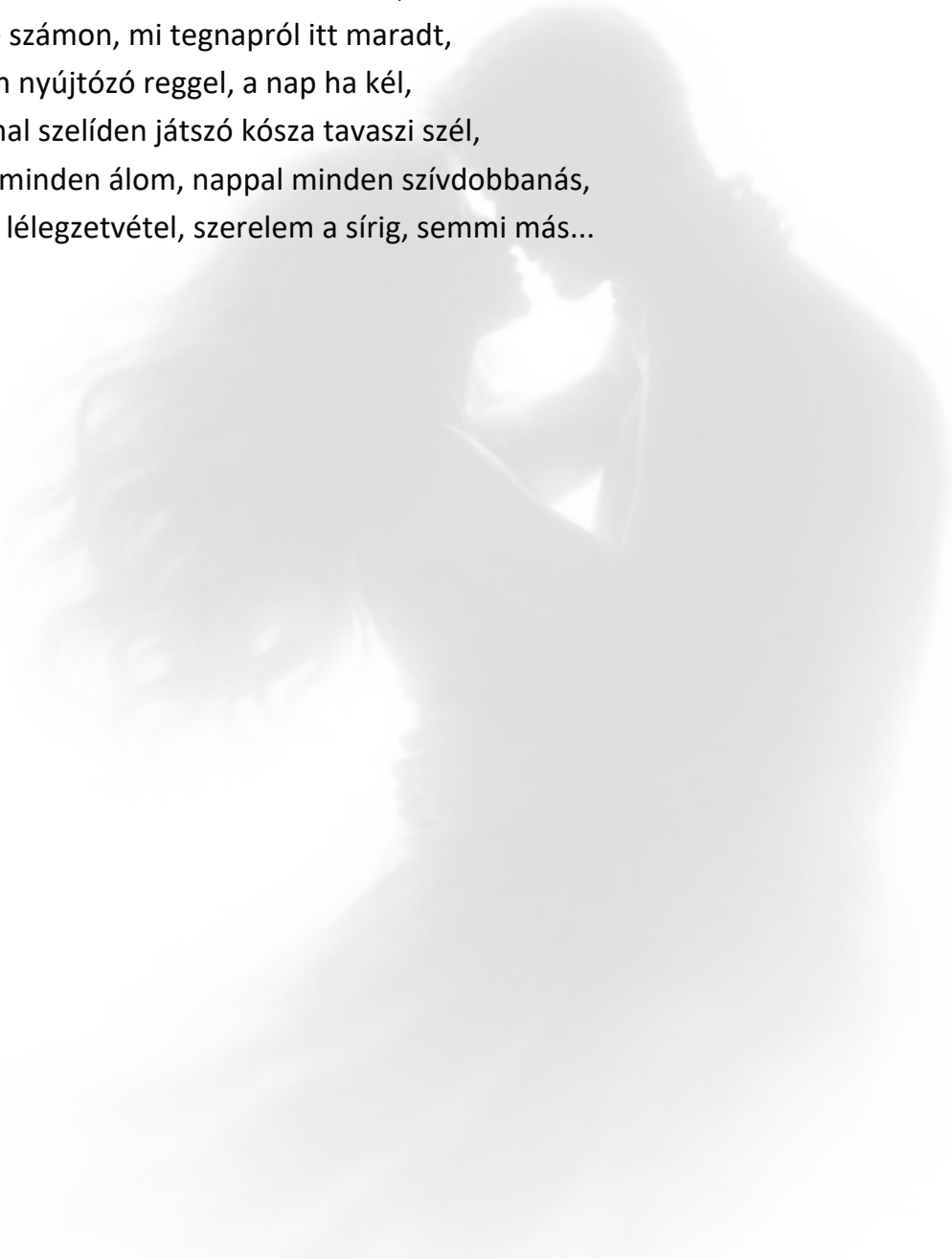
Csók íze számon, mi tegnaptól itt maradt,

Álmosan nyújtózó reggel, a nap ha kél,

Hajammal szelíden játszó kósza tavaszi szél,

Éjszaka minden álmom, nappal minden szívdobbanás,

Minden lélegzetvétel, szerelem a sírig, semmi más...

Megyess Ildikó: Mi vagy nekem?

Az vagy nekem, mint árnyéknak a fény,
Mint nappalnak az éj,
Mint zord télnek a nyár,
Mint fázónak a napsugár.

Az vagy nekem, mint mezőnek az eső,
Mint gyengének az erő,
Mint éhezőnek a kenyér,
Mint otthontalannak a fedél.

Az vagy nekem, mint múltnak a jövő,
Mint riadt vadnak az erdő,
Mint táncnak a lépés,
Mint félénknek a kísértés.

Az vagy nekem, mint völgynek a hegy,
Mint hétfőnek a kedd,
Mint haldoklónak az élet,
Mint tavasznak a kikelet.

Az vagy nekem, mint feketének a fehér,
Mint hideg testnek a meleg tenyér,
Mint árvának a meghitt otthon,
Mint temetőben, sírnak a halom.

Az vagy nekem, mint sivatagnak a víz,
Mint folyónak a híd,
Mint csendnek a szó,
Mint tengernek a hajó.

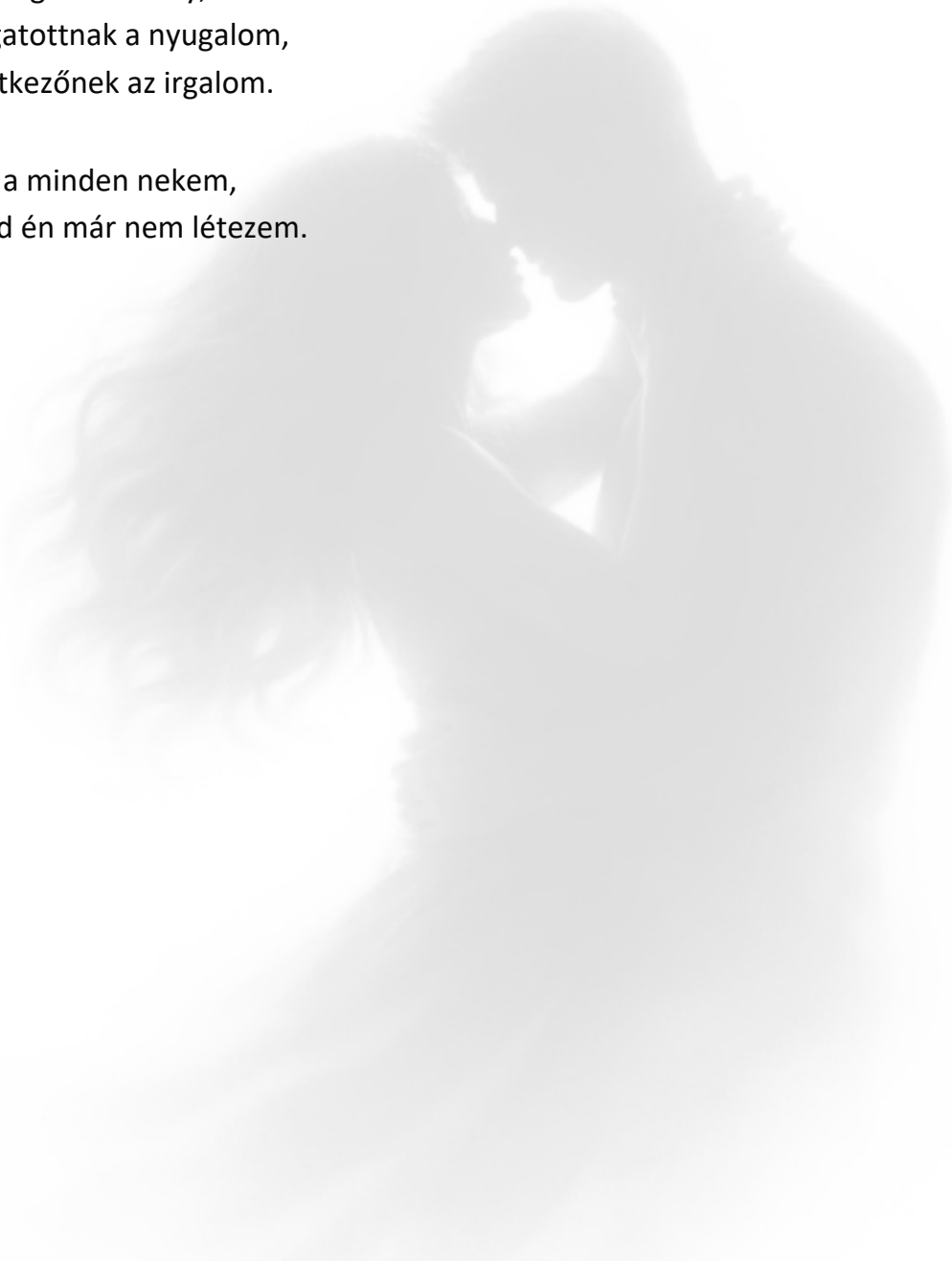
Az vagy nekem, mint gyermeknek az ölelés,
Mint rosszkedvnek a nevetés,
Mint medernek a patak,
Mint tegnapnak a holnap.

Az vagy nekem, mint némának a szó,

Mint igazgyöngynek a kagyló,
Mint viharnek a mennydörgés,
Mint álmodónak az ébredés.

Az vagy nekem, mint elveszettnek az irány,
Mint bőségnek a hiány,
Mint izgatottnak a nyugalom,
Mint vétkezőnek az irgalom.

Te vagy a minden nekem,
Nélküled én már nem létezem.

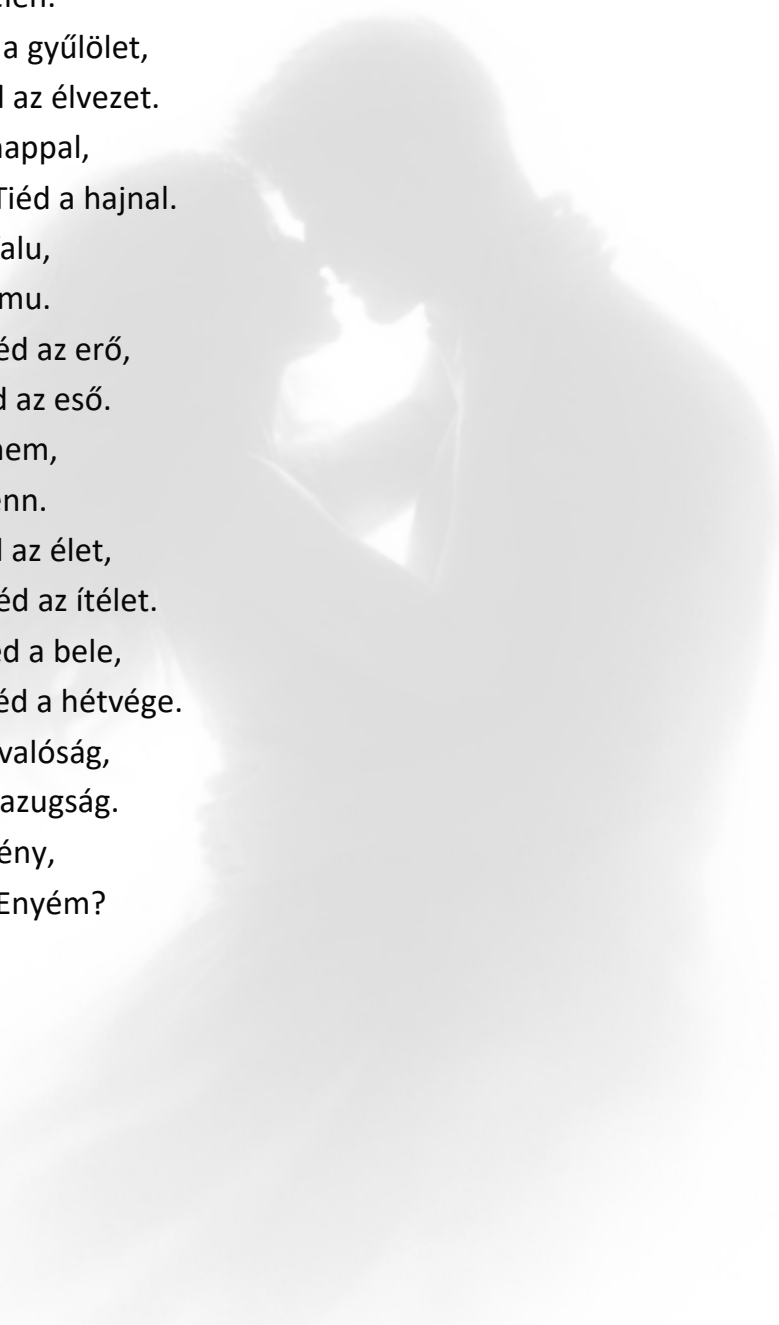

Megyes Ildikó: Távolból szeretlek

Távolból szeretlek, nem engedsz engem közel,
Hiába várom, hogy szólj hozzám, te már mást keresel.
Eldobtál, ellöktél, véget vetettél mindennek egy perc alatt,
Nekem meg a fájdalom és az örök magány maradt.
Fognám a kezed, simogatnám arcod, de nem lehet,
Nem vagy már mellettem, csak a csend ordítja neved.
Folyton arcod látom, két vággyal teli szemed,
Te voltál nekem a Férfi, és én Nő lehettem veled.
Isten küldött hozzám, hogy jó irányba vezess,
Te ellene fordultál, már nem kellek neked.
A Paradicsomban lehettem veled, Te Ádám voltál, én pedig Éva.
De neked a Kígyó kellett, nekem meg maradt az alma.
Egyek voltunk mi ketten, két fél lett belőlünk,
Délibáb, s talán csak álom volt, hogy valaha szeretttünk.
A boldogság és nyugalom szigetét találtam meg nálad,
Minden újra üres és sivár, nem maradt más, csak a bánat.
Kellettél nekem, mint egy falat kenyér, mint a levegő.
Nélküled megfulladok és nincs bennem semmi erő.
Semmi lettem, egyedül vagyok, már nem is létezem,
Nem akarom érezni, ahogy darabokra szakad szét a lelkem.
Azt mondtad, hogy élsz és magadban boldog vagy,
De szerettél, hittél, mertél-e bízni minden nap?
Neked adtam mindenem, Tiéd volt a szívem egészen,
Nem tudtam mást adni, nekem már nem maradt semmim sem.
Hiányzol, velem vagy, itt vagy minden percemben.
Távolból szeretlek, örökre bennem maradsz, életem.

Megyess Ildikó: Enyém és Tiéd

Enyém a bánat, Tiéd az öröm,
Enyém az együtt, Tiéd a külön.
Enyém a szíved, Tiéd a lelkem,
Enyém a múlt, Tiéd a jelen.
Enyém a szeretet, Tiéd a gyűlölet,
Enyém a fájdalom, Tiéd az élvezet.
Enyém az éjjel, Tiéd a nappal,
Enyém a naplemente, Tiéd a hajnal.
Enyém a város, Tiéd a falu,
Enyém a Tűz, Tiéd a hamu.
Enyém a gyengeség, Tiéd az erő,
Enyém a napsütés, Tiéd az eső.
Enyém az igen, Tiéd a nem,
Enyém a lenn, Tiéd a fenn.
Enyém az elmúlás, Tiéd az élet,
Enyém az elfogadás, Tiéd az ítélet.
Enyém a kenyérhéj, Tiéd a bele,
Enyém a hétköznapi, Tiéd a hétvége.
Enyém az álom, Tiéd a valóság,
Enyém az igaz, Tiéd a hazugság.
Enyém a sötét, Tiéd a fény,
Ami a Tiéd, lehetne az Enyém?

Zsitnyányi-Kövesligeti Kinga: A vágy hídja

Szemem féltőn őrzi tested minden részét,
Figyelem óvó kezed minden tevékenységét.
Testvérem! Ohh, mondd!
Lehetek elég bátor, hogy bevalljam neki?
Istenem! Ohh, taníts!
Legyőzni félelmem, hogy szerelmem átadjam neki.

Távolról nézem mozdulatlan tested,
ahogy tekinteted a messzeséget pásztázza.
Lelkem sóvárogva kérleli az eget,
hogy ideád lényemet láncolja.

Barátom! Ohh, segíts!
Elmém horgait kiakasztani és bensőm fogságából kilépni!
Uram! Ohh, adj erőt!
Igaz kecsessége szédítő táncát elviselni,
Nimbusza vonzását megélni.

Spirituszom kikívánkozik templomából,
Hogy beteljesülést nyerjen szellemed várából.
Rajta úrrá lenni oly nehéz, hisz fényed
minden csillogása ajzó tűzként olvaszt szét.

Őrjítő vágy! Ohh, tedd meg!
Ne kínozzon tovább hiánya az érzéki mámor vad viharában!
Édesem! Ohh, lángolj!
És találjunk egymásra a pillanatnyi üdvösség kapujában.

Lobogásunk, mely hosszú ideig emésztett minket,
most meleg biztossággá szelídült.
Megnyugvásunk édes súlya,
mint a vihar utáni puha eső, lelkünkre ült.

Tajti Odett: Önkívület

Este volt. A Hold sápadtan nézte a nyugvó szántókat s a sötétségbe burkolódzó parasztházakat. A kis viskók csendesen pihentek, míg messze innen valahol, gránátok dörrentek, puskák zakatoltak, s ifjú szívek vére áztatta a földeket.

A Hold búsán ült az égen, kémlelte a sötét ablakokat, hirtelen az egyikben a Nap halvány lángja lobbant fel. Egy lány gyertyát gyújtott. Az éj számára nem hozott álmot, háború dúlt fejében és szívében, gondolatai zúgtak dübörögtek odabenn. A mécset is csak azért gyújtotta, hogy kimehessen, elcsendesítse a zajt.

Az a bús barna szempár.

Nem hagyta nyugodni. Megőrijtette.

A lány felkapta a gyertyát, kirentett vele szobácskából. A Hold elől hirtelen eltűnt a fénycsóva. Mikor ismét előbújtt, az ifjú kezét fogta. A lány bizonytalan léptekkel botorkált le a lépcsőn a gyertyafénynél. Arca zavaros volt, tekintet a réveteg. Mezítelen talpai a lágy fűbe süppedtek, ahogy a ház udvarára ért. Nem állt meg.

A Hold kísérte, a Nap kézen fogva vezette egyre, bele a mély sötétbe, gyengéden, ahogy a bárányokat szokás. A lány ment. Ki az udvarról, a házak között, végig a földutakon. Arra, amerre a lábai vitték.

Nem érzett, nem látott, úgy járt akár az űzött vad, pedig egy lélek sem járt nyomában, csak a Hold követte puha lépteit.

Elsuhant házak előtt, kapuk alatt, bokrok mellett. Lábai vitték előbbre, a nagy messzeség felé, egészen addig, amíg már csak egy keskeny ösvény állt előtte.

A Hold elvesztette őt a sűrű fák sokaságában egy időre, de a Nap sugara hamar újra előbújtt a füzek szomorú koronái közül. A lány lépdelt tovább át a füzesen, majd le a gátoldalon, vakon megállás nélkül. A sötétben odalent víz zubogott. A lány léptei lassan a föld helyett sárba merültek. Belegázolt a folyamba, talpa iszapba mélyedt, szoknyáját a víz áztatta. Hirtelen megállt, feltekintett. Ott látta kísérőjét, a Holdat. Ő visszanézett. A lány ajkai remegtek mellkasa hevesen zihált s a gyertya már majdnem csonkig égett.

Akár egy puha paplant két kéz egy zubbonyt terített a lány vállára. Ő elkapta tekintetét hunyorgó Holdról, s a Nap fényében ott ragyogott az.

A bús barna szempár.

- Nem hagylak itt- súgta.

S a Nap fénye kialudt, a Hold árnyékában a két alak összeforrt.

Schilli Tímea: Szertelen meztelen

izzadságod cseppjeit mellkasodon,
bőröd barázdáit válladon, karodon,
tomboló zúgását vérednek ereidben,
tested ízeit, vágyad lármáit
-érezem, hallom, látom,
épp úgy, akár sajátom.

Remegés a lábamban,
levegő a tüdőmben,
megfeszülve te bennem,
ringatózunk időtlen,

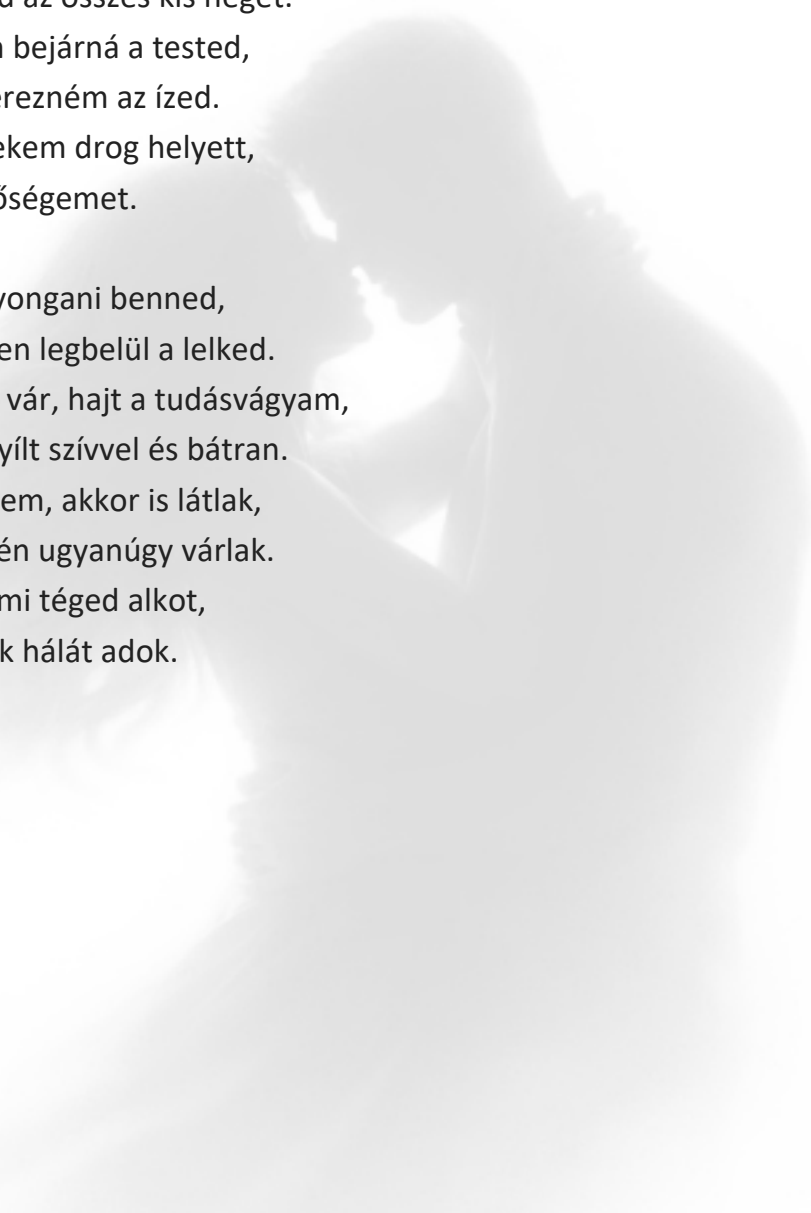
szertelen meztelen,
ember nem lehet
egymaga ily védtelen.
Feloldódik az egyén,
kérek kapaszkodj belém,
valahányszor
belehalsz te,
belehalok én,
s hogy el ne
vessünk örökre,
ölelj hát szorosán,
szelíd csókod
szellőfúttá bóbíta
lágyságával essünk
vissza a földre.

Honnét, nem tudom.
Ha el is mondhatnám
akárkinek, nemkülönben
titok maradna előtte,
hisz nem járhatott
ott még senki se.

Duhonyi Boglárka: Felfedezni téged

Lábujjaidtól a fejed búbjáig,
végigcsókolnálak hosszú percekig.
Nézném a szeplőket, minden anyajegyet,
megvizsgálnám rajtad az összes kis heget.
Vándorként az ajkam bejárná a tested,
megnyalva a bőröd érezném az ízed.
Illatod beszívnám, nekem drog helyett,
te jelentenéd a függőségemet.

El akarok veszni, bolyongani benned,
megtudni, hogy milyen legbelül a lelked.
Nem félnék, hogy mi vár, hajt a tudásvágyam,
megismerni téged, nyílt szívvel és bátran.
Ha lehunyom a szemem, akkor is látlak,
Nem gátol távolság, én ugyanúgy várlak.
Minden sejtetednek, ami téged alkot,
egyenként külön örök hálát adok.

Rácz Boglárka: Szavak

Feltör feldob

Felderít

Felhoz felemel

Felhevít

Megemlít megmerít

Megharcol

Meglát megismer

Meggondol

Átérez átlát

Átadom...átfon átgondol

Átlagol

Elnéz elront emlékez

Eltart elbírál

Emlékezz..

Sóhajt sóvárog

Sápadoz... sötétlik siváron

Sorvadoz

Omlik olvad oldódik

Olt oldat

Okozódik

Keres kerít

Keretez

Kever keserít..

Szerelem ez

Betakar beborít

Boldogít

Bevon beidéz betanit

Letört leigáz

Leharcol

Letűnik lemond lepasszol

Közben harang szól...

2025.10.16.

Rácz Boglárka: Valószínűtlen...

Valószínűtlenül kékszínű az a szem...
Bárhogy szerethetném, de én így szeretem...
Kiszámítanám, hogy mennyi a lehetőség...
Hogy az Ég lopta-e tőle valószínűtlen színét...

Vagy Ő kapta kölcsön az égtől a színeket?
Ahogy a Költő a Mindentől a rímeket...
Fejedre tette a Hercegi Koronát
Dicsérte ajkad minden szavát...

Tudd, hogy a Költő nem tud félig élni..
Félig égni meg félig remélni
Lemegy a pokolba...felszáll a Mennyekbe
Pilátusként ítél, Jézusként feszül meg keresztre...

Félig meghalni nincs értelme,,,
Éjjel kel életre s szór szikrákat az elme
Nemes kelme a Lélek virágot hints rá...ne bánatot
És akkor teljes pompájában láthatod...

Ahogy Rád ragyog...

2024.12.07.

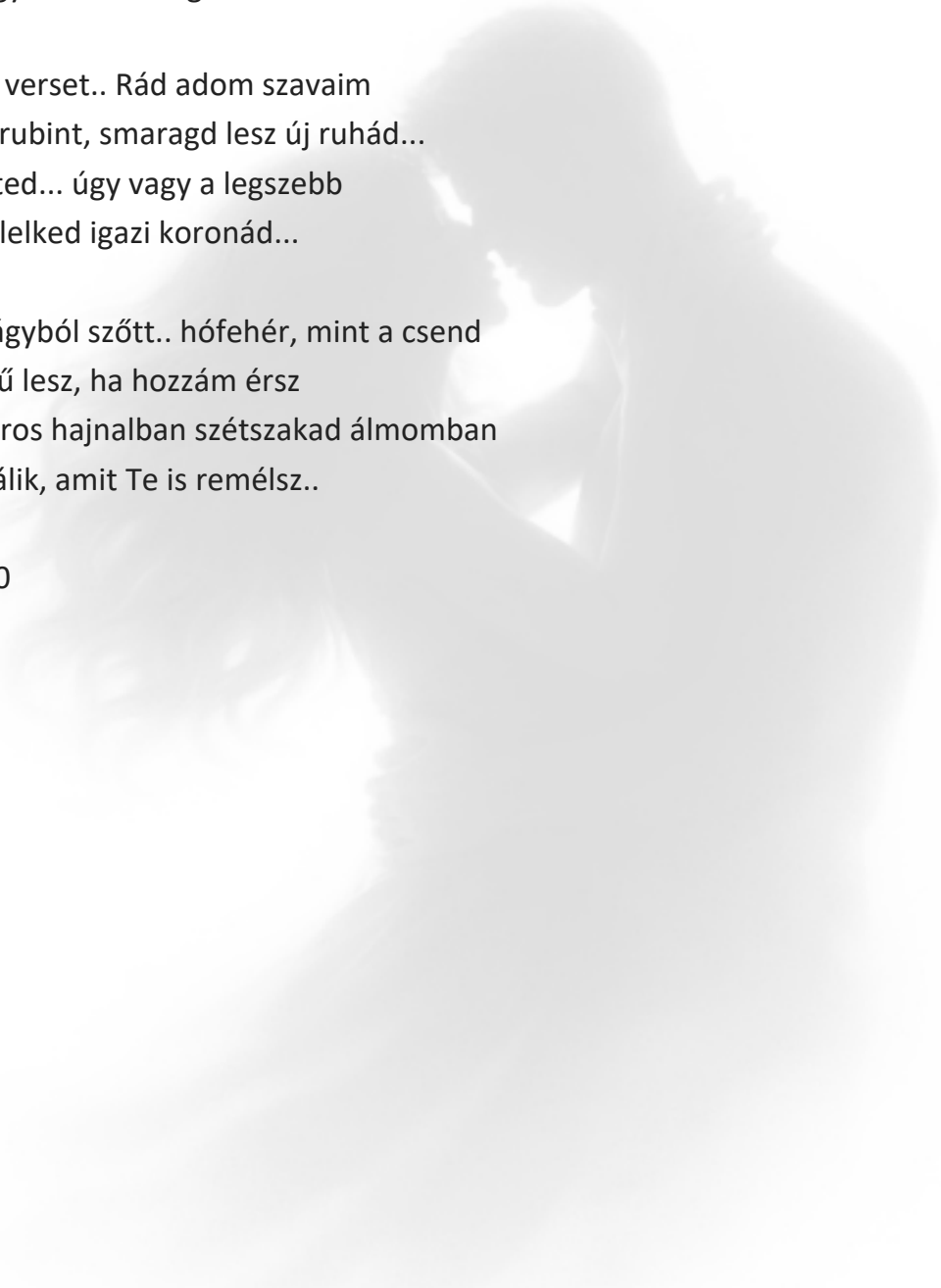
Rácz Boglárka: Herceg

Tested alkonyat pírja borítja
Reszketve nézem, hogy milyen szép
Bordóba bíborba felöltözöl..
Herceg vagy! Mától az Ég is Tiéd...

Hallgasd e verset.. Rád adom szavaim
Gyémánt, rubint, smaragd lesz új ruhád...
És ha leveted... úgy vagy a legszebb
Herceg! A lelked igazi koronád...

Fátylam vágyból szótt.. hófehér, mint a csend
De tűzszínű lesz, ha hozzám érsz
Egy mámoros hajnalban szétszakad álmodban
S Valóra válik, amit Te is remélsz..

2026.01.10

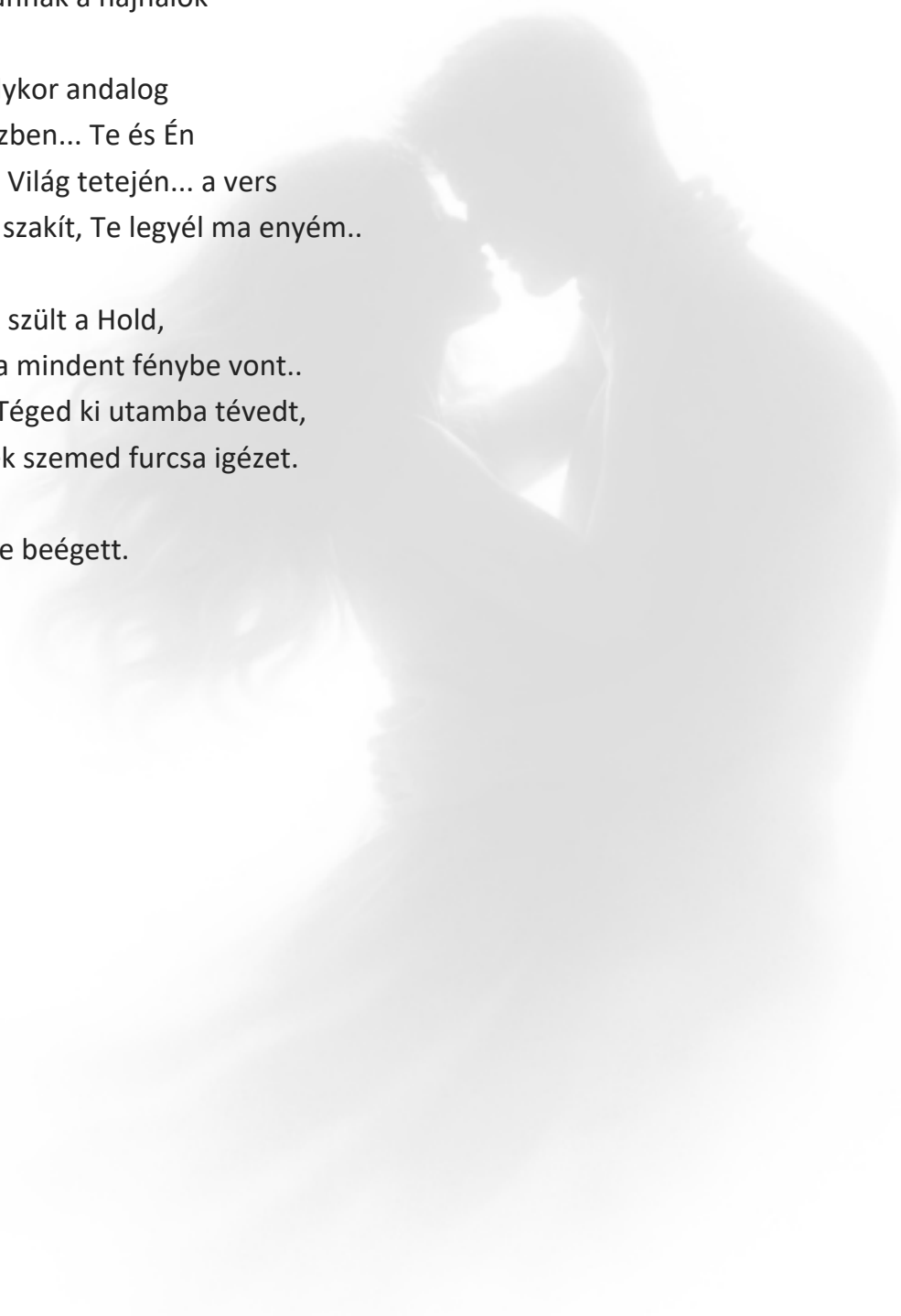
Rácz Boglárka: Égszínkék

Azt mondtad: pihenj...
De nem megy nem nem tudok
Égszínkék szemedben
Felrobbannak a hajnalok

A vers olykor andalog
Kéz a kézben... Te és Én
Ketten a Világ tetején... a vers
Sebeket szakít, Te legyél ma enyém..

Csillagot szült a Hold,
Fájdalma mindent fénybe vont..
Áldalak Téged ki utamba tévedt,
Égszínkék szemed furcsa igézet.

Szívembe beégett.

Rácz Boglárka: Quadrantidák...

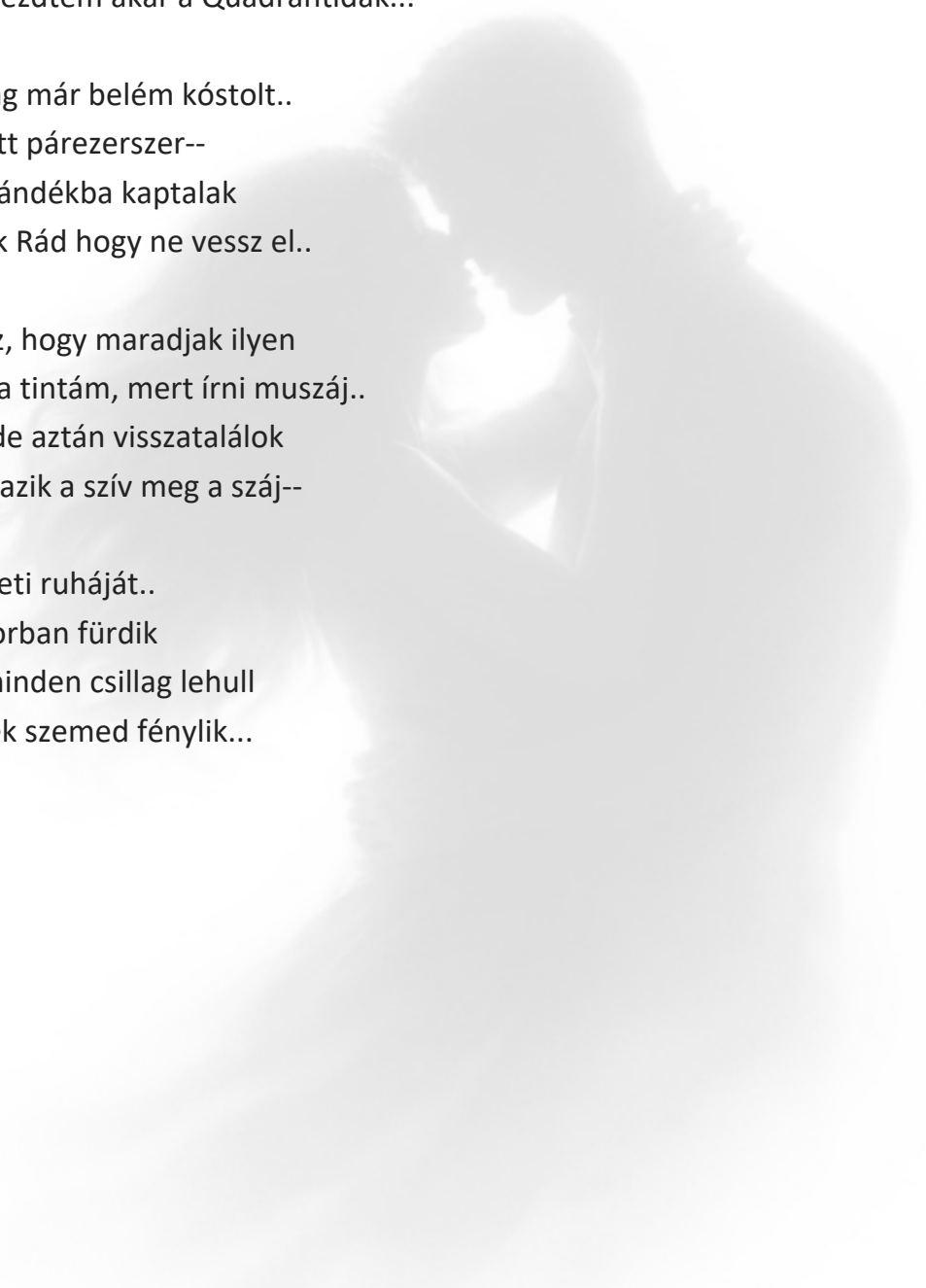
olyan az arcod ahogy nem is képzeltem...
nem gondoltam..s nem vágytam Rád..
De egyszer csak megjelentél
s ragyogni kezdtem akár a Quadrantidák...

a hamis Világ már belém kóstolt..
meg is rágott párezerszer--
de Téged ajándékba kaptalak
hát vigyázok Rád hogy ne vessz el..

Te is vigyázz, hogy maradjak ilyen
már vérem a tintám, mert írni muszáj..
eltévedek, de aztán visszatalálok
Érted szomjazik a szív meg a száj--

A hajnal leveti ruháját..
Meteorzáporban fürdik
egyszerre minden csillag lehull
csak a Te kék szemed fénylik...

2024.01.03

Rácz Boglárka: Könnyű eső...

Könnyű eső mosdatja arcom
Szürkék a házak...kopott a csend
Bennem tűz ég izzik a lelkem
Nagy sötét madarak köröznek odafent..

Gyertek le madarak szálljatok hozzám
Szárnyatok mögé hadd rejtőzzek el..
Úgy nem veszik észre a fényes szívem
És nem törik össze tán sohasem.

A fák sóhajában hallom a hangod.
A víz megremeg.. akár a test
S mint ereidben zajlón pulzáló vér
Megannyi emlék... lüktetni kezd..

Vágyom utánad kellesz kívánlak
A tested a lelked hogy érezzelek.
Tűz ég bennem lángra kap minden...
De ne félj...a valómban elrejtelek...

Könnyű eső mosdatja arcom
Szürkék a házak kopott a csend
Benned tűz ég izzik a lelked
Nagy sötét madarak köröznek odafent...

2024.01.07.

Rácz Boglárka: Kezdőbetűk..

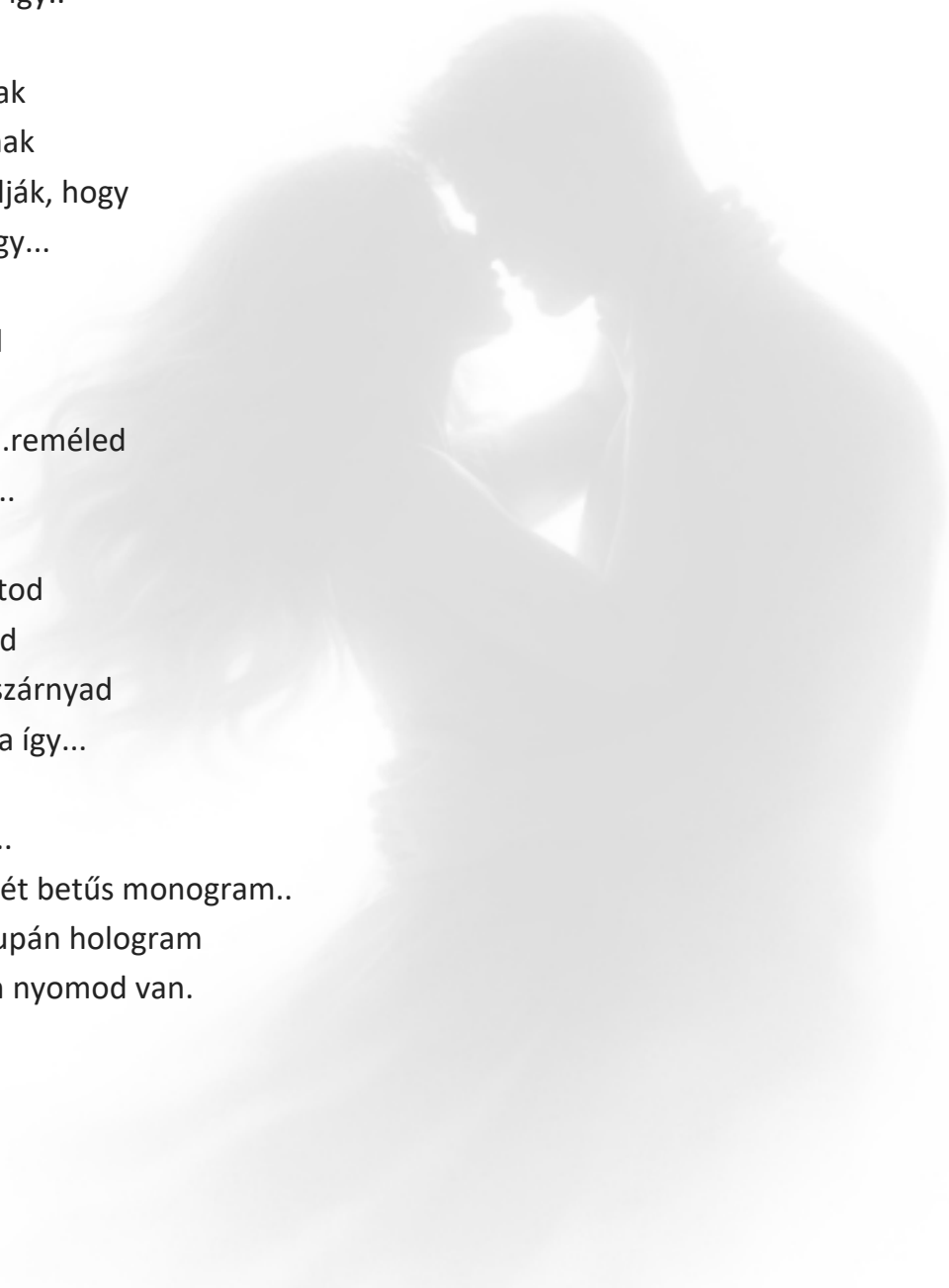
Felébresztenek
Felvértéznek..
Feltámasztanak...
De szép ez így..

Megáldanak
Meváltanak
Megálmodják, hogy
Benne higgy...

Elképezed
Eltáncolod
Elámulsz....reméled
Égi e frigy...

Kimondhatod
Kitombolod
Kibontod szárnyad
De szép ma így...

E két betű..
Egyszerű két betűs monogram..
Ez nem csupán hologram
Szívemben nyomod van.

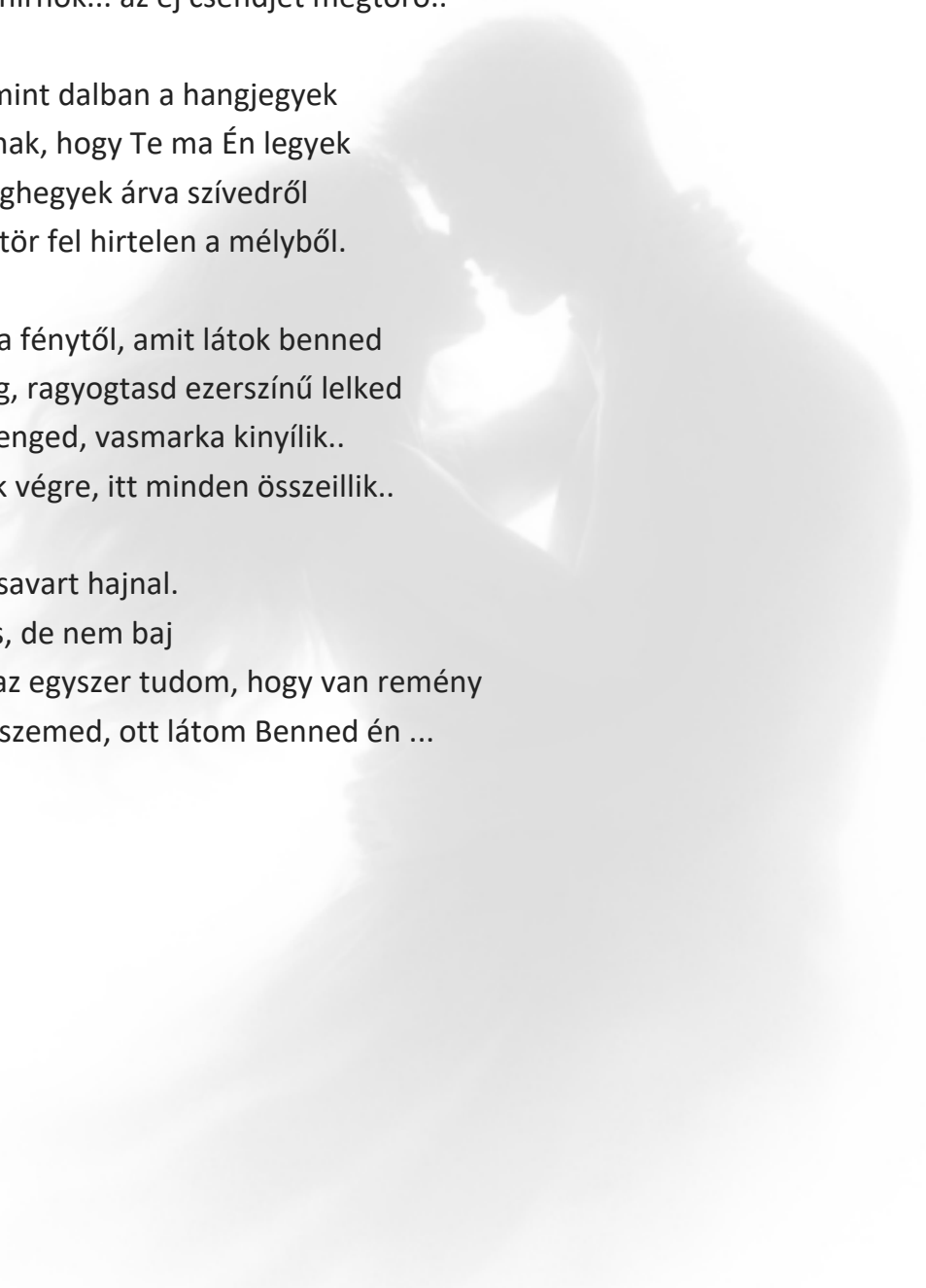
Rácz Boglárka: LEPEDŐBE CSAVART

Lepedőbe csavart hajnal..
Hiába múlik ma, nem baj..
Mert most az egyszer tudom, hogy van jövő
Elmondja a hírnök... az éj csendjét megtörő..

Sóhajaink, mint dalban a hangjegyek
Összesimulnak, hogy Te ma Én legyek
Olvadnak jéghegyek árva szívedről
Szenvedély tör fel hirtelen a mélyből.

Hunyorgok a fénytől, amit látok benned
Mutasd meg, ragyogtasd ezerszínű lelked
A fájdalom enged, vasmarka kinyílik..
Fellélegzünk végre, itt minden összeillik..

Lepedőbe csavart hajnal.
Elmúlik ez is, de nem baj
Mert most az egyszer tudom, hogy van remény
Elmondja a szemed, ott látom Benned én ...

Rácz Boglárka: nem játék

ez már nem játék amit én játszom
örök életem örök halálom
kinevetem olykor
mérgezett magányom..

csendem váltom nevetésre
itt a szívem, gyere érte !
lapom tele csillagokkal
te vagy a hold, miénk a hajnal..

mégis eldobnám ,mert félek
már régóta csak így élek
csak a kín lehetett enyém
de te más vagy.....és jössz felém..

a lelkem vívódik
ahogy belém ivódik minden perced
ugye megérted...furcsa pillanat
mikor egy ilyen érzés ébred

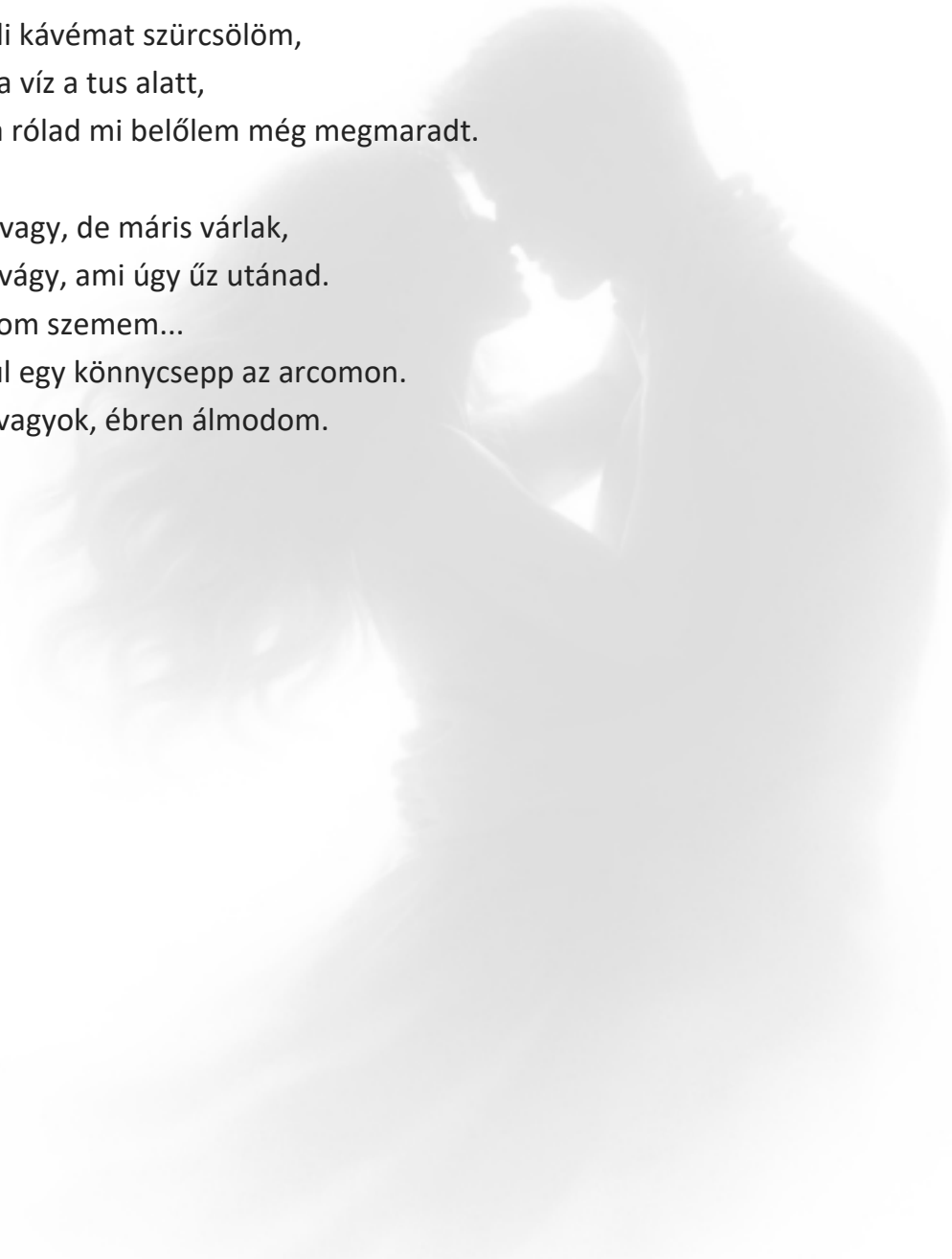
és bennem felébredt...s nem tudom mit tegyek
nem felelnek ma sem kövek ,sem hegyek
hiába kérdezem őket, mint rég
csak látom magam, ahogy sohasem még.

mérgezett magányom
ma kinevetem
örök életem , halálom
lábaid elé teszem

Vámos Gabriella: Szeretném, ha szeretnének

Harmatos fűben lépkedek.
Bárgyú mosoly az arcomon.
Hűs, kora reggeli szellő cirógat,
árnyad suhan át az ablakon.
A reggeli kávémat szürcsölöm,
csobog a víz a tus alatt,
lemossa rólad mi belőlem még megmaradt.

Még itt vagy, de máris várlak,
őrijítő a vágy, ami úgy íz utánad.
Behunyom szemem...
Legördül egy könnycsepp az arcomon.
Boldog vagyok, ébren álmodom.

Vámos Gabriella: Onenight stand

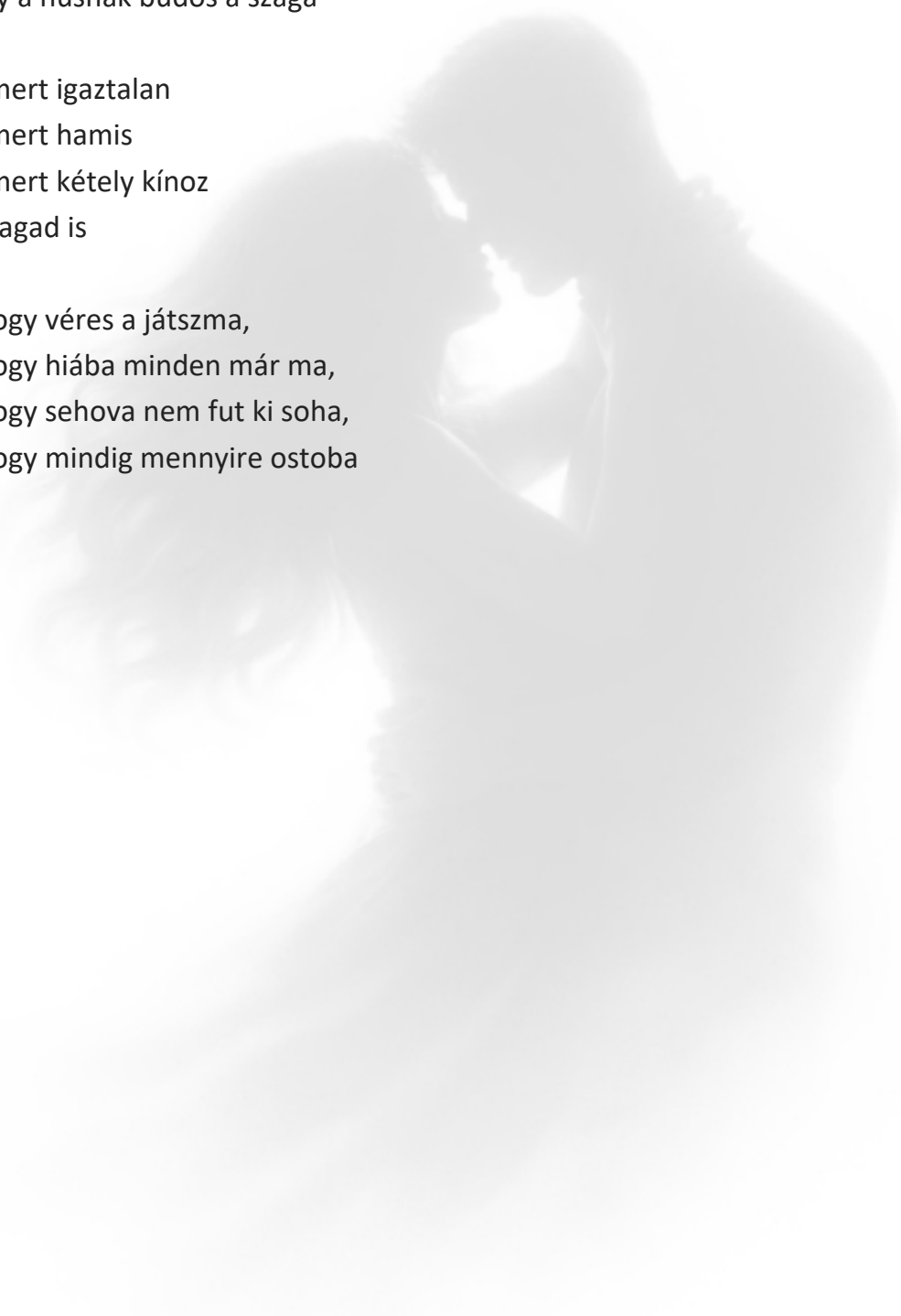
hömpölygő folyamként vonaglik a testünk
szétárad bennem a létezés maga
bármi áron is szeretni lettünk
csak hogy a húsnak bűdös a szaga

rothad mert igaztalan
rothad mert hamis
rothad mert kétely kínoz
téged magad is

tudni, hogy véres a játszma,
tudni, hogy hiába minden már ma,
tudni, hogy sehova nem fut ki soha,
tudni, hogy mindig mennyire ostoba

kínoz
szeret
lehet
veled
legjobb
béke

vége

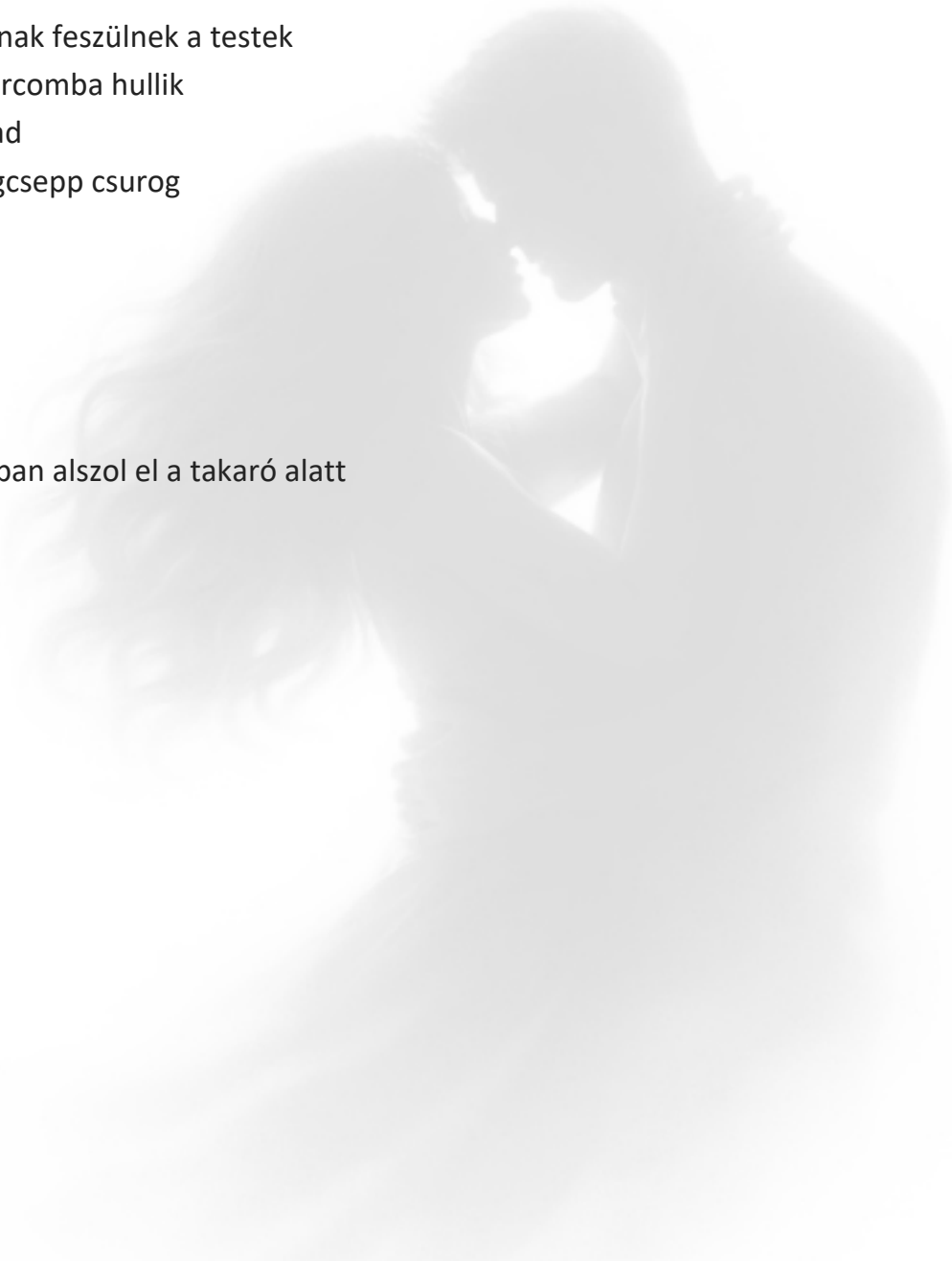

Vámos Gabriella: Titkos randevű

a dunna s a paplan hullámzik lankadatlan
csak csendben csak halkán
csak titokban

egymásnak feszülnek a testek
hajam arcomba hullik
odatapad
izzadságcsepp csurog
ragad

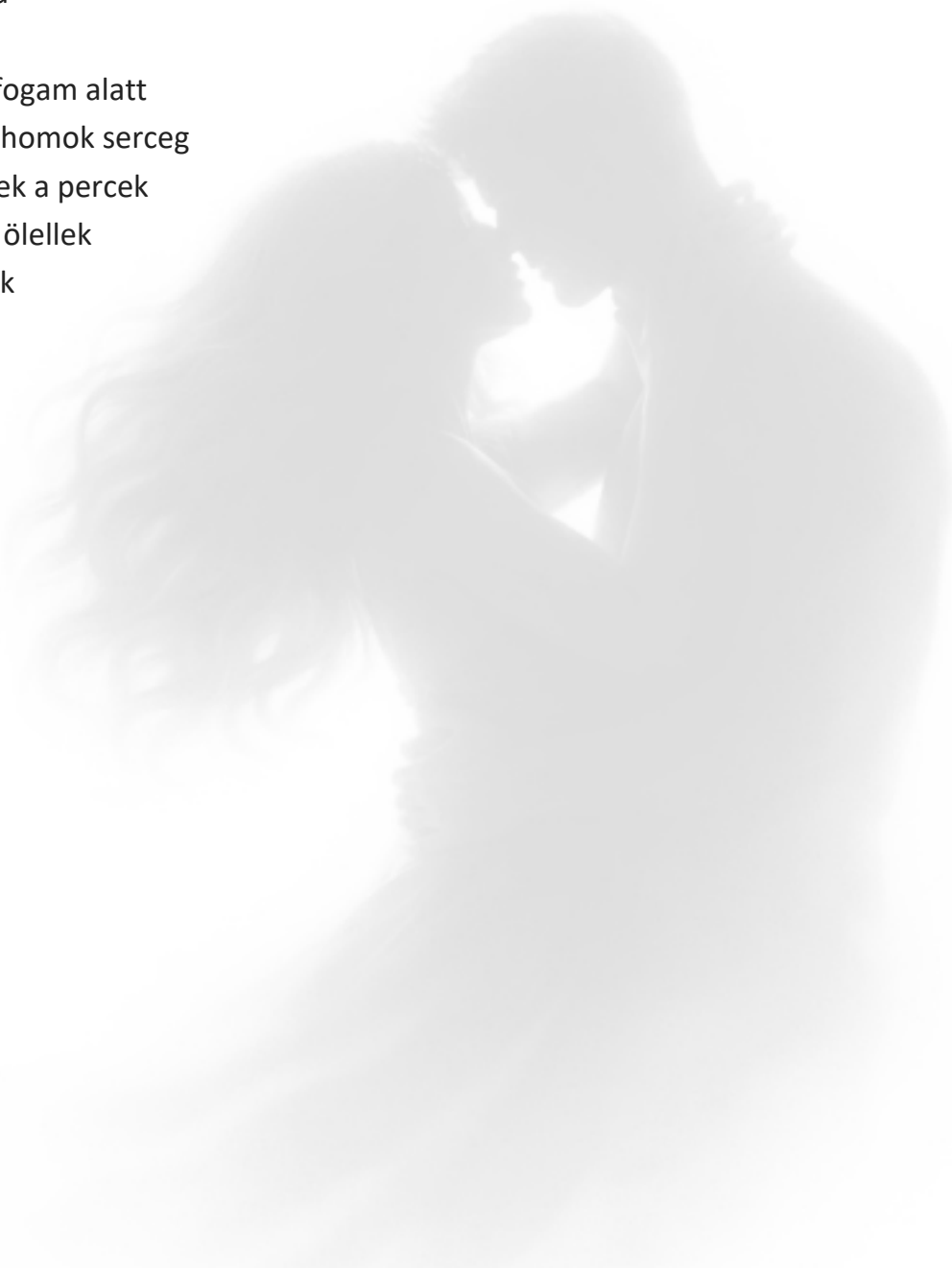
dagad
dagad
dagad
karjaimban alszol el a takaró alatt

Vámos Gabriella: Vörös húsába harap

a lédús gyümölcs leve szám szélén
nyakamba folyik
kebelembe csorog
lenyalod

harsog fogam alatt
akár ha homok serceg
engednek a percek
ölemben ölellek
szeretlek

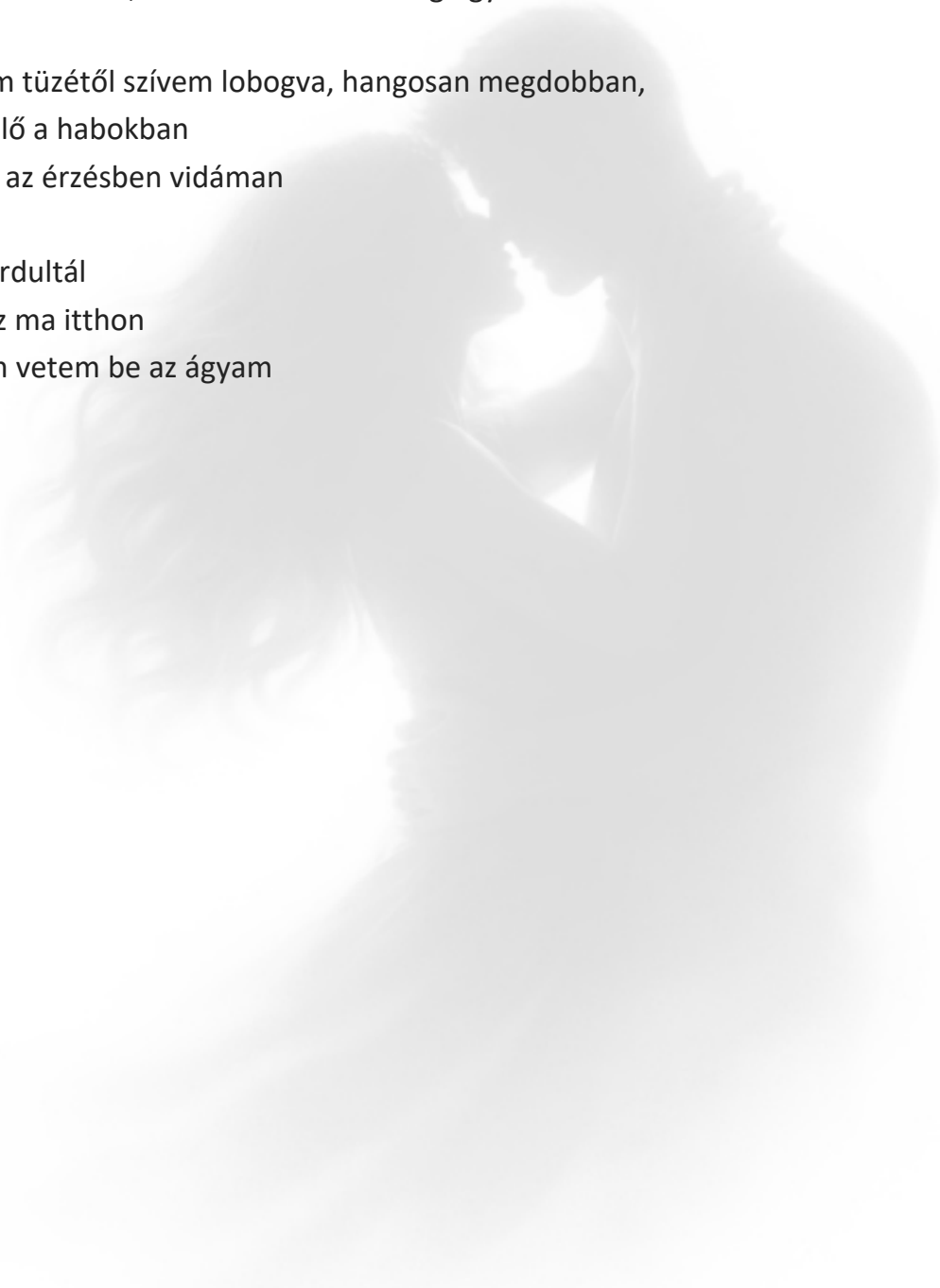

Vámos Gabriella: Sellő a habokban

madárdaltól hangos a reggel,
méhek zümmögnek odakinn,
azon a nyári reggel mikor elmész
merengek némán, friss tavaszi szellő meglegyint

szerelem tüzétől szívem lobogva, hangosan megdobban,
mint sellő a habokban
lubickol az érzésben vidáman

visszafordultál
maradsz ma itthon
mégsem vetem be az ágyam

Vámos Gabriella: Cupidóhoz

Ámor bársonyos hintója

söpörj el mindent utamból, robogj!

Dacolva viharral, széllel, száguldj velem!

Nyiladdal záporozz keblembe ezerszer még, s ezerszer!

Legyek én a kiválasztott, ölj meg, haljak bele!

Tálcán kínálom magam neked, te szerelem fenegyereke.

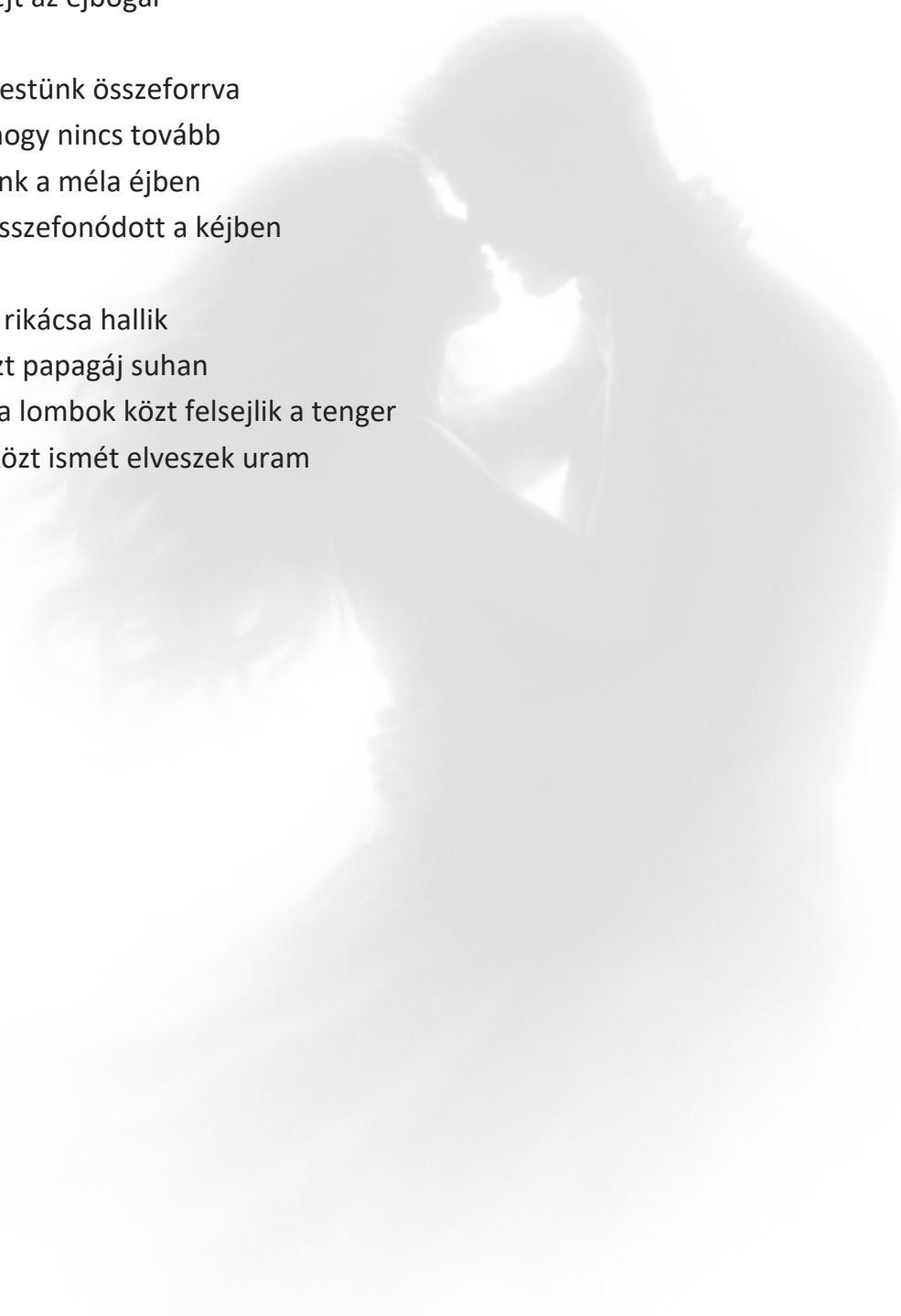

Vámos Gabriella: Karib mámor

kócos kis majmok kergetőznek
fenn a falon pókfonál
kincset érő félhomályban
táncot lejt az éjbogár

tikkadt testünk összeforva
sejteti, hogy nincs tovább
elvesztünk a méla éjben
hitünk összefonódott a kéjben

majmok rikácsa hallik
a fák közt papagáj suhan
s ahogy a lombok közt felsejlik a tenger
karjaid közt ismét elveszek uram

Amanda J. Harrys: Éjszakai fürdőzés

Péntek este éjszakai fürdőzésre voltunk hivatalosak a párommal.

Az egyik közös barátunk ajánlotta, hogy ők már voltak korábban a barátnőjével és felejthetetlen élményekkel gazdagodtak. Így biztosan elmennek most is.

Ettől többet nem mondott, hiába kérdeztem.

Csak egy este...

Azt tudni kell, hogy nem kedvelem a tömeges rendezvényeket, így most sem villanyozott fel túlságosan, hogy elmenjek.

Ázzak idegenekkel egy langyos pocsolyában? Brr! A gondolattól is összerándult a gyomrom. Nem szeretem, amikor olyan helyzetbe kerülök, ahol nem én irányítok.

Azonban a párom nagyon lelkes volt, mindenképp menni akart, így beadtam a derekam.

Hogy a kedvére tegyek, bikinit vettem fel, mert tudtam azt nagyon szereti rajtam látni. A baráti pár már hamarabb érkezett, és telefonon navigáltak, hogy merre vannak. Halvány fényekkel megvilágított medencéből integettek, amelyben még egy-két ember pihengetett rajtuk kívül. Már akkor észrevettem, hogy valamit iszogatnak, és a csajszi nincs felső rész. Hű ez az este talán mégsem lesz annyira borzasztó, mint ahogy elképzeltem.

Bementünk hozzájuk a langyos vízbe, ami jól is esett, mert a levegő hűvös volt kint a szabadban. A felszálló gőz egyre sűrűbb lett, ahogy hűlt a levegő, és már a csillagokat sem láttam olyan fényesen, pedig amikor csak tehetem, gyönyörködöm a végtelen univerzum szépségeiben...Próbáltam kizárni mindent, és mindenkit, de valaki megkocogtatta a vállam.

-Tudom, hogy szereted a pezsgőt, így hoztam egy üveggel. Kérsz belőle? -kérdezte a barátunk.

A páromra néztem, mert ő tudta, ha iszom akkor a vágyaimnak nem nagyon tudok parancsolni, de beleegyezően bólogatott. Tudtam, mit tesz velem az alkohol. Nem tompít, hanem felerősít.

Így elfogadtam.

Az első pohár pezsgő után jött a második, vele együtt a hangulatom is oldódott.

-Miért nincs a barátnődön felső?

Erre hangosan elkezdett nevetni és a víz alatt megfogta a kezem, és a magához vezette...zavaromban azt sem tudtam mit csináljak.

-Már érted?

Nem az érintése volt a legijesztőbb, hanem hogy nem húztam el a kezem.

-Itt most mindenki azt csinál, amihez kedve van. Ezért vagyunk itt. Egy egész estés mókázás.

Azt ismételtettem magamban: csak egy este... mintha ettől könnyebb lenne.

Odafordultam a páromhoz, de ő már teljesen bele volt esve a lány mellei közé. Abban a pillanatban tudtam, hogy ez már nem tartozik ránk. Nem fáj, hogy mással van. Inkább az, hogy nem számít.

Ha ezt tudom, azért jobban rákészültem volna...futott át a gondolat...Mivel nagyon ritkán iszom, már lassult a reakcióidőm...

Következő pillanatban a bugyim már a kezemre tekerve volt és élveztem ahogy a barát keze csúszik egyre lejjebb a víz alatt a szemérem résem irányába, majd el is időzik rajta. Nagyon izgatót a helyzet...hiszen ő barát és ez így...de ah mekkora szerszáma volt.

Sokszor gondoltam már rá, de aztán mindig továbbléptem rajta...

-Szeretnéd ha betenném?-kérdzte

-Naná...de csak óvatosan mert elég nagy...

Erre megint csak mosolyogni kezdett.

-Bízd csak rám, jó lesz!

Mondta, hogy kapaszkodjak meg a medence szélében...lábaimat a derekára tette és lassan húzott magára.

Egyre jobban éreztem, majd hirtelen megállt...

-Nem fáj?

-Nem dehogy, nagyon jó!

-Akkor tovább csinálom!

Eltolt, majd közelebb húzott, mindig kicsit jobban magára.

Hirtelen úgy éreztem, valamit nagyon eltalált, mert az összes izmom egyszerre rándult össze egy pillanatra...

-Nocsak, megtaláltam amit kerestem...!-mosolygott.

Amikor megtalálta, amit keresett, már nem volt gondolatom. Csak a testem válaszolt helyettem.

Egyre ütemesebben mozgatott és én már levegő után kapkodtam, de nem zavarta...tudta mit csinál, én tudtam mi lesz a vége...tenyerével befogta a szám és egy nagyot lökött rajtam...

Ekkora orgazmusom még sosem volt, mint akkor ott, vele...de ezt a páromnak sosem mondtam el.

Amanda J.Harrys: Kaland a pincében

A nap már épp lenyugodni készült Eger nyári fáin alatt. A bor mámorban úszó tekintetek csillogása elvonta a figyelmet minden másról. A társaság jól érezte magát már az X pincéhez érve, ahol egy igen szemrevaló dús keblekkel megáldott, roppant kedves szőkeség szolgált ki minket. Alakját kirajzolta egy testhezálló miniruha, vállait egy vékony kardigán fedte, mivel a pincékben hűvös van ilyenkor is. Mélyen dekoltált ruhája azonban nem hagy a tekintetnek máshova kalandozni. Bár gondolataim folyamatosan rajta jártak, de nagy szakértéssel ízlelgettem tovább a borokat, amiket kínált. Egy óvatlan pillanatban megharaptam a szám szélét, amit persze egyből kiszúrt.

-Ízlik a bor? -kérdezte

-Nagyon finom vagy! -vágtam rá zavaromban.

Erre elmosolyodott és csak annyit mondott halkán:

-Még nem is tudod mennyire!

Mivel nem szeretek melltartót hordani, így a halvány rózsaszín felsőmon keresztül kirajzolódott, hogy mennyire felizgat, amit mondott.

Melegség öntötte el az egész testem, az óráim rezegni kezdett, hogy a pulzusom magasabb a szokottnál. Kértem tőle 2x1 l félszáraz muskotályt a csapatnak, majd visszamentem a pulthoz.

-Ne haragudj, de amit kihoztál bort valahogy nem olyan ízű, mint amit az előbb kóstoltam!

-Hol tartjátok, lehet hogy nem jó helyen, vagy a hordóval nincs rendben valami?

Nem nagyon ért hozzá jött a válasz -de szívesen megmutatom folytatta.

Erre a mondatra vártam, és már haladtunk is a pince hátsó részébe.

Imádtam nézni ahogy kellemesen ringatózik a csípője séta közben.

Pár lépés után megállt és a szemembe nézett.

-Ugye nem a bor érdekel téged? - kérdezte.

Nem válaszoltam neki csak közel léptem hozzá és megcsókoltam forró ajkait.

Ezzel a lendülettel már elindultak a kezeim is feltérképezni vonzó, gömbölyded testét szigorúan a ruha fölött.

Meglepődött, ezt észrevettem rajta, de nem ellenkezett, pillanatok alatt feloldódott és visszacsókolt.

Heves csókcsatába kezdtünk ott a hűvös pincében.

Ajka puha és forró volt, nyelvünk kacéran kergetőzött.

Illata megváltozott és valahogy éreztem rajta is, hogy többet akar.

Végigsimítottam bársonyos combját, majd kezem a ruhája alá csúszott. Ekkor megállt a csókolózással. Azt hittem, hogy baj van. Kezét a kezemre tette és úgy vezette kislányos sima puncijához. Bugyija már átázott a nedvességtől, az enyém nem különben ami miatt kicsit zavarban is éreztem magam. Eddig nő még ennyire nem izgatott, mint ő! Kardigánját a földre dobta majd letérdelt-tudtam, hogy mit akar. A miniszoknyám alól lehúzta a tangám, és mohón nyalni kezdte nedves puncimat. Valami eszméletlen jól csinálta. A szívemet a torkomban éreztem dobogni. Nekidőltem az egyik hordónak, de ő csak csinálta

tovább. Néha felnézett rám gyönyörű zöld szemével. Nem tudtam uralkodni magamon, és egy hatalmasat élveztem. Lábam remegni kezdtek, alig tartottak meg, és egy pillanatig az összes létező csillagot a szemem előtt láttam.

Felállt és megkérdezte:

-Elég volt?

-Dehogy! -vágtam rá gyorsan.

Kértem, hogy üljön fel egy ott álló üres hordóra és támassza meg kezével magát. Miniruháját teljesen felhúztam, lucskos bugyiját lehámoztam róla, majd én is nyalni kezdtem. Sosem csináltam még ilyet, így nagyon figyeltem a visszajelzéseket. Fejét hátra szegte, száját kissé kinyitotta-látszott a lehelete, annyira hideg volt, de minket egy cseppet sem zavart. Először a csiklóját nyaldostam körbe-körbe finoman, hol lassabban hol gyorsabban. Élveztem ahogy élvezi. Imádtam a hangját, azokat a kis nyögéseket, amik olykor elhagyták ajkait. Éreztem ahogy remeg az egész teste, ahogy zihál, ahogy kapkodja a levegőt. Nem akartam még hogy elmenjen-óvatosan bedugtam egy ujjamat a hüvelyébe majd elkezdtem ki-be mozgatni. Nyugodtan mehet kettő is. Suttogta elcsukló hangon. Immár 2 ujjal ujjaztam és eszméletlenül élvezte.

Tudtam, hogy már közel jár, kiegyenesedtem, nem megszakítva a ritmust, és bal kezemet a szájára tapasztottam.

Lüktetve élvezett el.

Mire visszaindultunk a fények felé, a pince ugyanaz volt, de én tudtam, hogy ami ott történt, bennem marad örökre.

Amanda J. Harrys: A titkárnő

A szerephez fekete magassarkú és testhez simuló miniszoknyát vettem fel, szolid fehér inggel, mint egy igazi titkárnő. Még egy névtáblát is szereztem, hogy ne keltsek feltűnést a titkos látogatással. Megint dolgozik. Ilyenkor összeráncolja szemöldökét és hunyorog a szemüvege mögött. Néha megsimogatja halántékát, végiglapoz egy-két iratot, majd tovább olvas a laptopon. Pár percig az ajtóból állva figyelem a mozdulatait, ahogyan lazán fogja a tollat, firkál valamit. Elmosolyodik. Biztos valami vicces jutott az eszébe most is. Mielőtt odasétáltam volna, az ajtót becsuktam magam mögött, és a kulcsot is ráfordítottam. Sosem lehet tudni, most épp kinek lenne rá szüksége. Elindultam az asztala felé, letettem a kávémat, amit hoztam, majd a széke mögé léptem és masszírozni kezdtem stressztől merev vállait.

-Már hiányoztál! -suttogta végre ellazulva, és lejjebb csúszott a székében.

-Az érintésed, amit sosem tudok nélkülözni, pótolni, vagy kihagyni. Egyszerűen nem tudok neked nemet mondani, vagy ellenállni.

-Érted ezt?

Nem szóltam semmit, csak megoldottam a nyakkendőjét, hogy ingének gombjaihoz férjek és szabaddá tegyem izmos felsőtestét. Amíg kezem a férfias mellkasára csúszott, áthajolva szemem fölött egy gyengéd csókot leheltem ajkaira. Melleim a kissé kigombolt ingemen keresztül arcához feszültek, és szinte szabadulásért kiáltottak a csipkés melltartóm szorításából. Nyelvét enyhén kidugta, amit én finoman szopogatni kezdtem. Ahogy fel-fel pillantottam, nadrágja már domborodott, de még jobban fokozni akartam a vágyát. Nyakát kezdtem puszilgatni, majd fülcimpáját vettem ajkaim közé. Egyre nagyobbakat sóhajtott. Az összes erogén zónáját ismerem, és használom, hiszen ez nem az első eset, hogy megzavartam munka közben. Felegyenesedtem, és megfordítottam irodai székét. Ő rám nézett, én kacintottam egyet és szemből az ölébe ereszkedtem. Felsőmet kéjes lassúsággal lehámoztam rólam, majd a melltartóm csatját is kioldotta. Mindig ügyes abban, hogy pillanatok alatt levarázsolja rólam a ruháimat. Rámarkolt a melleimre majd bimbóimat ujjai közé vette és enyhén megszorította. Tudta, hogy ezzel még jobban felkorbácsolja az amúgy is tüzes vágyaimat. Egy hosszas nyögés hagyta el a torkom. Megszorítottam az arcát és elkezdtem felfalni, miközben kezeivel immár a fenekemet szorította. Percek alatt vad csókcsata résztvevői voltunk, amikor egy hirtelen mozdulattal felállított, és a hideg irodai asztal szabad felületére döntött.

A textil alatt meztelen puncim ontotta magából a nedvességet.

Lábaim közé jobb lábával belépett és kis terpeszbe nyitott, már amennyire a szoknya engedte. Hallottam a cuppanást, amivel benyálazta ujjait, bár erre már egyáltalán nem volt szükség, majd kettőt lassan a forró puhaságba merített.

-Imádom a tested, és mindig készen áll! -suttogta.

Pár pillanatig ki-be mozgatta bennem két ujját, miközben apró nyögésekkel törtem meg az iroda átható csendjét. Hallottam, ahogy másik kezével övével babrál, és máris a combjaim között érezhettem kőkemény férfiasságát.

Ujjait - amit teljesen eláztattam ekkorra - kihúzta és az ánuszmot kezdte ingerelni. A hosszas izgatás és bőséges nedvességem zöld utat adott, hogy ezúttal más élvezetet is kipróbáljunk.

Péniszével nagyon lassan nekifeszült majd a záróizmaim engedték, hogy belém hatoljon teljes mélységben. Azelőtt még nem csináltunk ilyet, így meg is lepett, hogy különösebb fájdalmat nem éreztem, -talán csak minimális feszítést- mégis annál nagyobb adrenalint. Biztonságban éreztem magam. Miközben egyre gyorsabban mozgott bennem, benyúltam lábaim közé, és csiklómat izgattam. Feltüzelt a hangja, csak arra tudtam figyelni, és hogy mennyire jó vele ez is.

-Beléd élvezhetek? -kérdezte elhaló suttogással.

-Csináld! - vágtam rá, de abban a pillanatban az összes izmom összerándult és lüktetve, élveztem el.

Azt hiszem ez volt a kegyelemdöfés neki is, hirtelen megfeszül, levegője bennrekedt és pulzálva elment bennem.

Onnantól kezdve tudtam, hogy ez nem egy jelenet volt, hanem egy határ.

Mihályiné Jankó Andrea: Veled Együtt

Olyan gyönyörű, nagyon gyönyörű, Veled csodás az életem.
Tudod szeretlek, igen szeretlek, vártam rád, hogy vártam szívem.
Mindig kerestem, nagyon kerestem, igen megtaláltam szerelmem.
Te is boldog vagy, talán boldog vagy, köszönöm Néked Istenem!

Refr.:

Jöjj gyere hát, jöjj gyere hát, jöjj gyere add a kezed menjünk így tovább.
A boldogság, nagy boldogság sugárzik majd mirőlünk, mint a Napsugár.
Ha a gond tornyosul, ugye majd elsimul, kedvesem.

Figyelj kicsit rám, figyelj most reám, igen hosszú évek várnak reánk.
Ezer terveink, csodás terveink, válnak már valóra talán.
Ha majd a jóban, néha a rosszban, talán mindig együtt maradunk.
Tudom, hogy így lesz, remélem így lesz, köszönöm Néked Istenem.

Refr.:

Jöjj gyere

...

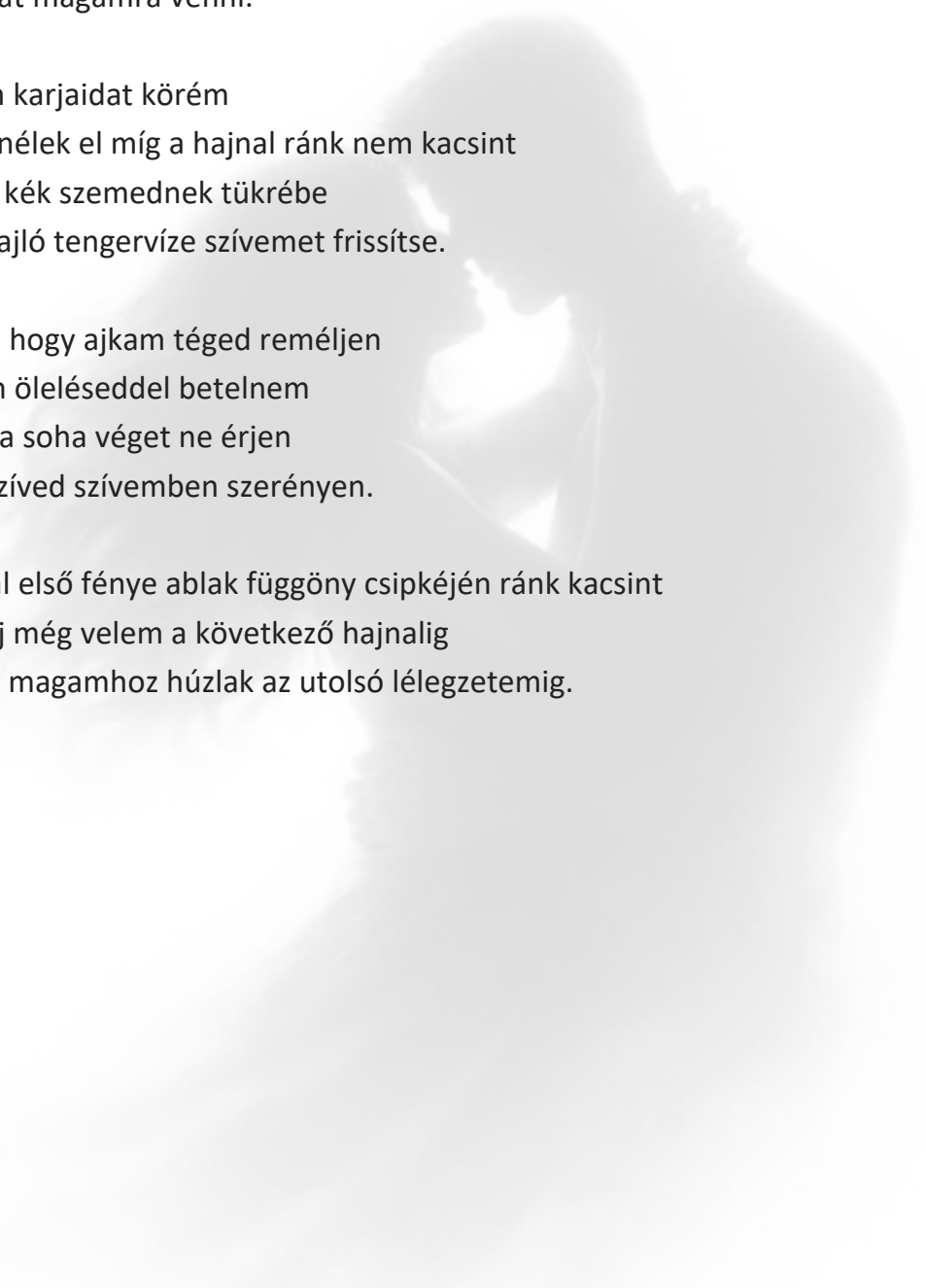
Vasasné Koszla Beáta: Veled

Elfáradt lelkem téged keres
Minden porcikámmal óhajtva remeg
Úgy szeretnék újra veled lenni
Ölelő karodat magamra venni.

Úgy fonnám karjaidat körém
Nem engednék el míg a hajnal ránk nem kacsint
Úgy néznék kék szemednek tükrébe
Hogy a morajló tengervíze szívemet frissítse.

Úgy csókolj, hogy ajkam téged reméljen
S ne akarjon ölelésseddel betelnem
Az az éjszaka soha véget ne érjen
Lüktessen szíved szívemben szerényen.

S ha a hajnal első fénye ablak függöny csipkéjén ránk kacsint
Csak maradj még velem a következő hajnalig
S karommal magamhoz húzlak az utolsó lélegzetemig.

Vasasné Koszla Beáta: Igaz szerelem

Nyári hűs szellő fonta át a vállam
Mikor még nem hittem a szerelmi szálnak
De te jöttél s megégettél
Mindent mi voltam felperzszeltél.

Úgy néztél szemembe mélyen
Hogy szívembe zártam szemed tükrét végleg
Úgy súgtál titkot fülembe
Hogy lelkem lelkedet mindig keresse.

Akartam hallani hangodat
Vállamra ültetni csókodat
Akkor és ott két karodba pihenni
Benne örökre fészket építeni.

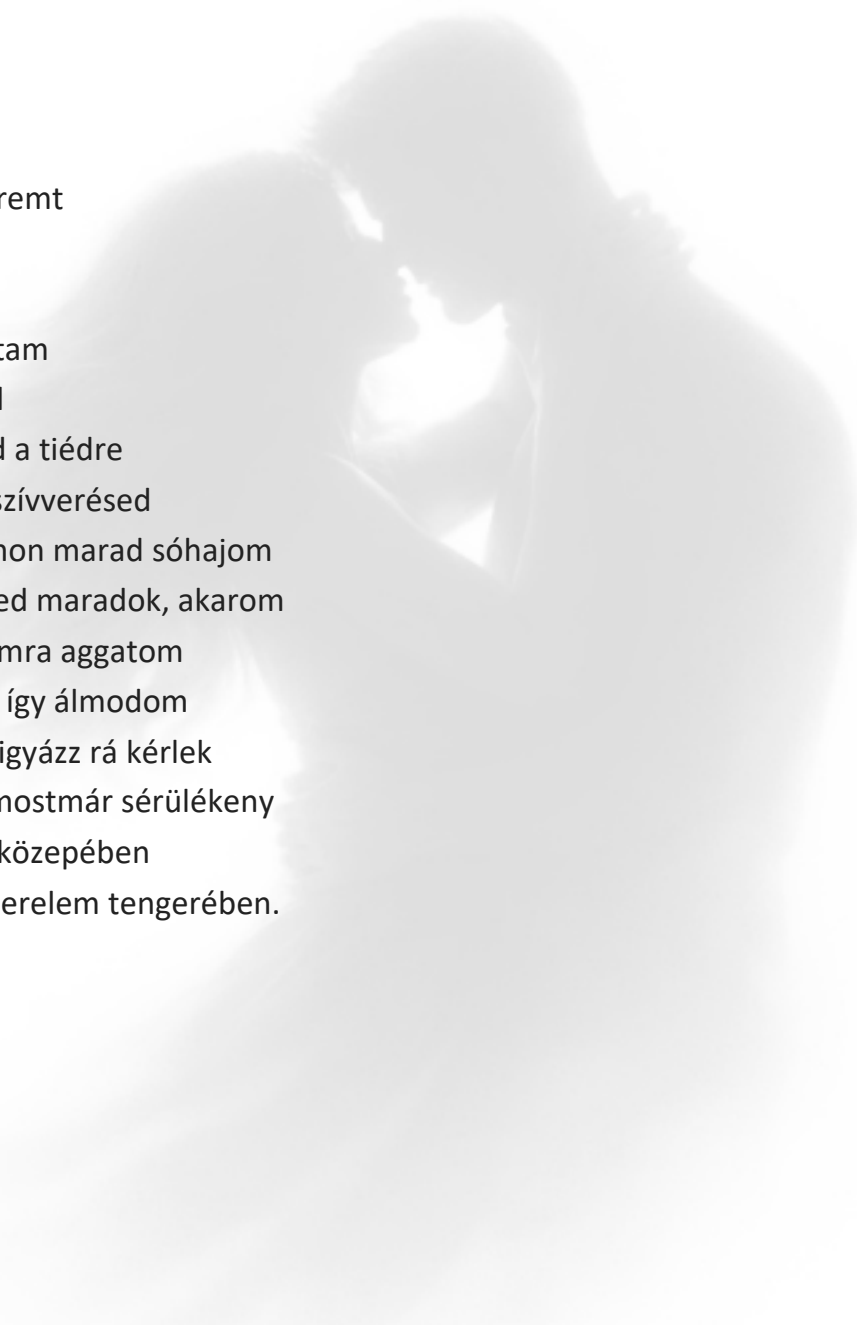
Szívemből szólt a legédesebb dallam
Melyet kottaként tetőled kaptam
Perzselő tűz voltál s égetett a nap
Hagyom hogy átfonjon ölelő karod.

Azóta is táncolok benne s ne legyen vége
Nélküled nem volt semminek szépsége
Te hoztad el a nyár melegét
Te fested színesre az ég peremét.

Izzon még a parázs, perzseljen, égessen.
Egy életen át tartó igaz szerelem....
veled, végtelen.

Vasasné Koszla Beáta: Szeress

Szeress belém
Itt vagyok
Miattad kelek
minden hajnalon
Érted dobban
Érted remeg
Bennem a
Szíved otthont teremt
Szeress belém
Szépen kérlek
Szívem csomagoltam
S nem kell kérned
Neked adom tedd a tiédre
Hagyd hallanom szívverésed
S ha majd párnámon marad sóhajom
Akkor is ott is veled maradok, akarom
S két karod magamra aggam
Úgy ringatózom s így álmodom
Szeresd szívem, vigyázz rá kérlek
Kicsomagoltam, mostmár sérülékeny
Te vagy a szívem közepében
S tőled lüktet a szerelem tengerében.

Vasasné Koszla Beáta: Csak egy

Csak egy érintést

Csak ennyit kérek

Csak a kezed hadd foghassam még kérlek

Csak még egyszer utoljára

Csak abban az édes félhomályban

Csak még egy pillanatra

Csak hogy bízhasam magam a holnapra

Csak egy utolsó másodpercet

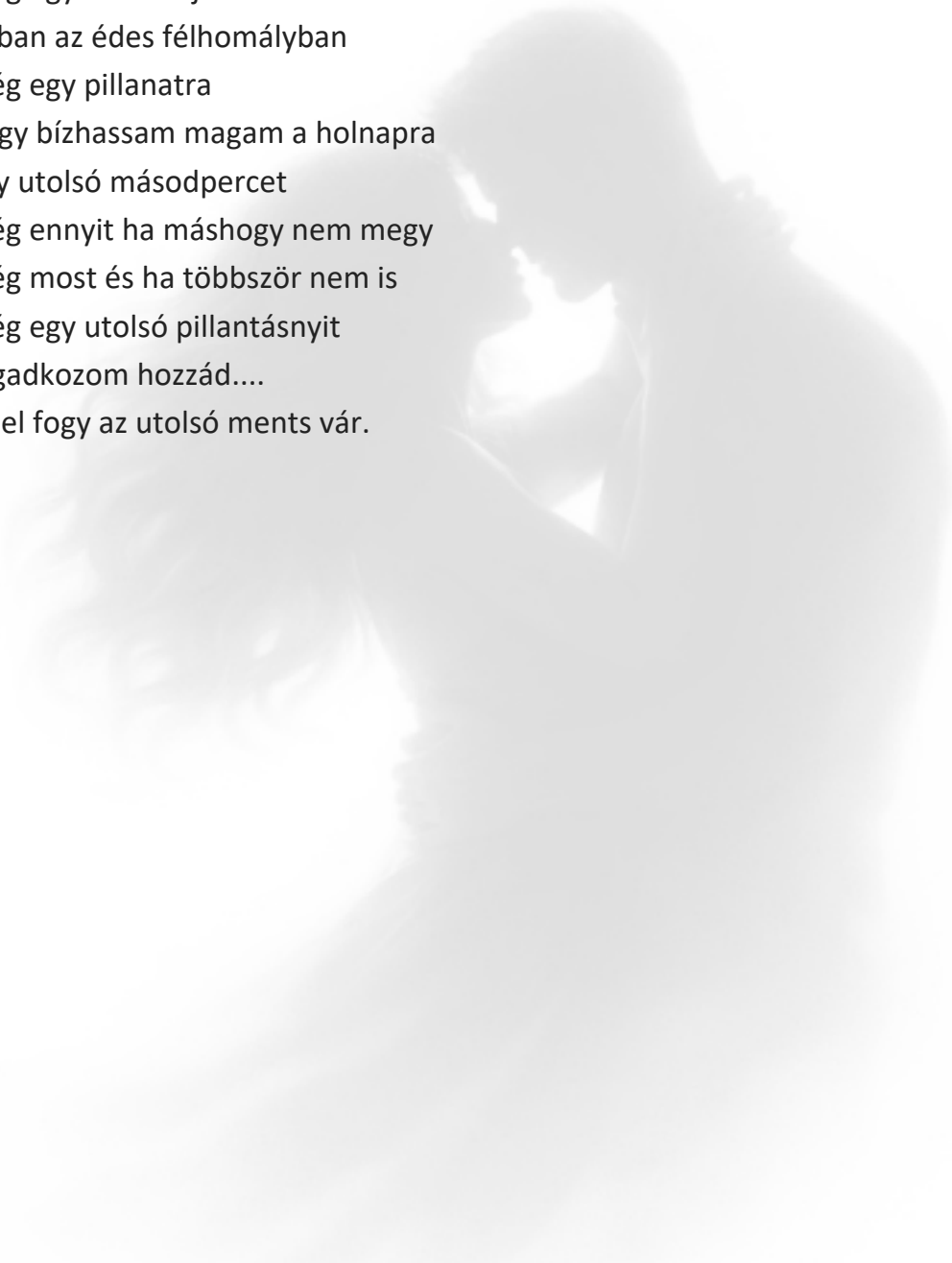
Csak még ennyit ha máshogy nem megy

Csak még most és ha többször nem is

Csak még egy utolsó pillantásnyit

Csak fogadkozom hozzád....

Mielőtt el fogy az utolsó ments vár.

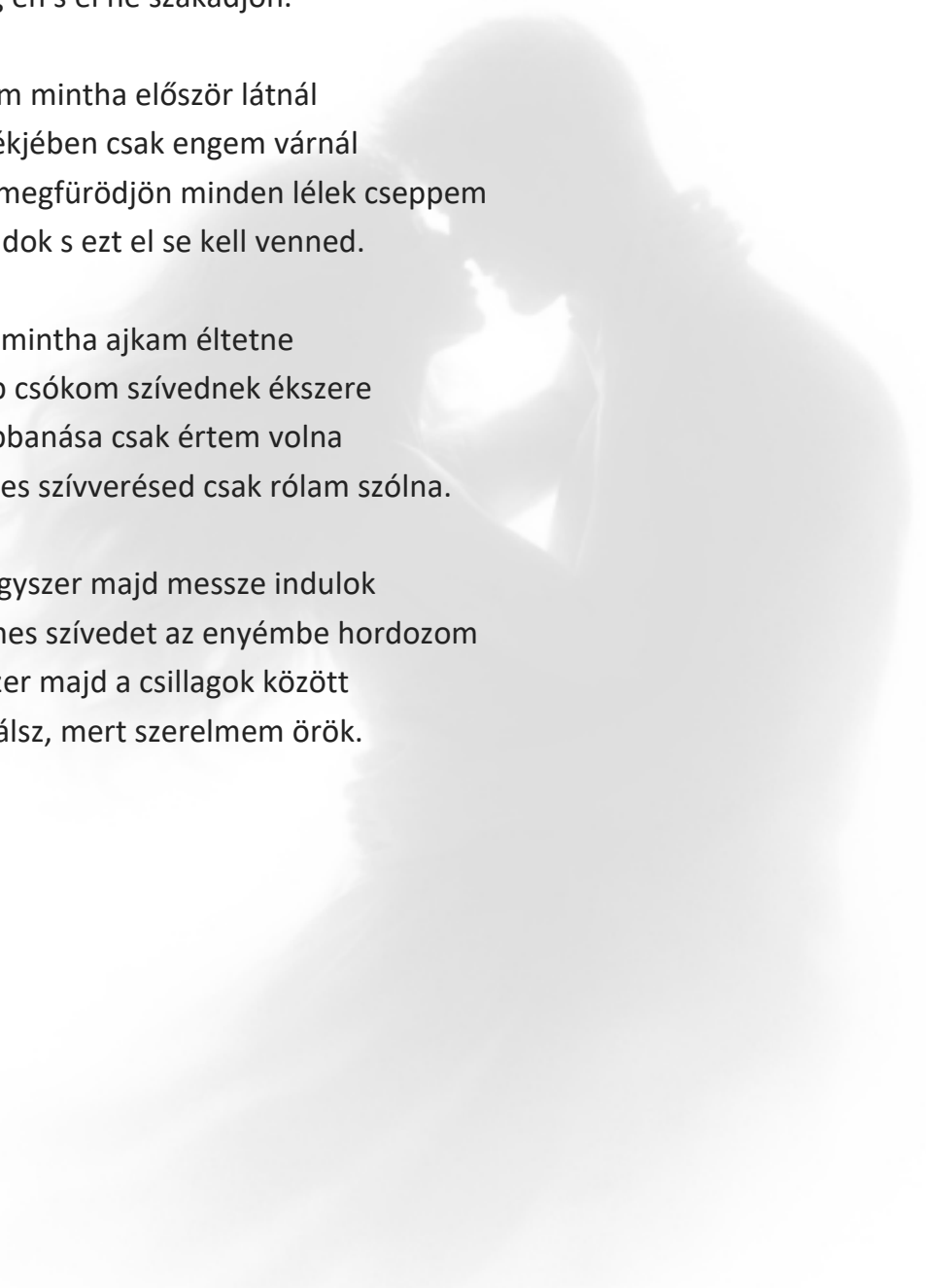
Vasasné Koszla Beáta: Szerelmem

Úgy ölelj úgy fonj magadhoz
Hogy abba a pillanatban minden meg maradjon
Az idő múlása ne zavarjon
Csak te meg én s el ne szakadjon.

Úgy nézz rám mintha először látnál
S szemed kékjében csak engem várnál
S tükrében megfürödjön minden lélek cseppem
Mit neked adok s ezt el se kell vened.

Úgy csókolj mintha ajkam éltetne
S legforróbb csókom szívednek ékszere
S szíved dobbanása csak értem volna
Minden egyes szívverésed csak rólam szólna.

S ha majd egyszer majd messze indulok
A te szerelmes szívedet az enyémbe hordozom
Hátha egyszer majd a csillagok között
Újra rámtalálsz, mert szerelmem örök.

Vasasné Koszla Beáta: Engedd meg kérlek

Engedd kérlek, csak engedd meg nekem
Csak egy percre még hadd fogjam kezéd.

Engedd kérlek, hogy a mindened legyek
S egy életen át veled lehessek.

Engedd meg kérlek, hogy szívedhez érjek
S minden dobbanásban te érted éljek.

Engedd meg kérlek, hogy könnycsepped legyek
Szívedben szülessek s arcodon eső cseppek formájában hozzád érhessek.

Engedd meg kérlek, hogy ajkadról ihassak
S egy csókkal köszöntselek ha jó a hajnal.

Engedd meg kérlek, hogy veled legyek
S szerelmes szívemmel téged szeresselek.

Engedd meg, most vagy soha,
hogy szerelmem égessen lángra gyúlva.

Vasasné Koszla Beáta: Szerelem tengerén

Bár tudnád mi vagy nekem
Bár tudnád hol vagy velem
Bár tudnád ha hívlak
Bár tudnád mikor ki voltam.

Ott vagy a hajnal első fényében
Az első gondolatban
A szóban
A legszebb pillanatban.

Szeretlek azóta mióta tudom
Mióta párnámon őrzöm sóhajom
Amikor a világ minden kincse csak te vagy
Amióta szíved szívemben otthon van.

Szemed tükrében megfürdik szerelmünk
S egy karnyújtásodon ringatózik lelkünk
A hangod fülemnek legszebb dallama
Az ajkad ajkarnak óhaja.

Mellkasodon megpihen kicsi lelkem
A szíved dobbanása lüktető hajóm
Vitorlása tetőled dagadó
A tenger morajlása sebemre tapasz.

Bár tudnád mi vagy nekem
Bár tudnád hol vagy velem
Bár tudnád ha hívlak
Bár tudnád mikor ki voltam.

Akkor is ott is csak neked voltam.

Vasasné Koszla Beáta: Szívedbe

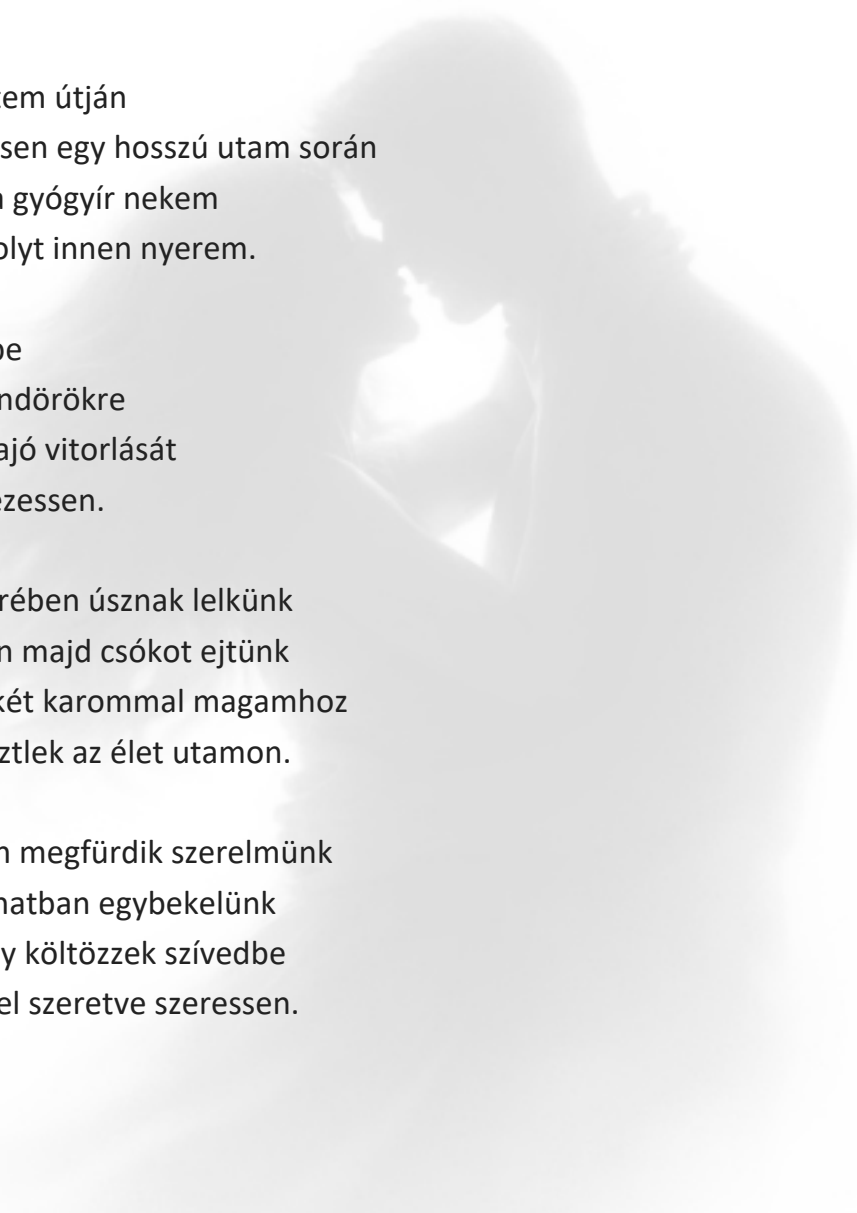
Költöznék szívedbe,
hogy szíveddel legyek
hogy minden dobbanásban
benne legyek.

Hadd halljam életem útján
S kottaként vezessen egy hosszú utam során
Szíved dobbanása gyógyír nekem
S ajkamon a mosolyt innen nyerem.

Költöznék szívedbe
Egyszer csak a mindörökre
Addig a lüktető hajó vitorlását
Engedem hogy vezessen.

A szerelem tengerében úsznak lelkünk
S minden fodorján majd csókot ejtünk
Úgy fonlak majd két karommal magamhoz
Hogy el nem eresztlek az élet utamon.

A tenger tükrében megfürdik szerelmünk
S a legszebb pillanatban egybekelünk
Csak engedd, hogy költözzek szívedbe
S szíved szívemmel szeretve szeressen.

Vasasné Koszla Beáta: Csak egy perc

Csak egy percet maradj még kérlek,
csak egy percre még nézhessem fényed,
csak egy percre még foghassam kezed,
csak egy percre még hunyd le szemed.

Ne szólj semmit, én sem szólok
ez a perc még a miénk, csak a miénk,
hadd halljam szíved szeretetét,
ahogy a szerelem nekünk mesél.

Csak egy percre még ülj mellém,
csak egy percet hadd kérjek én,
csak egy percet ebből ami van,
csak egy percet amíg még enyém vagy.

Ahogy hallgatom ahogy szuszogsz,
a hajadat ahogy a szélben susog,
a szempillád ahogy pislant,
szád szélén mosoly csillan.

Csak egy percet adj még nekem,
csak egy percre még maradj velem,
csak egy perc ami többet ér,
mint a nélküled töltött lét.

Úgy menj el majd, hogy észre se vegyem,
hogy szíved dobbanását mindig érezzem,
úgy hagyj itt ebben a múló percben,
hogy reményem maradjon még ebben az életben.

Vasasné Koszla Beáta: Lennék

Lennék csillag ablakpárkányodon ragadt
őrizném álmod, mely a párnádon maradt
csendben elnyújtóznék kis szobád sarkában
lennék puha takaród hűvös téli magányban.

Lennék hajnal, ami hajadon csillog
lennék mosoly, mely arcodon ragyog
Itt lennék veled ,hallkan, csendben
Lábujjhegyen lépkedik lelkem.

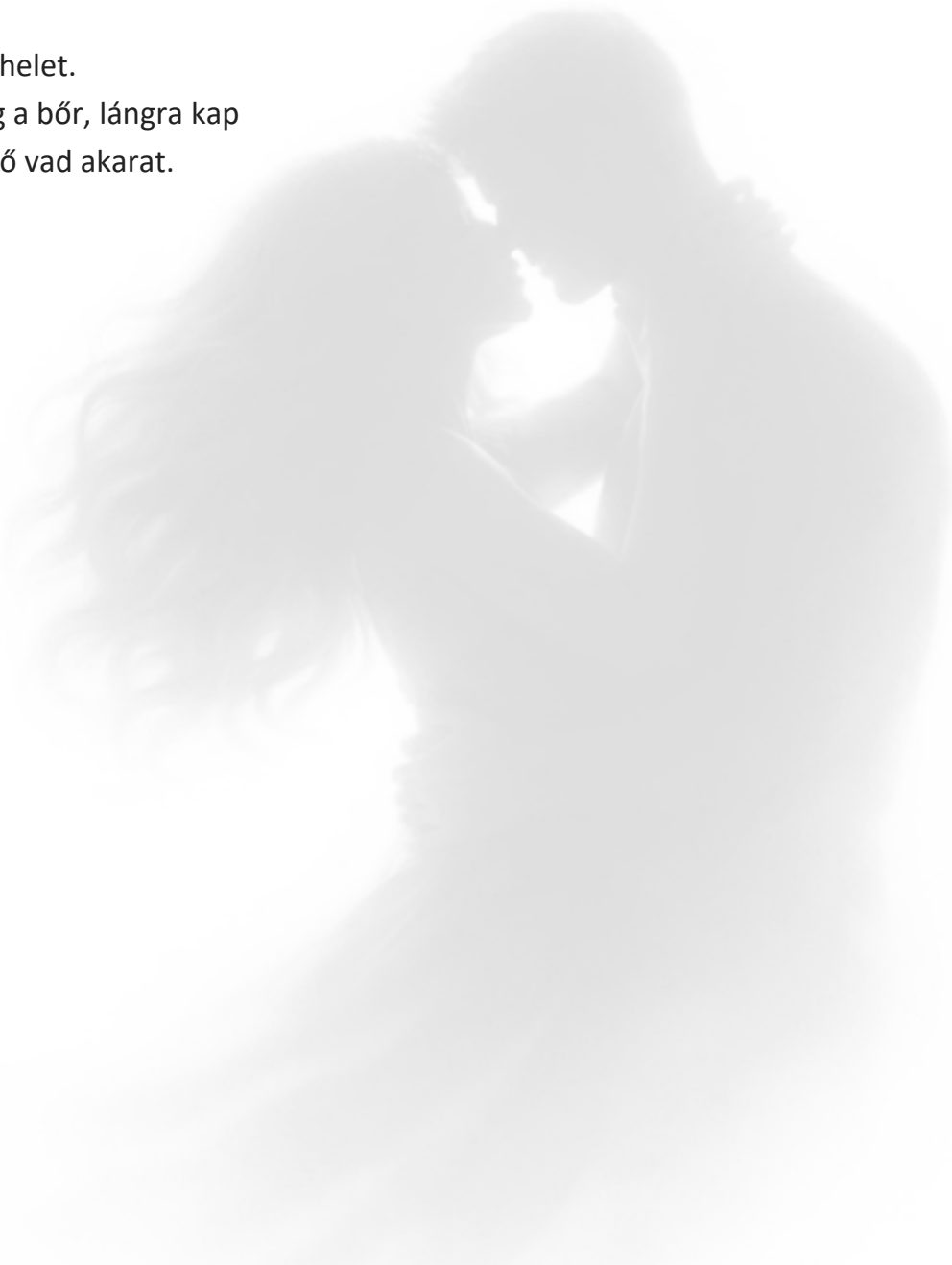
Lennék könny szemedben,
mely szívedben születik
lecsordulna arcodon, ajkamig
lennék csókod, mely csókomat keresi
két karommal ölelnélek holtomig.

Lennék szíved, mely értem dobban
s szívemmel együtt újra lobban
lennék lépted, mely hozzám fut szalad
s ide érve otthonába marad.

Lennék mindened ami éltet
végtelen szerelem tengerében
lennék igazgyöngyöd, melyet neked adok
s egy életen át veled maradok.

Bokor Józsefné Gulyás Klaudia: Szellő játszik ajkamon

Szellő játszik ajkamon,
Lassan csókol nyakamon;
Fülledt,
Forró lehelet.
Bizsereg a bőr, lángra kap
A lüktető vad akarat.

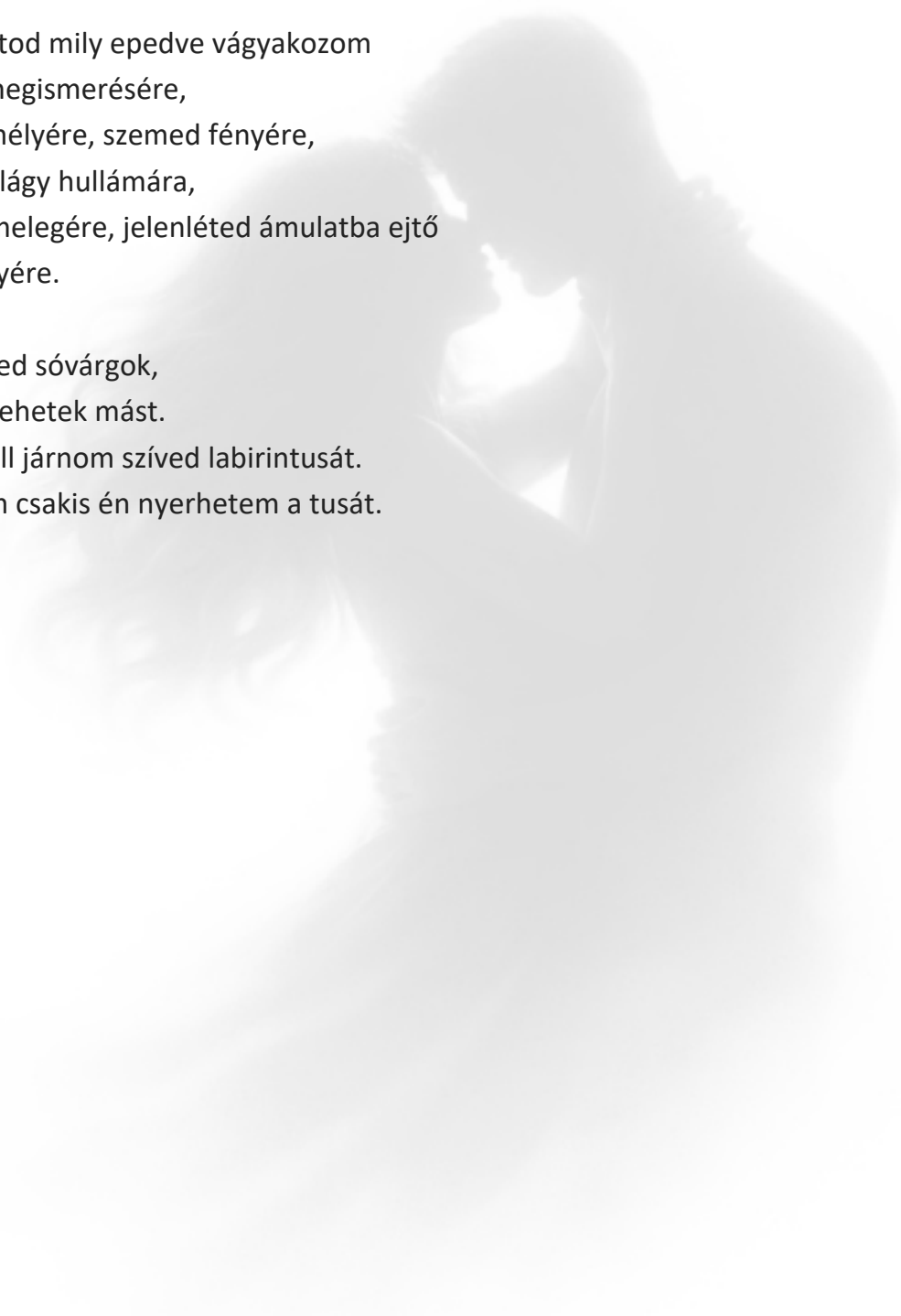

Bacsa Nóra: Titok

Mikor előttem állsz Te,
Rád nézni sem bírok,
Még csak pillantani se.

Félek, látod mily epedve vágyakozom
Szíved megismerésére,
Lelked mélyére, szemed fényére,
Hangod lágy hullámára,
Tested melegére, jelenléted ámulatba ejtő
Tekintélyére.

Csak érted sóvárgok,
Nem is tehetek mást.
Végig kell járnom szíved labirintusát.
Ó, érzem csakis én nyerhetem a tusát.

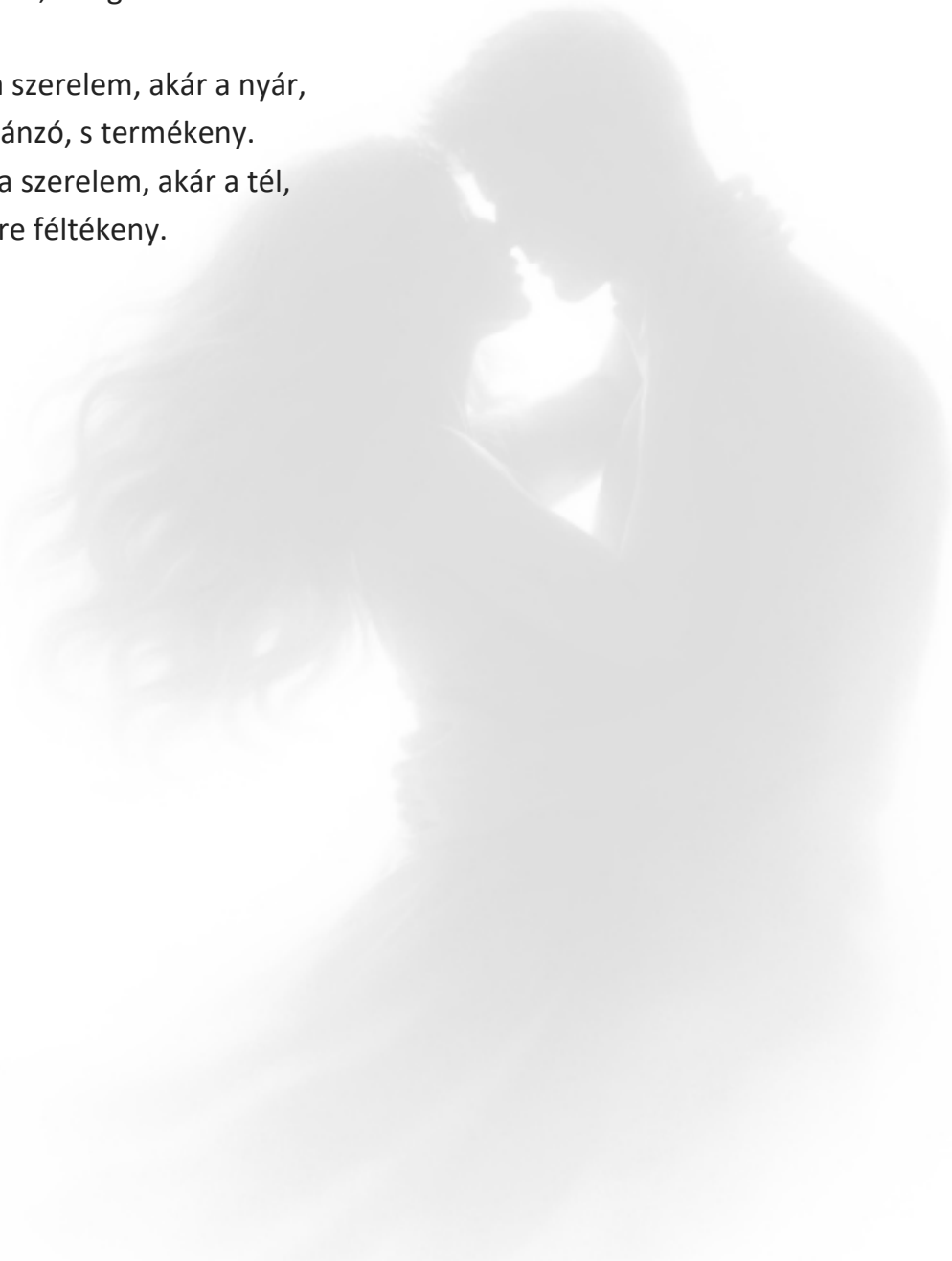
Bacsa Nóra: Neked a szerelem

Neked a szerelem, akár a tavasz,
Oly bimbózó, s édes.

Nekem a szerelem, akár az ősz,
Oly elmúló, s véges.

Neked a szerelem, akár a nyár,
Oly burjánzó, s termékeny.

Nekem a szerelem, akár a tél,
Oly életre féltékeny.

Bacsa Nóra: Neked

Könnyes arcom fázik,
Hideg van.
Bár letörölnéd meleg kezeiddel, Kedves!

Fájó szívem sír,
Nem alszik.
Ringasd el örök bánatát csak egy percre!

Oly könnyű az álom, mikor karod bölcsője altat el,
S ébredéskor mosolyod hajnalpírját látom.
De jajj, oly nehéz, ha mostohán ellököd vágyódó testemet,
És magányosan álmodom, tőled távol.

Ilyenkor dajkám a fagyos éj,
Míg a reggel nem jön el.

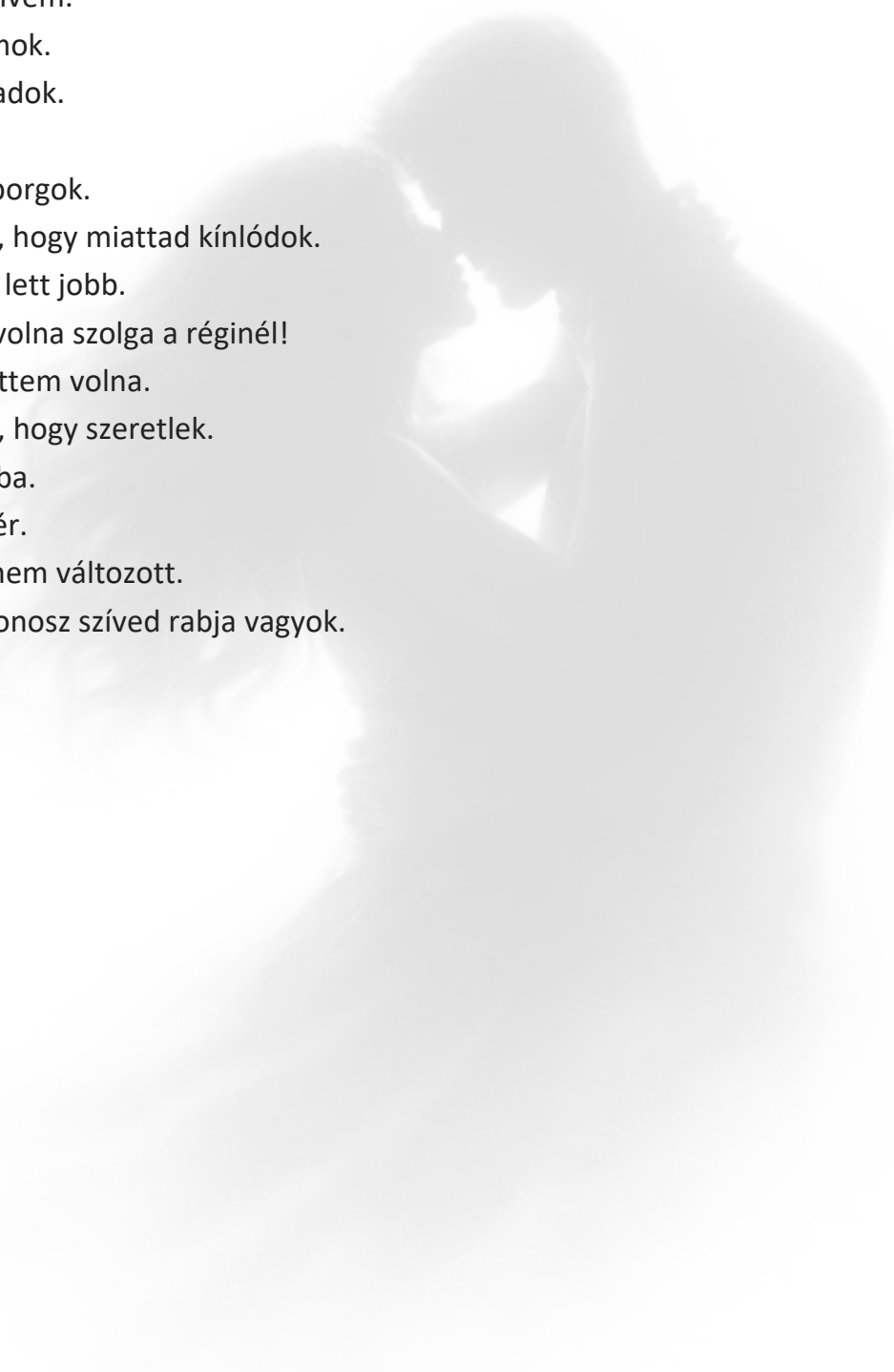
A régi ismerős, ki most is elfogad,
Ki szánja gyermekét, és kedvesen fojtogat.

S fuldokolva várom jöttödet, te hajnali pillangó,
Mikor érkezel megtépett szárnyakon, Kedvesem?
Reggeli csókod mézes harmata
Mikor hoz megnyugvást sivatag ajkamra?
Meddig várjalak?

Gyenge lelkefáj,
Egyedül jár.
Bár rátalálna lelke újra és újra kedvesem!

Bacsa Nóra: Gonosz ördög vagy!

Gonosz ördög vagy!
A sátánnál is rosszabb.
Nem tudod, hogy kínozol?
Meghal a szívem.
Pereg a homok.
Én nem haladok.
Most veled.
Helyben toporgok.
Nem szólok, hogy miattad kínlódom.
Semmi sem lett jobb.
Maradtam volna szolga a réginé!
Annak kellettem volna.
Elmondtam, hogy szeretlek.
Végzetes hiba.
Más a színtér.
A történet nem változott.
Most a te gonosz szíved rabja vagyok.

Bacsa Nóra: N

Néma száj,
Kiáltó szemek,
Nekem kiált a csended kedves N.

Fordul el,
Ha arra nézek, fejed,
Megengedem, ha engeded nekem.

Engedném, hogy sóvár tekinteted mélyen,
Visszavonhatatlanul szememben égjen.
Engedd meg hogy kérő, féltő lényem végleg,
Részeg mámorországban elragadjon téged.

Nem rejthetjük nyilván nyílásunkat mégsem
Üvöltve kiáltó egymás két szemében.
Nem kell szó, mert látjuk szótlan szenvedésben,
Nem kezdőthet el mi sosem érhet véget.

Durva vagy.
Szólni nem merek.
Újra láthattalak ma kedves N.

Semmi sincs.
Köszönni mersz nekem,
De mást sosem mondasz már énnekem.

Bacsa Nóra: (Nem) tudom

Jól van-e ez? Nem tudom.
Akarom-e? Nem tudom.
Lány vagyok-e? Nem tudom.
Ne kérdezz, csak ezt tudom.

Ne rohanj, mert elfutok,
Belebotlunk, megbukom.
Te vagy Sok gondolatom,
Ha ez nem elég, feladom.

Gondoltam, ezt elmondom
Tök jó veled, nem mondom..
Érzem, amit te gondolsz,
A szó más, ahogy kimondom.

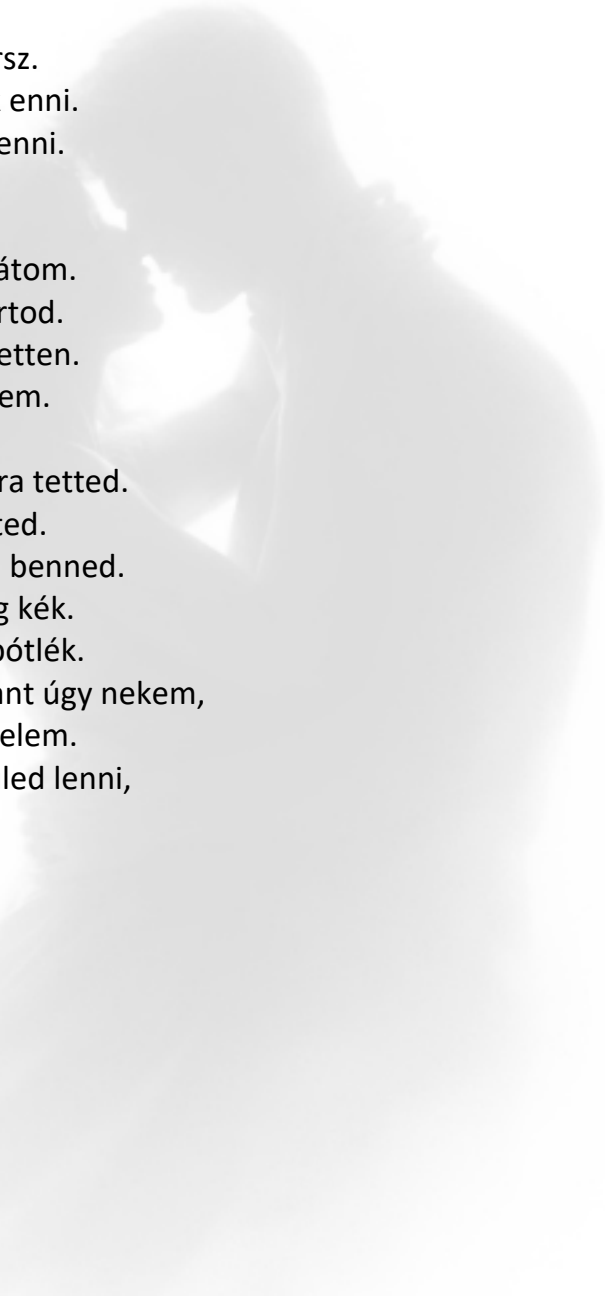
Befejezni nem fogom,
Nem akarom, nem tudom.
Diplomata nem vagyok,
Ez csak látszat, Angyalom.

Hát szép sorban haladjunk,
A gyümölcsöt leszakajtsuk,
A kertben ketten daloljunk,
A folytatást kitaláljuk.

Bacsa Nóra: Kellesz

Kellesz, mert karodban ülni jó.
Kellesz, mert te vagy a biztonságos hajó.
Kellesz, mert vársz, nem sűrgetsz, megállsz.
Kellesz, mert szemeiddel csak engem látsz.
Kellesz, mert annyira engem akarsz.
Kellesz, mert senki elől el nem takarsz.
Kellesz, mert két hétig nem tudtunk enni.
Kellesz, mert a másiktól el akarsz menni.
Kellesz, mert a határba elémjöttél.
Kellesz, mert a vízbe be nem löktél.
Kellesz, mert pupilládban arcomat látom.
Kellesz, mert ecsetemet tintába mártod.
Kellesz, mert fák között repültünk ketten.
Kellesz, mert ismerős lelkednek lelkem.
Kellesz, mert más így sose kellett.
Kellesz, mert gyümölcseid asztalomra tetted.
Kellesz, mert a napos oldalt te szedted.
Kellesz, mert mindenem otthon van benned.
Kellesz, mert vörös vagy, szőke, meg kék.
Kellesz, mert nem lenne helyetted pótlék.
Kellesz, mert mosoly még nem csillant úgy nekem,
Ahogy a te mosolyod játszik egyre velem.
Kellesz, mert nem akarok már nélküled lenni,
A Te árnyékodban akarok pihenni.

Bacsa Nóra: Fesztivál után

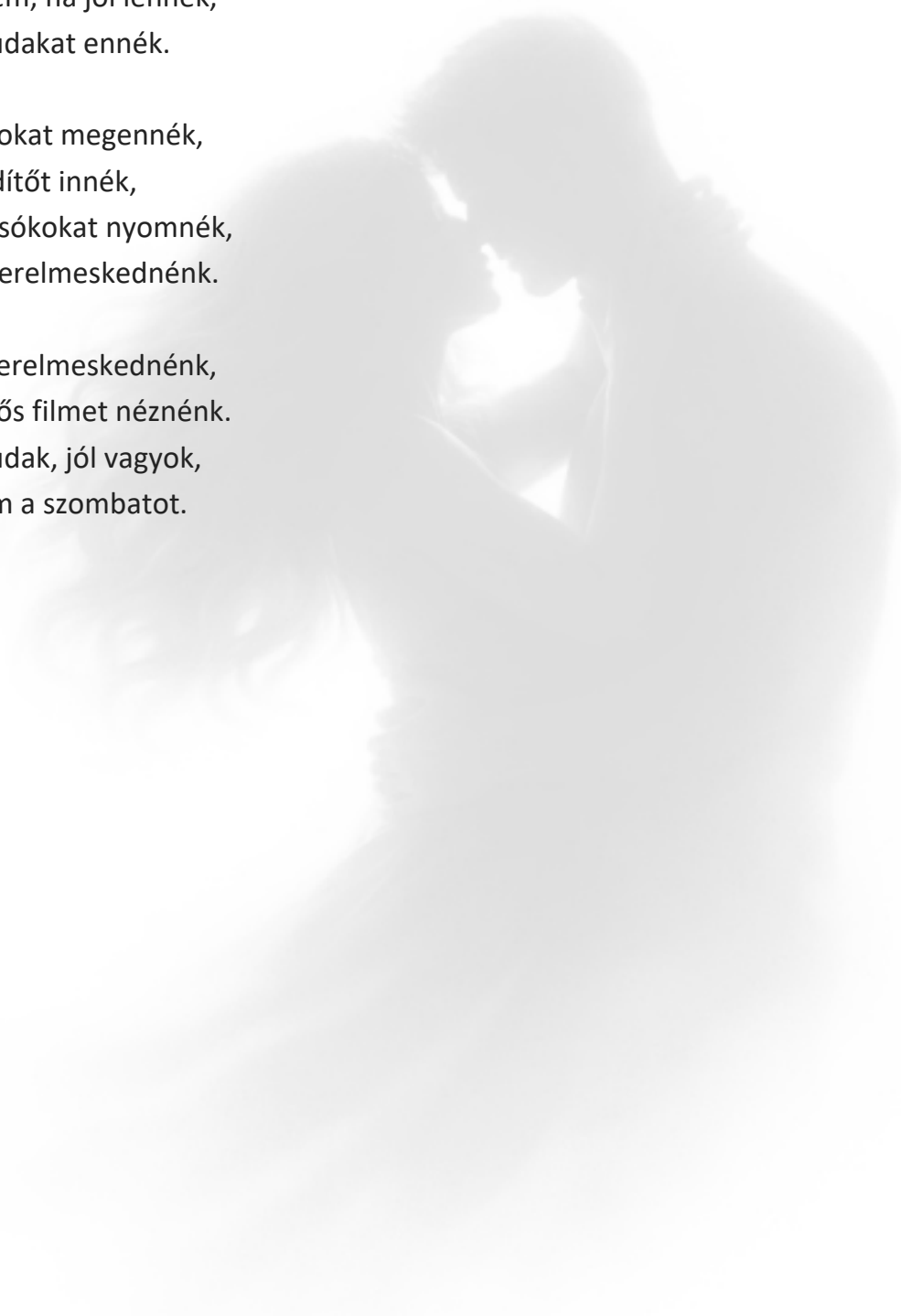
Jég
Feltörni
Kell az idő
Felkavart a ma
Te biztos vagy
Komoly és szerető
Szeretlek és féltelek
Hűség
Ijesztő bármilyen zaj
A legkisebb ferde pillanat katasztófa
Bármilyen megsebez
Téged csak én tudlak
Meleg kéz
Vadul csókolnálak
Jó lennék veled
Idő
Percek
Órák
Visszajövök hozzád
Te vársz
Szelíd szerelmem
Nem bántalak
Bozont
Durva szemöldök alatt konok tekintet
Szívünk egymásba kapaszkodik
Szavak hasztalanok
Érintés felesleges
Gyémánt kapocs
Lelkünk lépdél
Itt vagy
Itt vagyok
Jámbor jószág
Szelíd a szívem
Hadvezérem
Már engedem a simogatást

Bacsa Nóra: Sajtos rudak

Sajtos rudak szombaton,
Szeretem, ha jól vagyok.
Szeretném, ha jól lennék,
Sajtos rudakat ennék.

Bizony sokat megennék,
Aztán üdítőt innék,
Szádra csókokat nyomnék,
Aztán szerelmeskednék.

Sokat szerelmeskednék,
Szuperhős filmet néznék.
Sajtos rudak, jól vagyok,
Szeretem a szombatot.

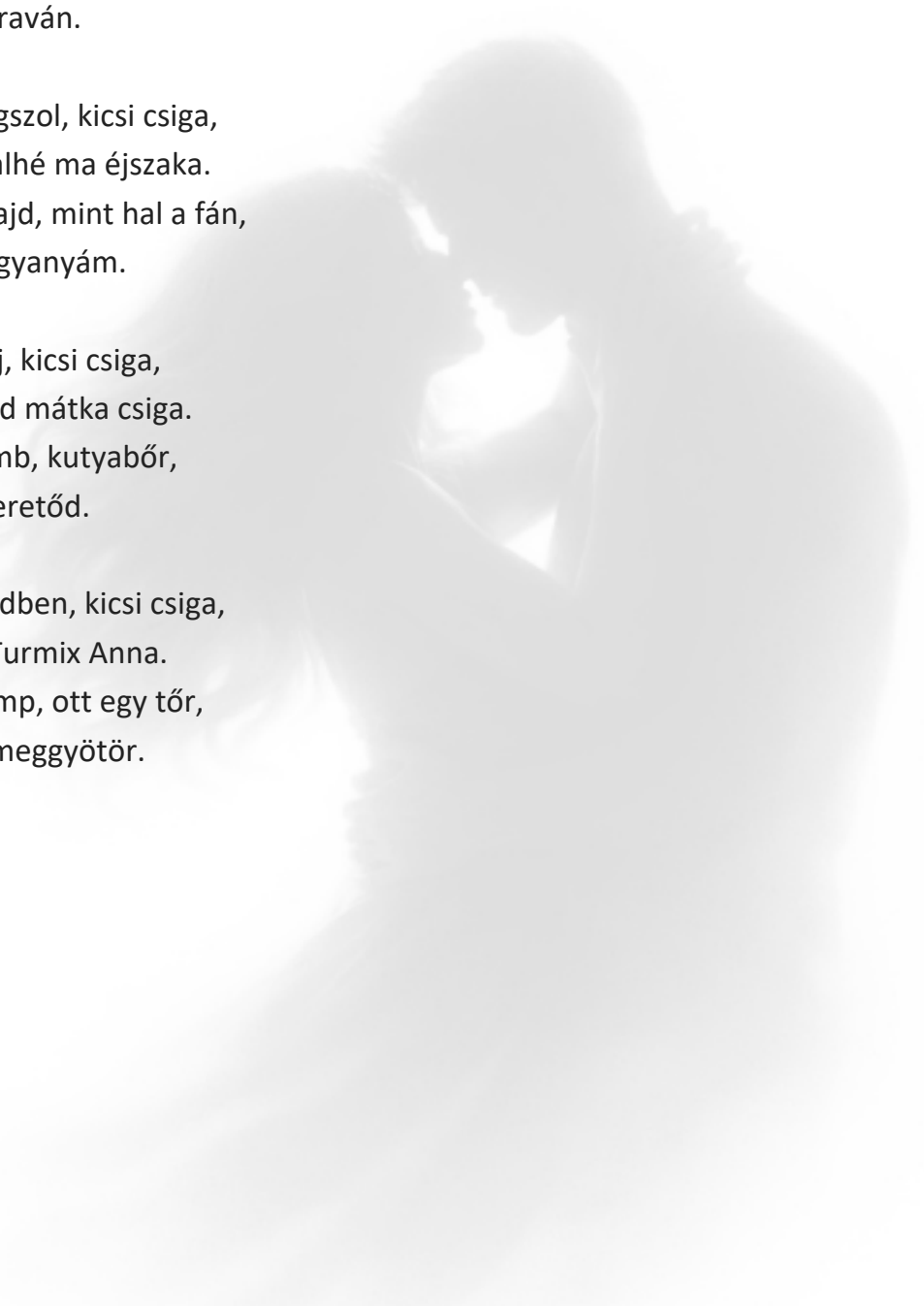
Bacsa Nóra: Csiganyugtató

Nyugodjál meg kicsi csiga,
Legyél nyugodt ma éjszaka.
Jutalmad egy karakán,
Belevaló paraván.

Ha megnyugszol, kicsi csiga,
Nem lesz balhé ma éjszaka.
Úszhatsz majd, mint hal a fán,
Biciklizik nagyanyám.

Hosszú az éj, kicsi csiga,
De melletted mátká csiga.
Denevércomb, kutyabőr,
Kitartó a szeretőd.

Minden rendben, kicsi csiga,
Ezt dalolja Turmix Anna.
Itt egy kolomp, ott egy tőr,
Néha az éj meggyötör.

Melody T. Dare: Milyen hosszú egy perc?

Egészet üt az óra. Kezdődik a számolás.

Minden másodperc egy kegyetlen kattanas.

Egy percük van csupán, hatvan szekundum.

Hatvan röpké pillanat kergeti-váltja sietve egymást. Mire elég?

A végtelenre akár.

Hiszen ahogy egymás szemébe néznek, megszűnik az idő, haszontalanná válik minden időmérő eszköz. Nincs többé előtte, nincs többé utána, csak a most létezik.

Elvesznek egymásban, ahogy pillantásuk összeolvadását testük követi. Kéz a kézben, száj a szájon, ujjak egymásba fonódva, nyelvek egymást ízelve. Lélek a lélekkel egyesül, a két fél végre egésszé lesz és tündökölve lejtí táncát egy olyan világban, ahol minden perc maga az öröklét.

Most élnek csak igazán, hosszú idő óta újra. Felébredtek végre, s nem akarnak visszaaludni, nem akarnak visszazuhanni a kétségek és a hamis valóság világába többé.

Valami mégis visszahúzza, kegyetlenül visszarántja őket.

Még nem jött el az idejük. Még nem szabadulhatnak. Még nem léphetnek be az időtlenség birodalmába. Tovább kell számlálniuk a homokszemeket. A csodálatos, végtelennek tűnő élmény mégis a végéhez ér.

A percmutató egyet ugrik.

Kelletlenül engedik el egymást, nem töltik idejüket búcsúzással.

Az utolsó pillantás egy néma ígéret, hogy hamarosan újra találkoznak. Akkor talán az az egyetlen perc végre örökkévalóságba fordul.

Melody T. Dare: Ölelő karjaid közt

Ölelő karjaid közt megáll az idő,
Nem számít már sem a múlt, sem a jövő.

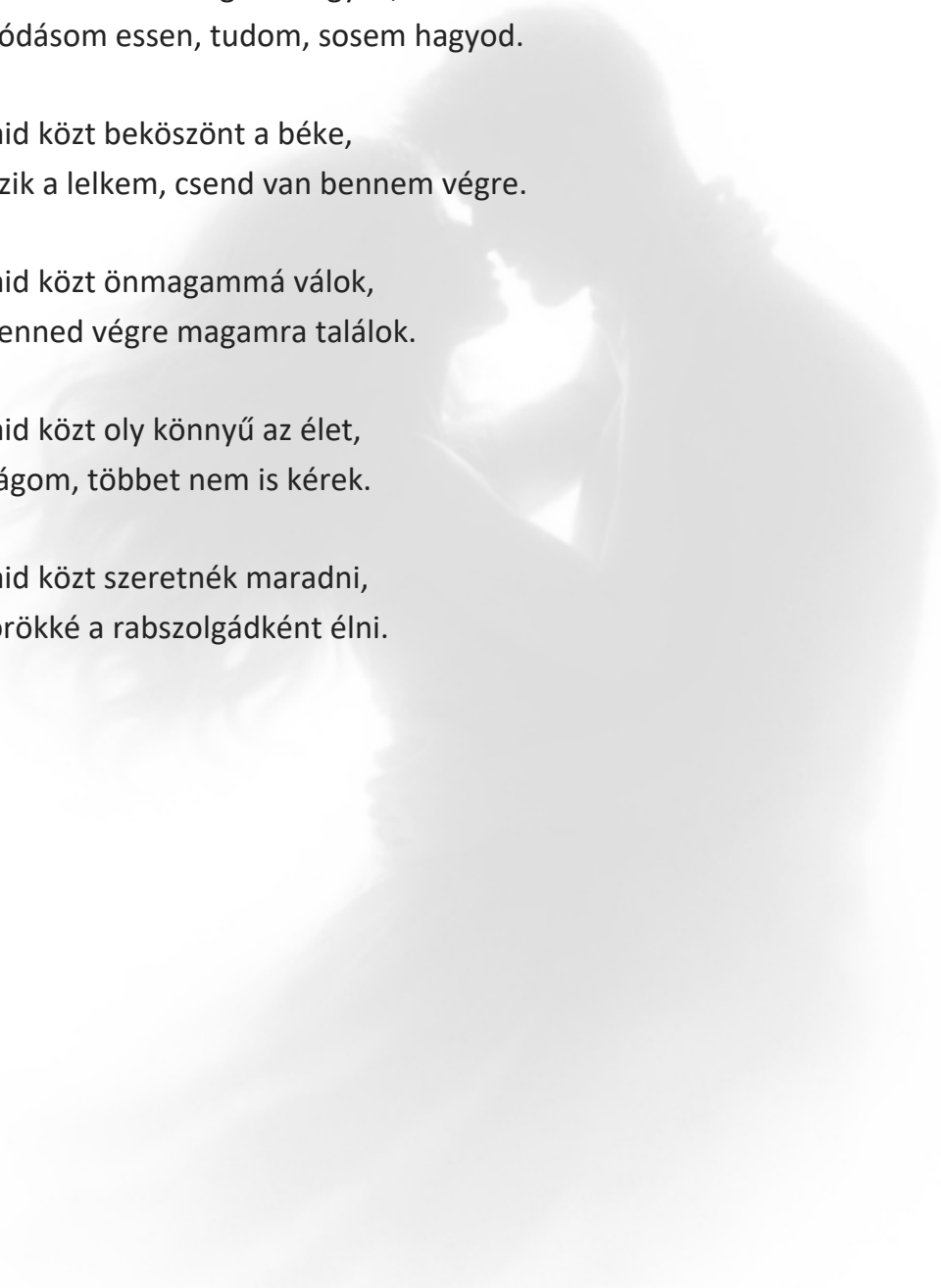
Ölelő karjaid közt biztonságban vagyok,
Hogy bántódásom essen, tudom, sosem hagyod.

Ölelő karjaid közt beköszönt a béke,
Megnyugszik a lelkem, csend van bennem végre.

Ölelő karjaid közt önmagammá válok,
Elveszve benned végre magamra találok.

Ölelő karjaid közt oly könnyű az élet,
Ennyi a világom, többet nem is kérek.

Ölelő karjaid közt szeretnék maradni,
Örökkön-örökké a rabszolgádként élni.

Szabó Tímea: Egy éjszaka veled

A vágy ma testet öltött, kéz a kézben jár.
Ma minden perc számít, a holnap nem vár.
Ledobjuk ruháink, nincs most rájuk szükség.
Akarlak! Most! Ez már függőség.
Bőröd illatától elvesztem az eszem.
A tiéd vagyok. Tégy amit akarsz velem!
Ajkaiddal pásztázd végig felhevült testem!
Símogass, csókolj, szeress engem!
Testünk összesimul, megfeszülnek az izmok.
Veled egygyé olvadni; ennyit akarok.
Érezni akarom ahogy magadévá teszel lágyan.
Meg akarok semmisülni a karjaidban.
Érezni, ahogy tested az enyémben lüktet.
Csak a pillanat számít. Az idő most nem sűrget.
Add át magad az érzésnek mi szétfeszíti szívünk!
Utat tör a szenvedély, mely izzik bennünk.
Nézz rám úgy, ahogyan csak te tudsz!
Őrjítő az érzés, míg a csúcsig eljutsz.
Mámort keresve siklik test a testen,
S aztán elterül végül elernyedten.
Az élvezet megkönnyebbülve tölti be a szobát.
De te csak szeress, szeress, mégtovább!
Ne hagyd abba kérlek, légy tüzes!
Csak csókolj, csókolj még Kedves!

Ozsváth Mária: Egyszer... (Presser után szabadon)

Egyszer, hogy ha mondanád,
Amit én úgy hallanék,
Egyszer, hogy ha rám néznél,
Ahogy nézlek én már rég!

Egyszer, hogy ha megtennéd,
Amit én úgy szeretnék!
Egyszer megérinthetnél,
És én ugyan így tennék!

Egyszer csak úgy eljönnél,
Akkor rám találhatnál,
De azután elmennél
Engem magamra hagynál!

Egyszer majd meggondolnád,
És hozzám visszajönnél,
Gyönyörű kék szemedben
Én lennék a sarki fény!

Egyszer, hogy ha szeretnél,
Én azt nagyon szeretném,
Te lennél az életemben
Egy mesebeli költemény!

Egyszer, hogy ha megírnám
Kettőnk igaz meséjét,
Lennék én a királynéd,
S Te a királyom lennél!

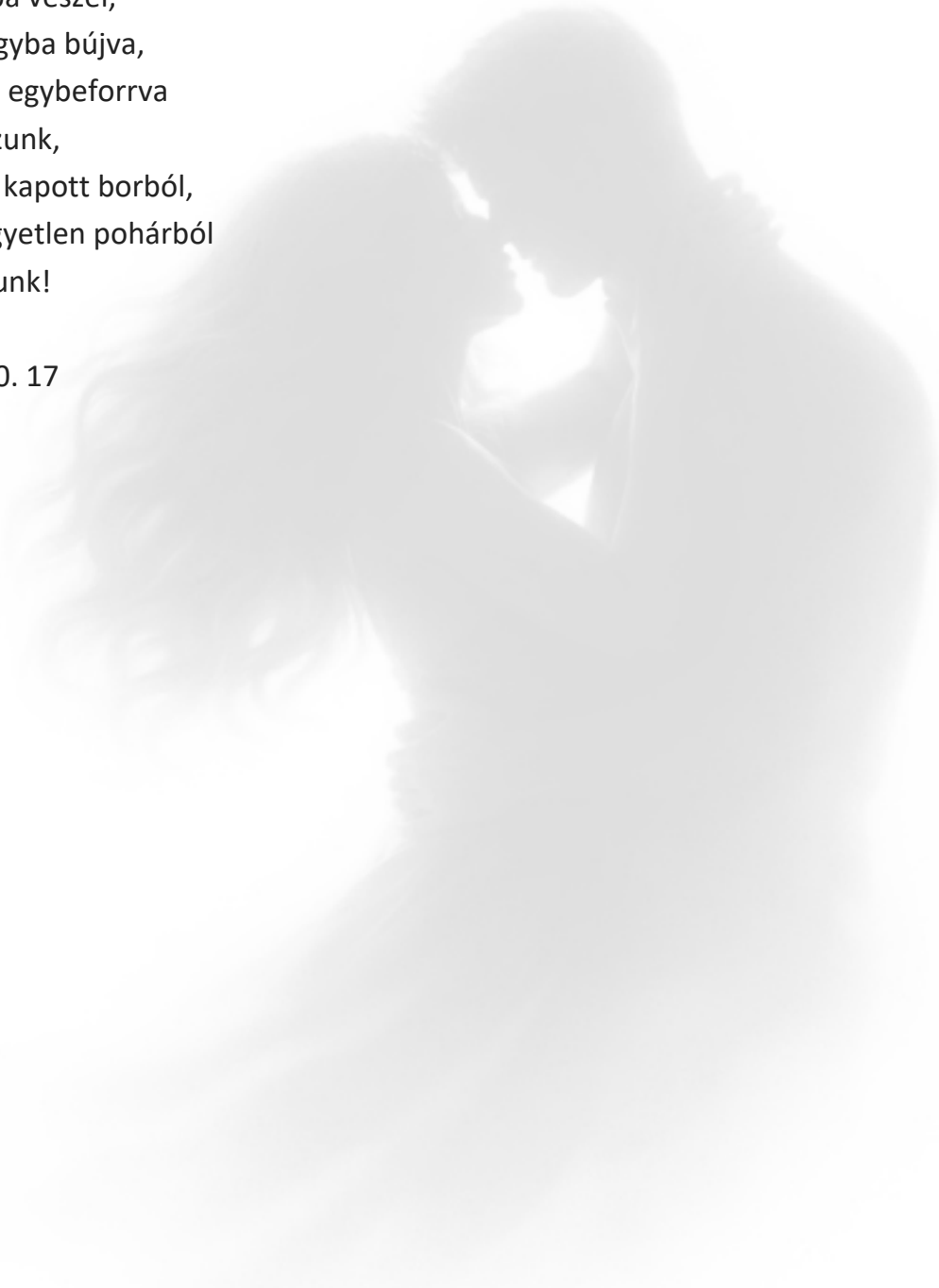
2025.08.28.

Ozsváth Mária: A bor

Talán, majd, ha egyszer
Újra nálam leszel,
És forró öleléssel
Karjaidba veszel,
És egyágyba bújva,
Testünk egybeforrva
Szomjazunk,
A Tőled kapott borból,
Majd egyetlen pohárból
Kortyolunk!

2023. 10. 17

•

Ozsváth Mária: Egy darab a szívedből

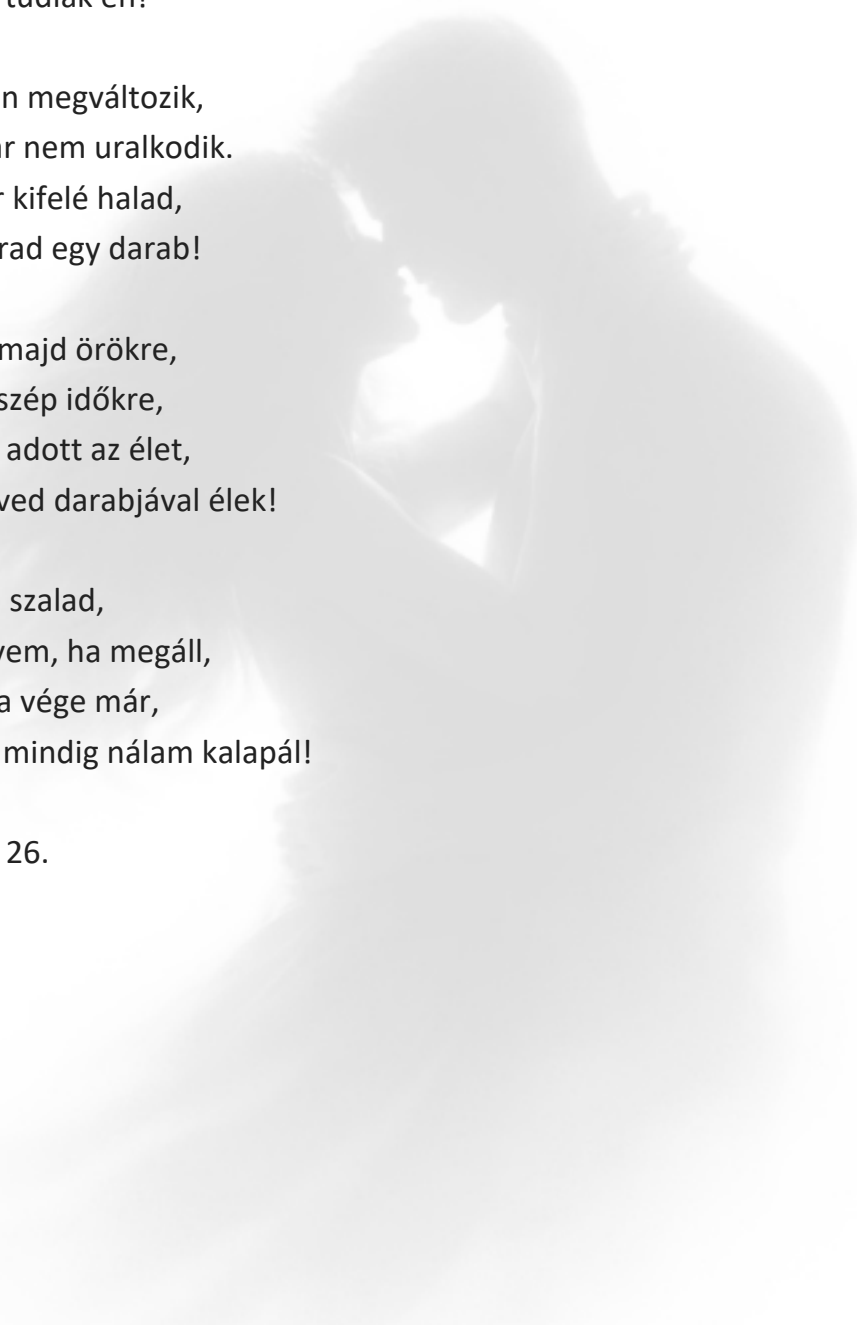
Arcomon még pereg a könny,
Szívemben még nincsen közöny,
Ott vagy Te még a közepén,
Feledni még nem tudlak én!

Majd egyszer talán megváltozik,
Ha a szerelem már nem uralkodik.
Ha szívedből már kifelé halad,
De belőled itt marad egy darab!

Itt marad nekem majd örökre,
Emlékezni erre a szép időkre,
Örülni annak, mit adott az élet,
S szívemben a szíved darabjával élek!

De az idő gyorsan szalad,
Egyszer, majd szívem, ha megáll,
Ne hidd, hogy ez a vége már,
Mert a Tiéd, még mindig nálam kalapál!

Monor, 2023. 11. 26.

Ozsváth Mária: A búcsúnk

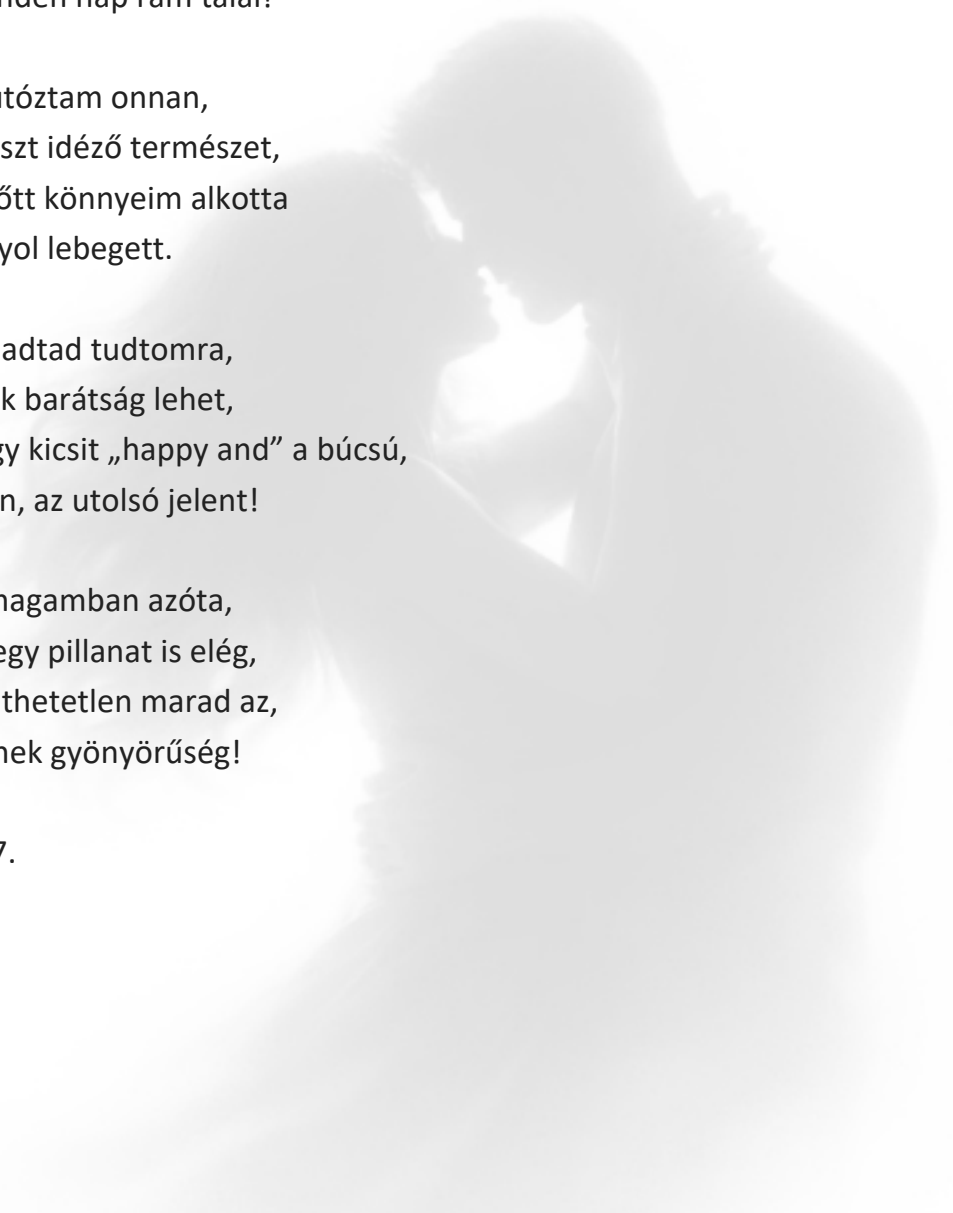
A búcsúnk, ott az Auchan parkolójában,
Emlékeimben oly sokszor visszajár,
Ajkamra lehelt búcsúpuszid,
Azóta is, minden nap rám talál!

Míg haza autóztam onnan,
Mint késő őszt idéző természet,
Szemeim előtt könnyeim alkotta
Sűrű ködfátyol lebegett.

Oly sokszor adtad tudtomra,
Köztünk csak barátság lehet,
De mégis egy kicsit „happy and” a búcsú,
Mint filmben, az utolsó jelent!

Ezt őrzöm magamban azóta,
Mert néha egy pillanat is elég,
Örökre felejthetetlen marad az,
Ami lelkemnek gyönyörűség!

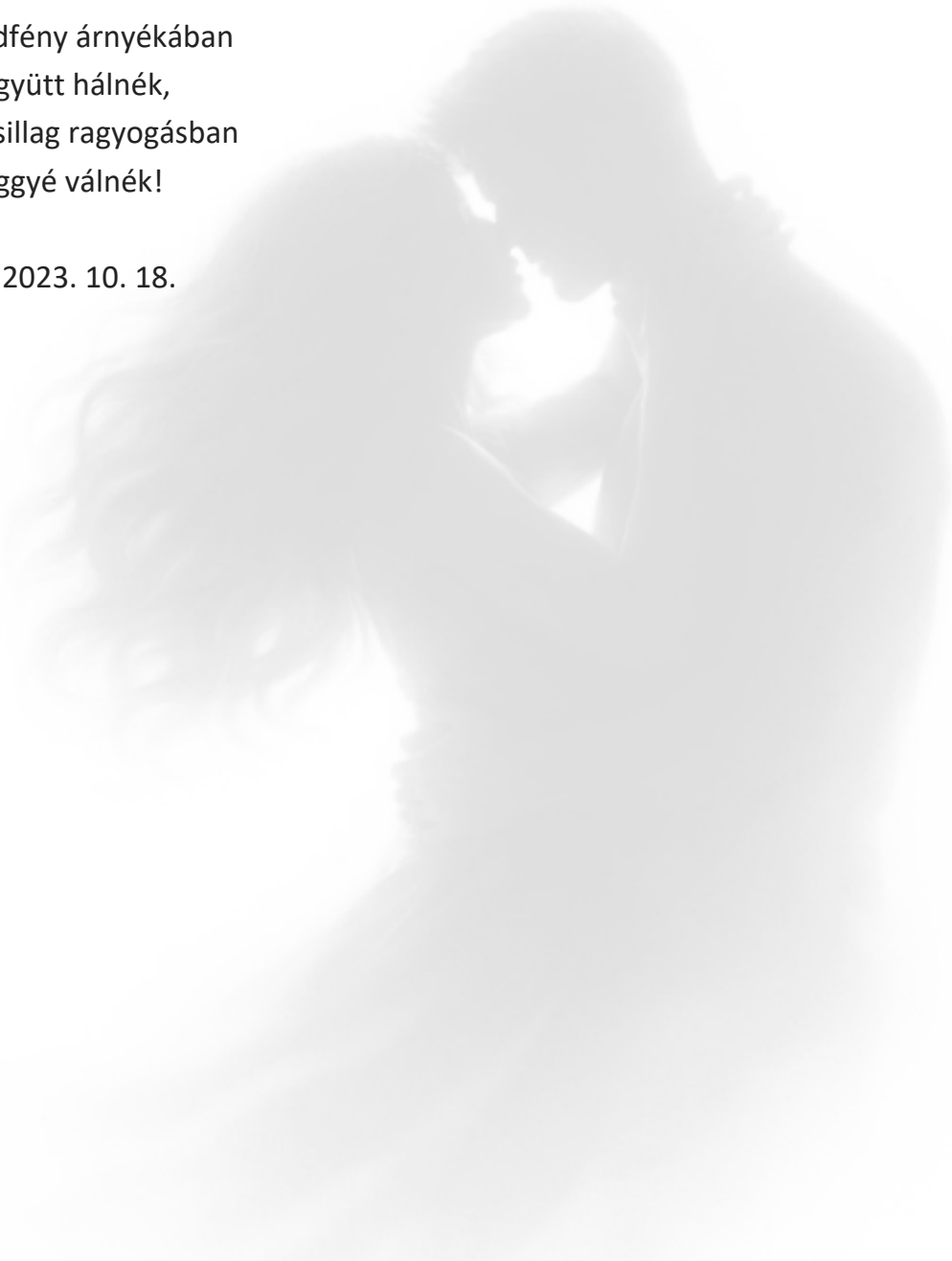
2025. 08. 27.

Ozsváth Mária: Csak Veled

Hogyha egyszer Veled,
Csak Veled lehetnék,
A tűző nap sugarában
Veled szeretkeznék!
Esti holdfény árnyékában
Veled együtt hálnék,
Hajnalcsillag ragyogásban
Veled eggyé válnék!

Monor, 2023. 10. 18.

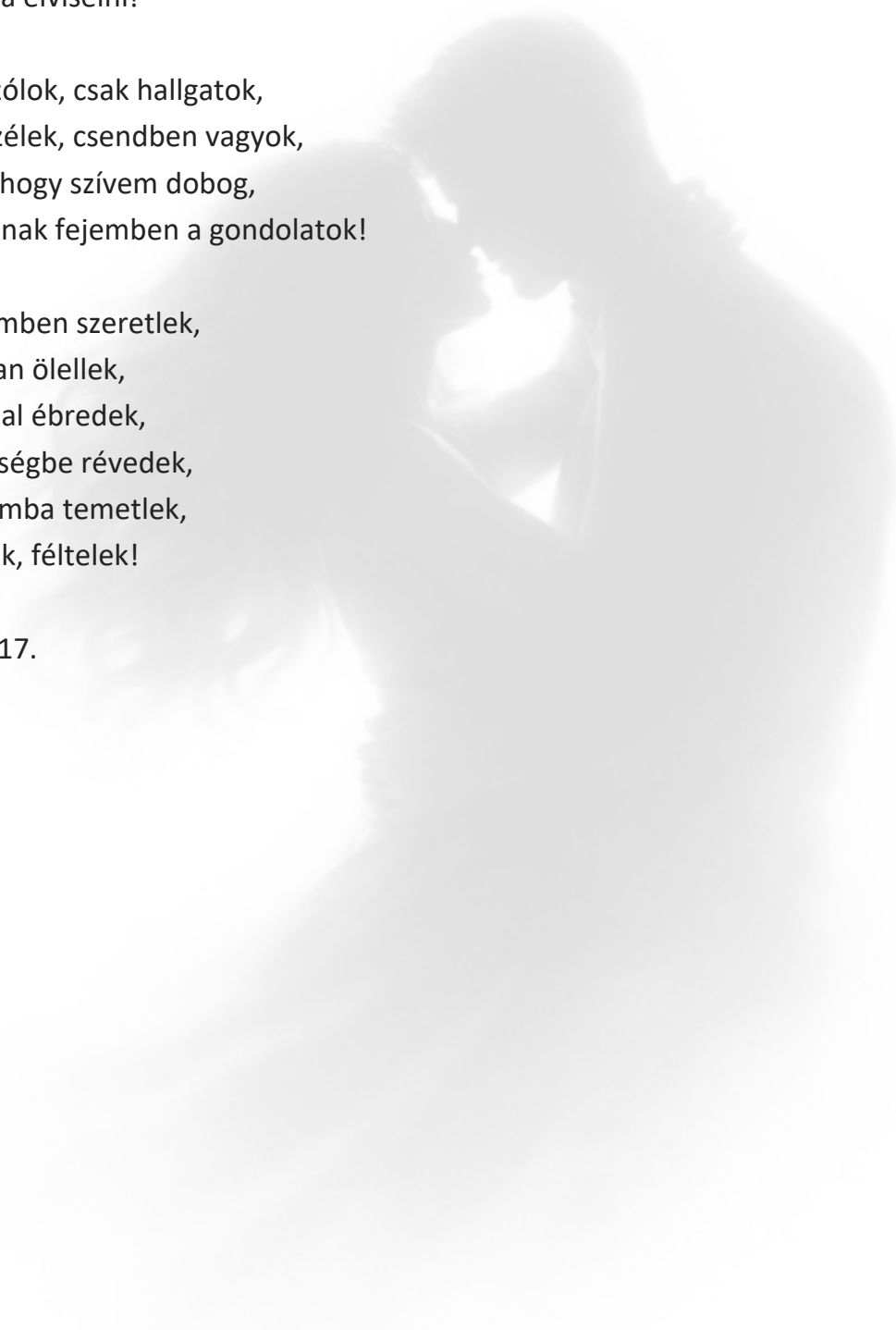
Ozsváth Mária: Féltelek

Úgy vágyom a csendre,
Ne szóljon ma hozzám senki,
Csak az első halk csöpögését
Tudom ma elviselni!

Én sem szólok, csak hallgatok,
Nem beszélek, csendben vagyok,
Hallom, ahogy szívem dobog,
S kavarnak fejemben a gondolatok!

A csendemben szeretlek,
Álmaimban öllelek,
Csókjaiddal ébredek,
A messzeségbe révedek,
Magányomba temetlek,
Néha félek, féltelek!

2025.11. 17.

Ozsváth Mária: Ugye eljössz majd egyszer...

Amikor elmentél, nyár volt,
Forrón perzselt még a Nap,
Az éjszakai ragyogó égbolton,
Egyedül néztem a lehulló csillagokat!

Beköszöntött az ősz hamar,
A természet varázslatos színekben pompázott.
Hiába vártalak, nem jöttél,
Pedig nyíltak még kertemben a virágok!

A tél is megérkezett, kicsit sietve,
Nem hozott sem Téged, sem havat.
A Karácsony szép ünnepe,
Így bánatos és fekete maradt!

Jött az Új Év zúzmarás köntösben,
De forró ölelésed hiába reméltem!
"Talán eljössz majd tavasszal!"
Biztattam még magam e szavakkal!

Így, hát vártam a tavaszt és szentül hittem,
Hogy ha majd fújnak a böjti szelek,
Megérkezel;
Mert nagyon várom már jöttödöt!

És eljött a nyár is, elmúlt egy év,
A Nap most is pont ugyan úgy perzselt.
Lelkembe mart egy fájó gondolat:
Hogy talán, már soha nem is jössz el!

Most ősz van, újra ezerszínű a táj,
Lábam már száraz avaron jár,
Lassan a természet aludni tér,
De bennem még ég a tűz, és hogy jössz, él még a remény!

Gyötörnek mégis a gondolatok,

Vajon mit hozhat a jövő?

Az én szívem most is Téged vár!

Ugye eljössz majd egyszer: mint ahogy az ősz, tél, tavasz, vagy a nyár!(?)

2024.10.26.

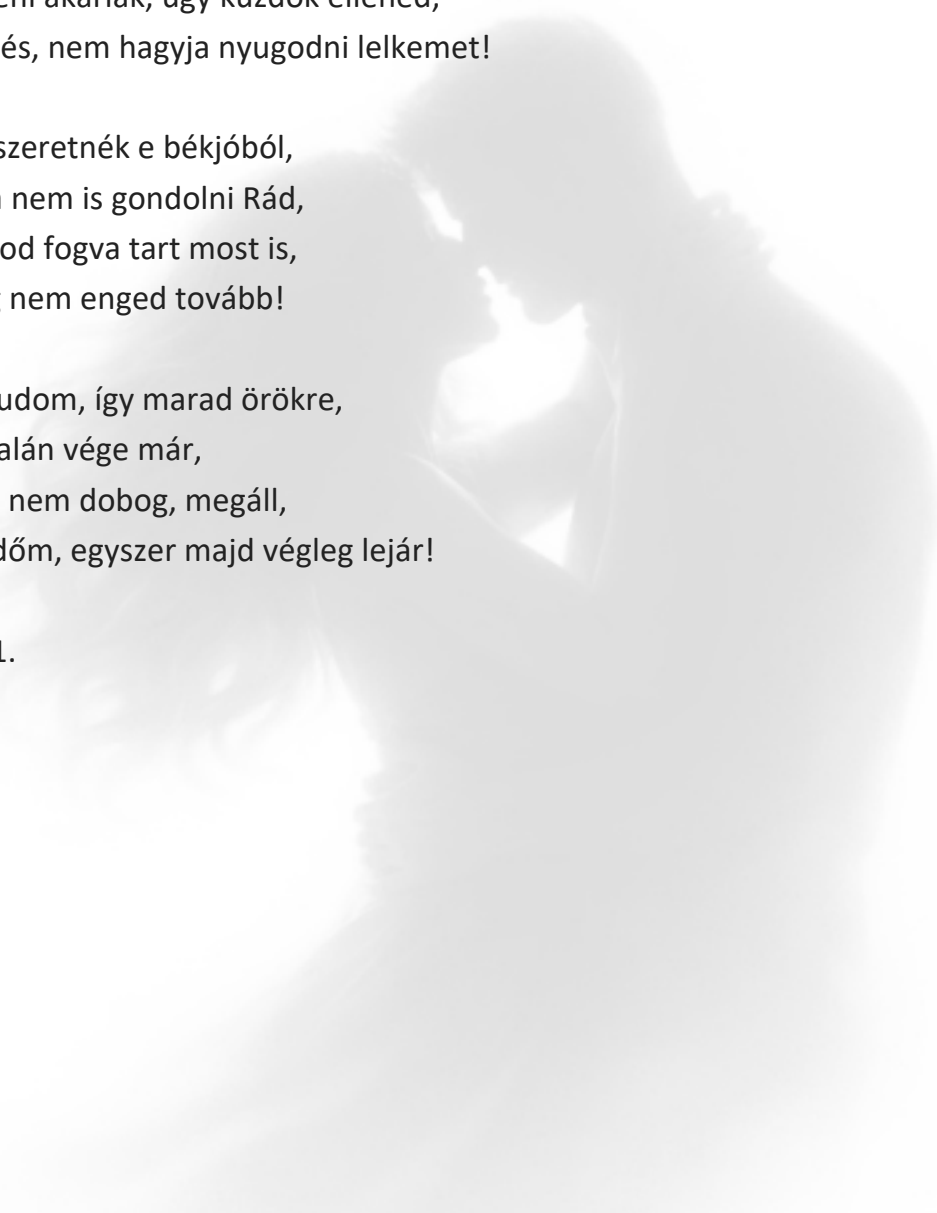
Ozsváth Mária: Pillantásod fogva tart

Úgy fázom;
Kezeim, mint a jégcsap, olyan hidegek,
És közben mégis forróság járja be szívemet!
Pedig felejteni akarlak, úgy küzdök ellened,
De ez az érzés, nem hagyja nyugodni lelkemet!

Szabadulni szeretnék e békjóból,
És már soha nem is gondolni Rád,
De pillantásod fogva tart most is,
Még mindig nem enged tovább!

És ez már, tudom, így marad örökre,
Akkor lesz talán vége már,
Ha a szívem nem dobog, megáll,
Amikor az időm, egyszer majd végleg lejár!

2024. 01. 11.

Ozsváth Mária: Kérlek

Adj nekem egy utolsó estét,
Esélyt, már nem kérek én!
Csak legyen ez egy játék,
Mielőtt még mennél!

Szeretnék egy búcsútáncot,
Ki tudja látlak-e még?
Szeretnék válladra borulni,
A búcsú mindig olyan nehéz!

Csak egy pár órát kérek még,
Csak néhány bókot, kedves szavakat,
És ígérem, beérem ennyivel,
Pedig tudom, hogy majd a sírás fojtogat!

Köszönöm Neked az elmúlt napokat,
Hogy néha a kezed, kezemhez ért,
És, hogy szemedben láthattam
Az óceán gyönyörű kék színét!

Köszönöm a tegnapot,
A Palát, a vizet, a szelet,
A szikrázó Napot, a felhőket,
A miattad dobbanó szívemet!

Köszönöm, a velem töltött időt,
Amit már nem is reméltem,
Csak egy utolsó táncot kérek,
Kérlek; ennyi még jár nekem!

2025.08.08.

Ozsváth Mária: Vihar után

Olyan volt, mint a villám,
Mely végig cikázott testemen,
Olyan volt, mint a vulkán,
Mely feltört a magas hegyeken.
Olyan volt, mint a mennydörgéssel járó,
Meleg, nyári zivatar!
Olyan volt, mint egy mindent elsöprő,
Szűnni nemakaró szélvihar!

Zivatar után ott van a szivárvány,
A kitörő vulkán után a parázsló láva,
De a villám után jön csak a mennydörgés,
És a pusztító szélvihar is mindent összetép!

A letört faágak között búsan bolyongok,
Arcomat lágyan már szellő fújja,
Szívemben haldokol az utolsó remény:
A szélvihar már véget ért,
Amely Téged hozzám visszafújna!

Monor, 2023. 11. 18.

Detki Róbert: SZERELMES LEVÉL

Azok a napok visszatérnek
az égő gyertya forróságában,
íróasztal felett ,percek peregnek,
üres papír ,cím nélkül, neked szól ,
jeligével ,küldtem rövid bemutatkozót
költemény a végére ,kivánságból,
olvasás után,kíváncsi e leszel rám,
lelkem hatalmas kőszikla az úrben
töredék ,egy csalódás után ,
s most, boldogságot neked ígérek
betűim szépek,nem tévedek
kedvesem,eddig hol voltál ,
„szavaidnak időt adjál,,
hangzott a válasz egy év tavaszán,
találkozásunk a város kapuján,
emlékezetes szivárvány,selyem ruhád
nyakláncod illatos,kamilla virág
körültünk az élet megcsendült
egy kislány a hintán hegedül,
számtalan szempillantásra
a szívem dobog mint az őrült,
hála a napnak,szerelmes levélnek
annak a szerencsés jeligének
nevemre utalva és reményt adva
kéz a kézben ,csók ,örök szerelmének.

„ Robert De Niro „(levélben jelige)

Bacskó Diána Livia: Első látásra bolondulás

Minden csupán egy pillanattal kezdődött...
Szívem ekkor már sok fájdalomon edződött.

De ott volt ő,
Ki újra esélyt adott...
Újra pislákkolt az eltemetnek hitt remény
A boldogság kulcsa talán újra az enyém?

Szemében lángoló tűz,
Lelkében csapongó érzelem
S vágyai ellen küzd,
Ezt feladni én nem kérhetem.

De mit nekem földhözragadt láncok,
Mikor vágytól felperzselve szállok,
Gondolataim felfűtötten pajzánok,
Még akkor is, ha ti mindig csak használtok...

Vágyom rád vérző szívvel
Lásd, íme tiéd vidd el.
Adj esélyt egy haldokló, apró reménynek
Hogy ne a lesben álló varjak egyék meg.

Karjaidba hullok, ártatlanul, vágyakozva, szeretve
Mézédes csókod bódít, meztelenségem immár levette.
Forró érintésed lelkem védtelen s féktelen remegését okozzák.
Testem minden porcikája kezed nyomát immáron oly édesen hordozzák.

De mi is lesz ennek a vége?
Nem tudhatom...
Talán újra mámor közt égve...
Elfuthatok.

Mégis, oly izgatónak e bűnös vágy
Szíved melegsége édesen lágynak
Szemed csillogásában én minduntalan szívesen révedek
S tudom, hogy ami köztünk van örök kincs, ebben nem tévedek.

Mi is a szerelem?
Mi esz meg eleven?
Egy édesen gyötrő, magaslatokba repítő,
Poklokat megjáró, mégis megbánhatatlan
Boldog fájdalom...

Dávid Tibor: Csak egy rossz álom

Ennek a nyárnak is vége van már
Melegből hidegre fordul
Szívem szakadt sebektől
Vérzik és nagyon bús.
Te voltál ki meggyógyítja
Régi hasadt sebeimet
De csak játszottál és
Eszköz voltam ebben az életben.

Emlékszek még minden
Jóra, rosszra és fájdalomra
Mikor te még nem voltál
És fájdalom volt minden már.
De eljöttél és rám néztél
Tudtam, hogy csak te lehetsz
Ki enyhülést hoz fájdalmamra
És meggyógyítja sebeimet.

Nem akarom, hogy vége legyen
Tartson örökké a valóság
Mert becsukom szemem és eljön újra
Groteszk fantáziám.

Hiába tudom, hogy mellettem vagy
tudatom a fájdalmam egy gonosz játék amit űz
rémálmom a hideg tűz.

De most felébredtem
Verejték veri egész testem
És én, látlak, hogy itt vagy velem
Ez is csak egy mese lehet.
Ez az egész csak egy rossz álom volt
Fantáziám játéka
És tudom, hogy szeretsz és
Én is szeretlek.

Dávid Tibor: Vallomás

Itt vagyok, most neked szól a dal
Valóra váltanám vágyaidat
Nem tennék sohasem ilyet
De nem bírom nélküled.
(Ezt tudnod kell).

Nem hittem a mesékben
De rájöttem, hogy léteznek
Szemedbe nézek és könnyezek
Boldog vagyok melletted.

Mikor megfogtad kezem
Egész testem beleremegett
Egy első csókban reménykedek
Édes ajkad ajkamhoz érjen.

Ez nem csak egy vágy vagy hiú ábránd
Valósággá vált a kívánság
Eljött a földre angyalok szárnyán
A pokol tüzéből feloldoztál.

Kíra Althea írása: Valentinnapi szerelem

Napokig leveleztek, telefonon beszéltek az elmúlt két hétben, mire végre sikerült összehozni az első találkozót. Kata nem gondolta, hogy egy házasság lezárása után még egyszer úgy fog valakit megölelni, hogy beleszédül a pillanatba.

Az ajtó előtt állt, amikor Balázs megérkezett. Pont olyan volt, mint a képeken magas, határozott tartású, sármos férfi, barna hajjal, kék szemmel, amelyben különös, meleg fény csillogott. Kata szíve gyorsabban vert, mert felismerte azt az érzést ugyanaz a halk izgalom, amely napok óta a telefonbeszélgetéseik után is ott maradt benne.

- Szia, Kata.

A hangja egészen közélről olyan, mintha hirtelen melegebbé tenné a februári levegőt. Egyetlen lépést tettek egymás felé, és az ölelés szinte magától történt meg.

Nem volt benne bizonytalanság. Inkább egyfajta megérkezésmintha már régóta ismerték volna egymást, csak eddig nem találkoztak.

Kata érezte Balázs kezét a hátán, lassú, nyugodt mozdulatát, amely mégis valami különös bizsergést indított el benne. A férfi közelebb hajolt, és egy pillanatra a hajának illata keveredett a saját parfümjével. Abban az apró közelségben ott volt minden kimondatlan vágy, minden késő estig tartó beszélgetés visszhangja.

Amikor végül kissé eltávolodtak egymástól, a tekintetük még mindig összekapcsolódott.

- Jó, hogy végre látlak - mondta Balázs halkán.

Kata elmosolyodott.

- Én is pont ezt akartam mondani.

És abban a pillanatban mindketten tudták, az ölelés csak megerősíti azt, amit a szív már rég eldöntött.

...Balázs egy pillanatig még nem engedte el teljesen a kezét.- Sétáljunk egyet? - kérdezte.

Kata bólintott. A város esti fényei lassan gyulladtak ki körülöttük, a járdákon halk léptek visszhangja keveredett a kávézók kiszűrődő zenéjével. Nem siettek. Mintha mindketten tudták volna, hogy ez az este nem a rohanásról szól, hanem arról, hogy végre valóság lett az, ami eddig csak hangokból és üzenetekből állt.

Ahogy egymás mellett haladtak, Balázs ujjai finoman a nő kezéhez értek. Nem volt benne határozott mozdulat, inkább egy kérdés: maradhat? Kata válaszul lassan összefonta az ujjait az övéivel. Az érintés egyszerű volt, mégis olyan erősen pulzált benne az élet, hogy egy pillanatra el is nevette magát.

- Mi az? - nézett rá a férfi.

- Semmi... csak furcsa, hogy mennyire természetes.

Balázs mosolya csendes volt.

- Vannak dolgok, amelyeknek nem kell idő.

Megálltak egy kis étterem előtt, de egyikük sem sietett be. A bejárat melletti fények meleg arany színben vonták be őket, és a februári levegő ellenére Kata nem fázott. Inkább azt érezte, hogy a férfi közelsége különös, csendes meleget hoz köré.

Balázs közelebb lépett, mintha mondani szeretne valamit, aztán mégsem szólt. Csak nézte a nőt. Abban a tekintetben nem volt sürgetés, mégis ott feszült valami kimondatlan erő, amelytől Kata szíve gyorsabban vert.

-Tudod - mondta a férfi halkán, - egész nap azon gondolkodtam, milyen lesz ez a pillanat.

- És milyen lett? - kérdezte Kata.

Balázs lassan elmosolyodott.

- Pont olyan... amilyennek reméltem.

A következő mozdulat szinte észrevétlen volt. Nem szenvedélyes, nem elsöprő, inkább lassú és biztos. A férfi ujjai finoman az arcához értek, mintha először csak meggyőződné róla, hogy valóban ott van. Kata egyetlen pillanatra lehunyta a szemét, és amikor újra kinyitotta, már tudta, hogy ez az este emlék marad.

Az első csók csendes volt, mégis mélyebb minden kimondott szónál. Nem a hirtelen vágy hevesége, hanem az egymásra találás nyugalma volt benne az a ritka érzés, amikor az ember nem keres tovább, csak megáll egy pillanatra, és hagyja, hogy a szíve végre utolérje a vágyait.

Amikor eltávolodtak egymástól, egyikük sem beszélt azonnal. Nem volt rá szükség.

Kata ekkor értette meg, hogy néha egyetlen este elég ahhoz, hogy az ember újra elhiggye a szerelem nem a múlt emléke, hanem egy ajtó, amely bármikor kinyílhat akár egy februári estén, amikor valaki virággal a kezében megérkezik hozzá.

Kíra Althea: Hajnali szerelem

Hajnali szerelem csókja,
még álmos a fény az égen,
csenedben hozzám hajolsz,
és megáll egy percre az élet.

A félhomály melegében
szíved ritmusát hallgatom,
karjaid halk ölelésében
hozzád talál minden gondolatom.

Maradj még, ne szóljon a reggel,
ebben a csendes, lassú ölelésben
a világunk most csak mi vagyunk ketten.

Tavaszi hajnal illatú percek,
ablakomon reszket egy napsugár,
ölelj most szorosán, kedvesem,
és őrizzen minket ez a hajnal már.

Maradj még, ne szóljon a reggel,
ne vigyen el minket a fény,
ebben a csendes, lassú ölelésben
a világ csak mi vagyunk te és én.

Pribék Fanni: Az, aki perzsel

Azt hiszed, szerelmes vagy,
mert a tündérmesék csupa boldogságot,
mennyei szépséget ígérnek.

Való igaz,
ennek a bájnak az erejét elvenni nem lehet.
Minden szava, érzése, gondolata
olyan erővel bír,
amivel semmi e világon.

De tudod-e, mi ez?
Szerelem-e egyáltalán?
A világgal is szembe mennél érte,
egyetlen mosolyáért?
Szavai perzselnek, mint a tűz?
Fájdalmai szívedbe szúrnak,
mintha neked sokkal jobban fájna?
A világ összes embere bánthatna téged,
csak őt ne tegye.

Ha egy sima fehér pólóban, farmernadrágban látnád,
ugyanúgy elvarázsolna?
Ugyanúgy a világ legszebb emberének látnád,
kevesebb pompával is?

Az arany dolgok nem azért ragyognak,
mert valóban akkora hatalmuk volna,
hanem mert a szemünkben különlegesek.

Így ha van valaki,
akinek ekkora szerelme van irántad,
vagy neked iránta,
nos, hát az szerelem.

Mert a szerelem nem ragyog a pompában,
nem hívja a csodát,
nem kell hozzá tündérmese, nem kell hozzá csillogás.
Ott van a csendben, a fájdalomban, a tüzes pillanatokban,
ahol a szív tudja:
a másik léte önmagad tükre,
örök, és megkerülhetetlen.

Orbán Viktória Márta: Te vagy bennem a minden

Amikor csend ül rám, s a világ megáll,
Te vagy az első gondolat, ami akkor rám talál.
Szívem egy hangszer, mely régóta némán pihent,
Míg meg nem érkeztél, s felharsant minden idebent.

Te hangoltál engem türelemmel, lassan,
S minden hamis hangot elengedsz már lassan.
A kezed érintése lett az én ritmusom,
A lélegzeted pedig az ütem a napjaimon.

Ha eltévednék, Te vagy a Fény előttem,
Ha összetörnék, Te vagy az Erő bennem.
Nem is kérdezed, hogy mi fáj, mi bánt.
Elég szemembe nézned, s a válasz ott van már.

Veled a hétköznapi is mindig ünneppé válik.
S egy apró mosolyod is bennem oly sokat számít.
A nevetésed a kedvenc dalom, a humorod,
Újra és újra mosoly fakad Tőled az arcomon.

Te vagy a szó, amit nem kell kimondani,
A biztonság, amiben oly jó megpihenni.
Ha melletted vagyok, önmagam lehetek,
Nincs szerep, nincs álarc, csak az őszinte szerelem.

Nem ígérek tökéleteset, sem gyönyörű mesét.
Csak őszinte szívet, és kristálytiszt zenét.
Neked adom szerelmem, szívem minden hangjával,
Testem és lelkem minden kimondatlan vágyával.

S ha az élet úgy hozza, hogy néha árnyékot vet,
Szívem dallama, ölelésem súlya lesz rá a felelet.
És én akkor is tudni fogom, mit súg a szívem:
Te vagy a tiszta dallam, és én csak veled élek igazán, mélyen.

Orbán Viktória Márta: Egymásnak kitalálva

Ha hozzád simulok, beleremeg a csend,
S a bőröm tudja már, mire vár.
Ajkad íze bennem lassan feldereng,
S minden vágyamra az érintésed a válasz már.

Combom ívén megáll a kezed,
Mintha kérdeznél, de nincs miért.
A tested nem tétova, csak így felel,
Ahol a kettőnk vágya pontosan összeér.

Belém hajolsz, és összezár az éj.
Lélegzetünk újra egy ritmusra ver.
Nem keresünk szavakat, se célt,
Csak azt a vágyat, ami egymásban kell.

Nincs szégyen itt, se óvatos jel,
Csak az, ahogy egymásra találtunk.
Ahogy bennem mozdulsz, és én veled,
Hosszú évek óta csak egymásra vártunk.

Pedig ott voltál előttem, végig.
Mégsem találtalak meg sosem.
De a hosszú út végén, nézd, itt,
Célba talált ez a Végtelen szerelem.

S ha végül csend lesz, az sem üres,
Csak lassan elcsituló láz.
Két test, egy megágyazott vágy fészke,
És minden más túl hangos már.

Garajszki Rozika: Legyen ez egy emlékezetes este

Kedvesem hozzád érkezem haza,
mert te vagy a szívem otthona.
Rám mosolyogsz, mikor belépek,
csillogó szemeid oly szépek!

Könnyedén libbenve repülsz felém,
ez talán egy vallomással is felér!
Egész nap csak erre vártam,
hogy lényedet karomba zárjam.

Csókomba vessz el lebegve,
hogy érezzem magam szeretve!
Éhes ajkadra számat szorítsam,
sóvárgó testedet testemmel borítsam.

Hevesen öelve ránts vízszintesbe
puha tenyered simítsad e testre,
ölelkezve és gyönyört keresve
legyen ez egy emlékezetes este!

Ivántsy Gábor: a vén kujon dala

a vén kujon dala

*„Kit anya szült, az mind csalódik végül,
vagy így, vagy úgy, hogy maga próbál csálni”**

világéletemben nagy kujon voltam,
minden nőt megcsaltam, aki szeretett,
minden nőt megcsaltam saját magával,
mert azt szerettem bennük, amit nem lehetett.

azt szerettem bennük, amit képzeletem
teremtett, s nem azt, amit az ész tud, vagy az ismeret,
sohasem tudták meg, miért lettem rabjuk,
hogy a képzeletem rabja maga volt a képzelet.

hogy idol volt csak a nő, akit képzelet teremtett,
s nem a valóság, mi csalóka végzetet jelent,
és azért futottak ők szerelmemért és szerelmem elől,
mert nem értették a lényegét:

nem saját magukat szerettem bennük,
hanem azt, kit képzeletem teremthetett,
azt a nőt szerettem bennük, aki nem létezik,
aki nem létezett és soha nem is létezhetett...

2023.10.20. (67 évesen)

* József Attila: Kései sirató

tipografálva: [a vén kujon dala – Irodalmi Rádió](#)

Ivántsy Gábor: a „grown up woman” lány („egy felnőtt nő” lány)

a „grown up woman” lány („egy felnőtt nő” lány)

Prücsöknek

Jó volt

simogató, meleg szemedbe nézni,
romlatlan, nem szűzen szűz,
szerető lényedet igézni,

lelkedet mosollyal kedvre deríteni,
hajadat simítani, szemedet lehunyni,
fehér, lágy kezedet megfogni, érezni,

buja ágyamban meztelen feküdni,
hamvas testedet ölelni, csókolni,
füledbe lehelni, melledre rajzolni,

ajkammal harapva bimbódat kicsalni,
karommal szorítva hasadhoz simulni,
tested melegétől bódulva izzadni,

köldöködbe bújni, onnan csiklandozni,
orrommal, nyelvemmel bőrödöt szántani,
kíváncsi vágyunknak remegve engedni,

örömmel játszani,
kapni és adni,
feltáruzó ajkad mézízét élvezni,

öledbe merülve kelyhedbe mélyülni,
testedbe hatolva mereven mozogni,
türelmetlen reszketéssel egymásba fonódni...

Mindenedet felkínáltál,
de a vannál többre vártál,
kevesebbet kaptál, mint amit te adtál,
szerelmemre vágytál, de túl sokat kívántál.

Túlon-túl szeretted,
ettől féltettelek,
én is szerettelek,
ezért elküldtelek.

Yours Lord Krumply Arthur with Love

1978.04. hó (22 évesen)

tipografálva: [a „grown up woman” lány \(„egy felnőtt nő” lány\) – Irodalmi Rádió](#)

Ivántsy Gábor: a világ közepei

a világ közepei

Rékának

én úgy gondoltam, hogy ő a világom közepe.
egészen addig gondoltam így, míg össze nem házasodtam vele.

ő úgy gondolta, hogy én vagyok a világa közepe.
egészen addig gondolta így, míg össze nem házasodtam vele.

aztán úgy gondoltuk, mi, együtt vagyunk már a világ közepe,
egészen addig gondoltuk így, míg meg nem született szerelmünk gyermeke.

ekkortól azonban megbolydultak a dolgok,
mert a világ közepének lett egy további, új közepe:
igen, te lettél a világunk közepe!

és ez így tartott egészen addig, míg férjhez nem mentél,
s meg nem született családod első, majd második gyermeke,
mert ekkortól lettek rajtad kívül a gyerekeitek is a világunk közepei,
egészen addig, míg meg nem születnek majd az újabb generáció gyermekei...

2024.07.01. (68 évesen)

tipografálva. [a világ közepei – Irodalmi Rádió](#)

Ivántsy Gábor: en. krisz

en.krisz

*„Az a szombat esti lány
Ha újra várna rám
Már nem hagynám el őt
Vasárnap hajnalán”**

*"Tudod, fáradt voltam, csalódott meg minden.
Egész egyszerűen nem értettelek.
Olyan átkozottul tiszta tudtál lenni,
Sajnálom most már, hogy megsértettelek" ***

valahogy mindig mással vagyok, amikor valakivel lennem lehetne.
veled is: mire az éjjelvonat gőzös-hideg reggelbe zakatolt, eltűntem a szemed elől.
kedves voltál, de számomra halva született zsoltár minden mosoly,
ölelésem embertagadó ragaszkodás, sem célja, sem szülniható ereje nincs.

olyan pici voltál, idegen, védtelen és hozzám közelálló,
hogy képtelen voltam mást, mint téged szeretni tenni,
karolva bánatom fejét szívedtől nyugtatni hagyni.

Felhőbokorka!

szememmel láttam lombod hullani,
virágpettyes szelíd arcod bánatodtól elhomályba fordítani.
már tudom, megszerettelek,
mindenféle érzellemmel, halványfájó bús lepellel, és elküldtelek.

te pedig? – elmentél.
véletlenül letöröltem melled ízét a számról, és most betűkbe rejtem emlékedet.
becsaptalak, megbántottalak, szerettelek.

ne bocsáss meg!

1977.11.22., 21 évesen

**A szombat esti lány,
Fonográf együttes, Szörényi Levente – Bródy János
**Mondd, hogy nem haragszol rám,
Fonográf együttes, Szörényi Levente – Bródy János*

tipografálva: [en.krisz](http://en.krisz.com) – Irodalmi Rádió

Ivántsy Gábor: kérdés...

kérdés...

Dudakának

ágyamat bontó Bethlehem – kapocs,
gesztenye-vállú indiánlány,
tengervíz-tükrű gyötrelemlánc-sál,
felhőt rebbentő, szelídítő mosoly,
ártatlan álom, nyomtalan báj,
titkon repdeső szerelem-köntös,
örömet váró ámulat-vár,
félelem-osztó visszafojtott sikoly,
harmatbafúló: vidám határ,
utamtól izzó, könnyporos lépcső,
hát képes lennék,
hát elhagynálak már?

1977.11.22. (20 évesen)

tipografálva: [kérdés... – Irodalmi Rádió](#)

Ivántsy Gábor: aspektusok

aspektusok (testek beszélgetése...)

test-beszéd (in medias res)

... s a blúzod alatt rejtőző kis hegyek
meredő szemei hirtelen a szemembe néznek.
mit tegyek? hát tovább siklok s lesek,
míg egy kis gödörben újabb,
pici dombszemet lelek!

nyelvemmel ízelve apró redőit
halk kuncogás tör utat, s ki nevet,
fejem simogatva borzolja kedvemet,
miközben teste az örömben beleremeg.

majd, mikor a körpihék
továbbútjára engedik csiklandó nyelvemet,
öled környékén újabb kihívás szívja be
cirókás mosollyal izgatón lehellő kezemet.

no lám: mi ez a torzonborz képkeret?
egy zárt ajtó szárnyain hirtelen rés nyílik,
s ha jobban kémlelek, meglehet,

kulcs is lesz, mely az ismerős
vendégnek, kaput nyit, ajkával hívogat, s én,
halkan surranva, finoman merülve,
bemegeyek.

de mi ez a melegen fogadó,
harmatos képzelet,
és mi ez a ringó és ringató, fonódó élvezet?

de mi ez a gyorsuló, lassuló
lúktetés, lendület,
és mi ez a zaklató, nyugtató vágtatás, hevület?

de mi ez az áradó, forró csók, borzongás,
szédület, és mi ez a hangosan
halkuló, elnyugvó révület...

test-beszéd (vica versa)

.... s a blúzom alatt rejtőző kis hegyek
csigaszemei kíváncsian a szemedbe néznek.
mit tegyek? kicsit peckesen hozzád simulok,
míg titkos gödröcskémben éleszted
ébredő kertemet.

nyelveddel ízelve apró redőimet
halkan, kuncogva felnevetek,
fejéd simogatva borzoló kedvedet,
miközben testem az örömben beleremeg.

majd, mihelyst kis kacaj hagyja el lelkeket,
továbbútjára engedem csiklandó nyelvemet,
ölem környékén vágyam hívása szívja be
cirókás mosollyal izgatón lehellő kezemet.

és lám: ráleltél arra, mit képzelsz a képzelet!
a zárt ajtó szárnyain kicsiny rés nyílik,
s ha jobban kémleled, meglehet,

a kulcs is meglesz, mely, mint ismerős
vendégnek, hívogatva kaput nyit neked,
hogy halkan surranva, finoman, beljebb
engedjelek.

de mi ez a melegen hatoló,
gyöngyöző képzelet,
és mi ez a ringó és ringató, fonódó élvezet?

de mi ez a gyorsuló, lassuló
lúktetés, lendület,
és mi ez a zaklató, nyugtató vágtatás, hevület?

de mi ez az áradó, forró csók, borzongás,
szédület, és mi ez a hangosan
halkuló, elnyugvó révület...

s a blúzod alatt rejtőző kis hegyek
meredő szemei szelíden ismét
a szemembe néznek...

mit tegyek? feléd fordulva
kicsit még szuszogok,
szemem lassan lehunyom, s álomba
csókolom két sóhajtó szemedet...

1976.08.26. (20 évesen)

s a blúzom alatt rejtőző kis hegyek
csigaszemei szelíden ismét
a szemedbe néznek...

mit tegyek? felém fordulva
kicsit szuszogsz még,
szemed lassan lehunyod, s álomba
csókolod két sóhajtó szememet...

2024.09.23. (68 évesen)

Ivántsy Gábor: parafrázis

parafrázis

egy gondolat hajt engemet*,
vágyban, párnák közt kapni meg piheszűz testedet,

harmatos puha est lengje be lelkeket, lelkeket,
harmatos, puha est járja át testemet, testedet.

leshesd meg, láthassad azt, amit testem rejt, rejteget,
leshessem, láthassam azt, amit tested rejt, rejteget.

s legyünk együtt fa, melyen villám fut keresztül,
vagy melyet szélvész csavar ki tövestül,

legyünk kőszirt, mit a hegyről a völgybe
 eget-földet rázó mennydörgés dönt le,

legyünk, mint minden ember: fenség**,
legyünk, mint minden, ami jó: meztelenség,

észak-fok, titok, idegenség,
tiltott gyümölcs, szerelmi éhség,

lidérces, messze fény, lidérces, messze fény,

aztán csak lassan olvadjunk el, mint a virág,
amelyet titkos, mély kéj foga rág,

átélni, alélni, lassan, mint a gyertyaszál,
mely örömtől izzó szerelmi templomban áll.

de, jaj, nem tudunk örökké így maradni,
szeretnénk magunkat magunknak megmutatni,

hogyan látva lássalak, hogyan látva lássanak.

ezért minden: önkínzás, ének,
szeretnénk, hogyha szeretnének,

s lennének valakié!
lennék valakié!

1975.05.10. (19 évesen)

*Petőfi Sándor: Egy gondolat bánt engemet,

**Ady Endre: Sem utóaja, sem boldog őse...

Ivántsy Gábor: viszoly

viszoly

minden csepp szóért kár. méreg arcú méreg, s időtlen időkre időzítve hat majd.

inkább tollszárnyú boldogságod rebbentsd,
lelked melegével simogasd meg testem,
sav-pezsű csókod marja át a kedvem,
felemésztő viharod kacagja ki percem:
bizonyítsd, hogy nem vagyunk hiábavalók!

éjszakám derengő felhő, felé száll,
nappalom engedő szellője záporoz,
örülni is tudok.

korlátok sora törí kedvem, gyengeségem halvány báránymező: igazve terel, s legel,
édes gypjút hozni mégis képtelen még.

zsindelyes lármával mellettem némaság jár-ke, utánam lopakodó közöny les,
esőfélő ponyvám elhagytam... - mit tehetnék most?

csira, virágkor, lehetőség vagyok,
mézfolyó semmi, bundás manó,
felsíró miért-nem engem-vitt-fel-a-padlásra, s ő valahol a ködtávolban fél.

hát szitával szórom a szavakat, darócba rejtem a magamét!

juhász ül a nagy melegben, tátva maradt szájjal... - alszom.

gyere, hintsük hát be szerelemmel ezt a percnyi ágyat,
hablebbenő párnáinkon kéjmeggyúrte álmaim mind valóra válnak,
testmeződön lélekfolyóm keresztelve átszalad,
gyöngyszájkapud forrásomra tárt torokkal megfakad,
izzó testem párájából jég-dermesztő kérdés száll:

lélek-nemtő, virágdallam, fű-fekete föld-lelet miért, hogy leszel?

1975.11.03. (19 évesen)

tipografálva: <https://irodalmiradio.hu/2024/11/04/viszoly/>

Ivántsy Gábor: születésnap ajándék

születésnap ajándék

Áginak

egyszer,
álomban,
egy tengerparton álltam.
néztem a távolba.
valakit vártam.

valakit vártam, hosszasan,
de úgy tűnt, hiába vártam,
ám egyszer csak egy csóktól
megrezdült a vállam:
egy gyönyörű nő volt,
az, akit minden álomban karjaimba zártam...

**te,
te vagy az az angyal,
kire álmaimban vágytam!**

2025.03.21., 69 évesen

tipografálva: <https://irodalmiradio.hu/2025/03/21/szuletesnap-ajandek/>

Ivántsy Gábor: egy percnyi parázs

'egy percnyi parázs'

*„a szerelem verem.
s, ha nem láttál még vermet,
beleesel.*

*paradoxon elem:
látod: ott a verem...
s mégis beleesel...”**

szerembe esni velem:
verembe esni, s nekem
csak annyi dolgom van,
hogy én is lemászak oda,
hol két ember között

történik a csoda:
mert csoda, hogy esés
közben nem tört el más,
s nincs oda se az ész,
se a múlandó varázs,

egészen addig, míg ki nem kezd el
mászni az egyik valaki
a csodás gödörből, s
kezd látni, hallani,
hogy e gödrön kívül is van élet,

mit lehet mással élni, és vallani:
a szerelem semmi más,
csak egy percnyi élet,
egy percnyi parázs,

**és akad(hat) mindig egy
újabb parázs varázs...**

2025.12.14., 69 évesen
* Adorján L. Zoé

tipografálva: <https://irodalmiradio.hu/2025/12/14/egy-percnyi-parazs/>

Talabérné Fésüs Erika: mesélj MAGadról

mitől fáradsz el nap nap után?
s mi az, amitől újra csillogóvá válik a szemed?
mi tölt el jó érzéssel?
miről szoktál álmodozni?
mi az, ami inspirál?
és mi az, ami megerősít?
mi mozdítja a lelket benned?
hol van az a zúg, ahol békét találsz?
#jegyzetekHoldfénynél

körbejártalak,
mint templomokat szokás
a zarándoknak.
nem léphetem át
hús szentéjed ajtaját
csak tudd: itt vagyok.
vajon még hányszor
metszik egymást végtelen
párhuzamosaink?
#valószínűtlennalószínűségszámítás

magadra hagylak
versemmel pár percre – ott
levetkőztethetsz.
merített papír
ágyon fekszem: meztelen
pár sor – ez vagyok.
#vetkőzés
a tisztuló
lelkek
találkozása
#szeretkezés

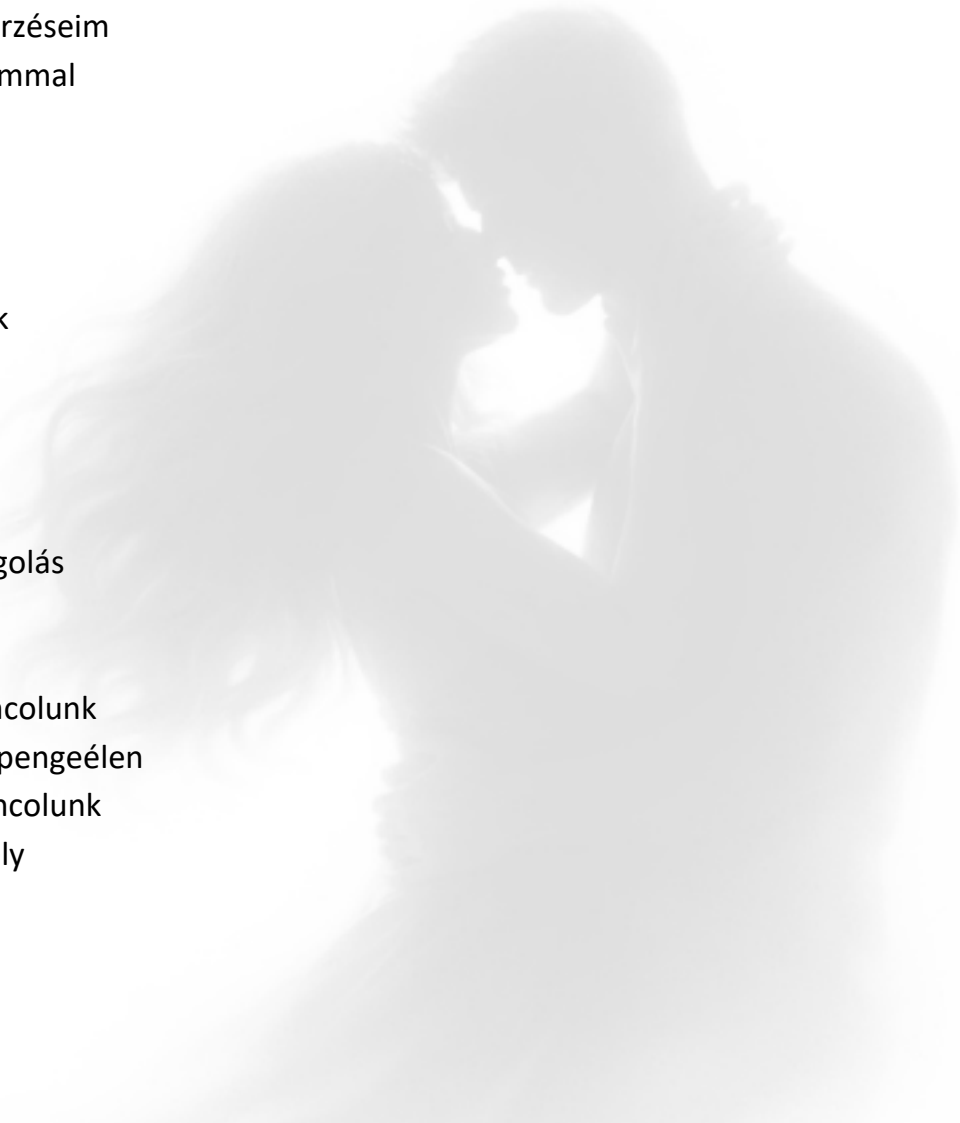
míg nyújtózkodnak a

fák, visszabújok puha
ölelésedbe
#ébredés

bensőségessé
váltak az érzéseim
- önMAGammal
#viszony

gyönyörre
hangolódik
testem
Nézd,
örömmé
válok.
#mélyhangolás

mindig táncolunk
és mindig pengeélen
- mégis táncolunk
#szervedély

MŰVÉSZMA

Művészet és Kultúra

Kapcsolat:

hello@muvesz.ma

